

Библиотека ♥ Любовь и Счастье ♥

Лайза
Клейтас

Мечтая
За Теб

ЛАЙЗА КЛЕЙПАС МЕЧТАЯ ЗА ТЕБ

Превод: Алена Кирова, Емил Киров

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Самотна фигура на жена се спотайваше в сенките. Облакът ѝ се бе на олющената стена на един порутен много жилищен блок, с прегърбени рамене, сякаш бе болна. Очите на Дерек Крейвън, прокрадващ се от задната алея на хазартния ад, се стрелнаха към нея. Подобна гледка бе необичайна за лондонските улици, особено за бордеите, където човешкото страдание се проявяваше в цялата си пъстрота. Тук, недалеч, ала на почтително разстояние от прекрасната катедрала „Сейнт Джеймс“, къщите представляваха мръсна скупчена маса. Уличките гъмжаха от просяци, проститутки, мошеници, крадци. Изобщо, хора от неговия тип.

Нито една благовъзпитана дама не би сметнала, че мястото ѝ е тук, особено след здрачаване. Но ако тя бе проститутка, то облеклото ѝ биеше на очи със своята непривичност. Сивата ѝ пелерина се открехваше отпред, за да разкрие рокля от тъмен плат, закопчана до врата. Изпод качулката се подаваше кичур коса с неопределен кестеняв цвят. Възможно бе да очаква блудния си съпруг, или може би бе продавачка, изгубила пътя си.

Хората крадешком ѝ отправяха погледи, ала я отминаваха, без да забавят ход. Ако останеше тук по-дълго, несъмнено щеше да бъде ограбена или изнасилена, можеха и да я пребият до смърт. Джентълменският жест изискваше да се приближи до нея, да я попита чувства ли се добре и да изрази загриженост за безопасността ѝ.

Но той не бе джентълмен. Дерек се извърна и закрачи по разнебитения паваж. Израснал бе на улицата — роден в една канавка, отгледан от група дрипави проститутки и образован в младостта си от всякакъв вид престъпници. Беше добре запознат с начините да нападнеш някой непредпазлив минавач, с няколко ефикасни жеста да го ограбиш и да му прережеш гръкляна. Често в тези схватки бяха използвани жени като примамка, съгледвачи или дори убийци. Нежната женска ръка можеше да причини големи вреди, когато

държеше желязна пръчка или чорап, натъпкан с няколко килограма тежест.

Постепенно до слуха на Дерек достигна шум от стъпки, които го следваха. Долови нещо предупредително в тях, от което го побиха тръпки. Два чифта тежки мъжки стъпки. Той умишлено смени темпа на вървежа си и те се нагодиха към неговия ход. Преследваха го. Навярно двамината бяха изпратени от съперника му Иво Дженър. Проклинайки тихо, Дерек понечи да заобиколи ъгъла.

Както и очакваше, те направиха първото си движение. Той светкавично се извърна и приклепна, за да замахне с юмрук. Разчитайки на инстинкта си и годините натрупан опит, той прехвърли тежестта на тялото си върху едното си бедро и изстреля напред обувия си в ботуш крак, нанасяйки удар в стомаха на нападателя. Мъжът глухо изохка от изненада и се люшна назад. Трескаво размахвайки крайници, Дерек се нахвърли върху втория мъж, ала вече бе твърде късно... Той почувства глухото тупване на метален предмет върху гърба си и заслепяващ удар върху главата. Изумен, се строполи тежко на земята. Двамата мъже помъкнаха гърчещото се тяло.

— Давай бързо — изхриптя приглушено един от тях. Дерек усети, че извиват главата му назад. Той замахна с юмрук, ала ръката му бе прикована към земята. Последва разрез на лицето му, глухо кънтене в ушите, топла лепкава влага в очите и устата... неговата собствена кръв. Той се изхрани и застана в протест, опитвайки се да изтръгне парещата болка. Всичко се случи за няколко мига. Не можеше да ги спре. Винаги се бе страхувал от смъртта, понеже някак предчувстваше, че ще се случи тъкмо така — не в покой, а с болка, насилие и в непрогледен мрак.

Сара спря да чете бележките, записани до този момент. Надничайки иззад очилата си, тя размишляваше в недоумение върху новите неприлични думи, които бе дочула тази нощ. Езикът на улицата се менеше светкавично от година на година, еволюиращ процес, който я очароваше. Облакътена на стената в усамотение, тя прикова поглед върху бележките, които бе надраскала и нанесе няколко поправки с молива. Хазартните играчи предпочитаха да играят със „слаби“ карти и се предупреждаваха взаимно да следят за „трошачките“, което

очевидно означаваше „полицай“. Едно не бе схванала още, разликата между „изнудвач“ и „обирджия“, и двете думи, отнасящи се до уличните крадци. Добре, тя трябваше да открие... бе наложително да използва верните термини. Първите ѝ два романа, „Матилда“ и „Просякът“, бяха високо оценени поради вниманието ѝ към детайлите. Не би желала третият, още неозаглавен, да бъде уличен в неточности.

Запита се дали мъжете, които слизаха в комарджийския ад, биха били в състояние да отговорят на въпросите ѝ. Повечето от тях бяха крайно изпаднали, с небръснати лица и нечистоплътни. Навярно нямаше да е уместно да ги поразпита — те не биха желали да прекъсват вечерните им гуляи. От друга страна, тя чувстваше необходимост да поговори с някого за книгата си. А Сара винаги се предпазваше да съди за хората по външния им вид.

Внезапно тя дочу някаква суматоха близо до ъгъла. Опита се да види какво става, ала улицата бе забулена в мрак. След като сгъна купчината листа, които бе прикрепила заедно, за да оформи малка книжка, тя я плъзна в чантата си и пристъпи любопитно напред. Поток от мръсни думи обагри страните ѝ. Никой не употребяваше такъв език в Грийнууд Корнърз, освен мистър Доусън, когато бе погълнал твърде много пунш с подправки на градския коледен фестивал.

Три фигури се бяха вкопчили в борба. Изглежда, двама мъже бяха притиснали третия към земята и го налагаха. Тя дочу звука на юмруци, врязващи се в човешка плът. Озадачена, Сара наблюдаваше, притиснала чантичката си в ръце. Сърцето ѝ туптеше до пръсване като на подплашен заек. Би било непредпазливо да се намеси. Тя бе зрител, а не участник. Ала бедната жертва издаваше такива жалостиви стенания... И изведнъж пред ужасения ѝ поглед проблесна светлината на нож.

Те се канеха да го убият.

Мълниеносно Сара забърника в чантата си за пистолета, който винаги носеше при изследователските си походи. Никога преди не го бе употребявала, ала бе практикувала в полето, целейки се в мишени в югоизточните покрайнини на Грийнууд Корнърз. Измъкна малкото оръжие и го запремята колебливо в ръце.

— Ей, вие там! — провикна се тя, опитвайки се да придаде на гласа си властност и сила. — Настоявам да спрете незабавно!

Един от мъжете я изгледа. Другият не обърна внимание на вика ѝ, вдигайки ножа още веднъж. Изобщо не я считаха за грозяща ги опасност. Сара прехапа устни, вдигна пистолета в треперещите си пръсти и го насочи вляво. Нямаше намерение да убива никого — съмняваше се, че психиката ѝ би го издържала — но може би оглушителният изстрел щеше да ги уплаши. Като успокои ръката си, тя натисна спусъка.

Щом ехото от пистолетния гръм отзвуча, Сара отвори очи да види резултата от усилията си. За свое изумление тя откри, че без да иска, бе простреляла един от мъжете... Свети Боже, в гърлото! Той се бе свлякъл на колене, притискайки раната с ръце. Внезапно се строполи на земята с клокочещ звук. Другият бе замръзнал на място. Тя не можеше да зърне засенченото му лице.

— Върви си сега — чу Сара гласа си, треперещ от страх и смущение. — Или... или ще сметна за необходимо да застрелям и теб!

Той се стопи в мрака като призрак. Сара пропълзя до двете тела на земята. Устата ѝ зина от ужас и тя я прикри с треперещите си пръсти. Определено бе убила човек. Заобикаляйки свлеченото му тяло, тя се приближи към жертвата на нападението.

Лицето му бе обляно в кръв. Тя се стичаше от смолисточерната му коса и се просмукваше във вечерните му дрехи. На Сара ѝ прималя при мисълта, че помощта ѝ е дошла твърде късно. Тя пхна пистолета обратно в чантичката. Побиха я ледени тръпки, бе крайно неспокойна. През всичките отминали двадесет и пет години от живота ѝ никога не ѝ се бе случвало подобно нещо. Погледът ѝ пробягваше от едното тяло към другото. Само да се намираше патрул наоколо, или някой млад и добре обучен градски офицер. Осъзна, че очаква нещо да се случи. Някой щеше да се появи на местопроизшествието твърде скоро. Въпреки силния шок, обхвана я чувство за вина. Мили Боже, как щеше да живее отсега нататък, като знаеше какво е сторила?

Тя се взря в жертвата на покушението със смесица от любопитство и жалост. Трудно бе да различи чертите на лицето му под кръвта, ала изглежда бе млад мъж. Дрехите му бяха елегантни, видът облекло, което можеше да се намери на Бонд стрийт. Внезапно раменете му потръпнаха. Тя примига от изненада.

— С-сър? — заекна тя, привеждайки се към него.

Той стремително се изправи и тя нададе ужасен писък. Огромна ръка я сграбчи за корсажа, стискайки го твърде силно, за да ѝ позволи да се откопчи. Другата му ръка докосна лицето ѝ. Дланта му обхвана бузата ѝ, треперещите му пръсти зацапаха с кръв повърхността на очилата ѝ. След френетичен опит да избяга Сара се предаде, непохватна човешка фигурка, свита край него.

— Аз прогоних нападателите ви, сър — тя се стремеше енергично да отмахне пръстите му от деколтето си. Но те стискаха здраво като желязо. — Мисля, че успях да спася живота ви. Пуснете ме... моля ви...

Той забави отговора си. Постепенно ръката му се отдръпна и се плъзна по роклята ѝ, докато не улови китката ѝ.

— Помогни ми да станъ — грубо изрече той, изненадвайки я с акцента си. Тя не бе очаквала толкова елегантно облечен мъж да говори на кокни^[1].

— Най-добре да повикам за помощ...

— Не тукъ — каза той. — Празноглава глупачка. Ши бъдем... ограбени и изкормени всяка проклета секунда.

Засегнатата от грубостта му, Сара се изкуши да му припомни, че малко благодарност няма да е излишна. Но изглежда той страдаше от непоносими болки.

— Сър — колебливо промълви тя, — лицето ви... ще ми позволите ли да извадя кърпичка от чантата си...

— Ти ли стреля с пистолета?

— Страхувам се, че да — пхвайки ръката си в чантичката, тя отмести пистолета и напипа кърпичката. Преди да я извади, той стегна хватката си върху китката ѝ. — Позволете ми да ви помогна — спокойно изрече тя.

Внимателно попи кръвта от лицето му и притисна сгънатия плат от страховития процеп, който бе зейнал от едната вежда до средата на срещуположната му буза. Той напълно го бе обезобразил. За Бога, Сара се надяваше да не е изгубил окото си. Болезнено съскане се разнесе от устните му, опръсквайки я с кръв. Сара трепна, вдигна ръката му и я прилепи към лицето му.

— Ще можете ли да държите така? Добре. Сега, ако изчакате тук, ще се опитам да намеря някой да ни помогне...

— Не — той продължаваше да държи роклята ѝ, като пръстите му шареха по меката извивка на гърдите ѝ. — Добре съм. Заведи ме до бара на Крейвън, Сейнт Джеймз стрийт.

— Но аз не съм достатъчно силна, пък и не познавам добре града...

— Той е съвсем наблизо оттук.

— К-какво ще стане с мъжа, когото застрелях? Не можем току-така да оставим трупа.

Той сардонично изсумтя.

— Чумата да го тръшне. Закарай ме до Сейнт Джеймз.

Запита се какво би направил, ако му откаже. Изглежда бе мъж с избухлив темперамент. Въпреки раните си, все още бе в състояние да ѝ причини болка. Ръката между гърдите ѝ бе огромна и много силна.

Сара бавно свали очилата си и ги прибра в чантичката си. Тя промуши ръка под палтото му и го обхвана през кръста, зачервена от смущение. Никога не бе прегръщала мъж, с изключение на баща си и Пери Кингсууд, годеника си. Но това нямаше нищо общо със сегашната ситуация. Пери бе доста як, ала не можеше да се сравни с този огромен, кокалест странник. Борейки се да се изправи на крака, тя залитна, щом непознатият понечи да се вдигне от земята. Не бе подозирала, че е толкова висок. Той обгърна с ръка тесните ѝ рамене, като продължаваше да държи кърпичката на бузата си. Нададе слаб стон.

— Добре ли сте, сър? Тоест, можете ли да вървите?

Той хрипливо се изсмя.

— Коя, по дяволите, си ти?

Сара пое с колеблива крачка по посока на Сейнт Джеймз, а той залиташе до нея.

— Мис Сара Филдинг — отвърна тя, сетне предпазливо добави — от Грийнууд Корнърз.

Той се закашля и изхрани кървава слюнка.

— Защо ми помогна?

Сара забеляза, че акцентът му се е подобрил. Звучеше почти като гласа на джентълмен, ала със слаба нотка на кокни, омокотявайки съгласните и проточвайки гласните.

— Нямах друг избор — промърмори тя, прегъвайки тяло под тежестта му. Той притисна ребрата си със свободната си ръка, а с

другата се облегна на нея. — Когато видях какво вършат онези...

— Имаше избор — грубо я пресече той. — Можеше да ме отминеш.

— И да обърна гръб на някой, който е в беда? Това е немислимо.

— Вършат го постоянно.

— Не и там, откъдето идвам, уверявам ви — като забеляза, че крачат по средата на улицата, Сара го поведе настрана, където можеха да се спотаят в мрака. Това бе най-странната нощ в живота ѝ. Очаквала ли бе да крачи из лондонските бордеи с пребит непознат? Той отлепи кърпичката от лицето си и Сара с облекчение забеляза, че кървенето бе понамаляло. — По-добре дръжте това на раната си — настоя тя. — Трябва да намерим лекар — изненада бе, че той не я бе запитал за състоянието си. — От това, което можах да забележа, направили са дълъг разрез на лицето ви. Но не изглежда твърде дълбок. Ако заздравее добре, външността ви няма толкова да пострада.

— Няма значение.

Забележката изостри любопитството на Сара.

— Сър, имате ли приятели в бара си? Затова ли се отправяте натам?

— Да.

— Случайно да познавате мистър Крейвън?

— Аз съм Дерек Крейвън.

— Самият мистър Крейвън? — очите ѝ се разшириха от възбуда. — Същият, който е основал най-популярният клуб, и произхожда от низините, и... Наистина ли сте роден в улична канавка, както мълви легендата? Вярно ли е, че...

— По-тихо, дяволите да те вземат.

Сара не можеше да повярва на невероятния си късмет.

— Ама че съвпадение, мистър Крейвън. Случи се така, че съм в процес на издирване на материал за роман относно хазарта. Ето защо съм тук по това време на нощта. Грийнууд Корнърз е доста спокойно селце, следователно сметнах за необходимо да пристигна в Лондон. Книгата ми е белетристика, която включва множество описания на хора и места, значими за хазартната култура...

— Майко мила — изръмжа той. — Ще имаш всичко, квото искаш — цяло шибано богатство, ако държиш устата си затворена, докато се доберем дотам.

— Сър — Сара го дръпна от малка купчина чакъл, върху която щеше да стъпи. Знаейки, че силно го боли, тя не се засягаше от грубостта му. Ръката му, обвила рамото ѝ, трепереше. — Почти излязохме от бордеите, мистър Крейвън. Скоро ще се почувствате по-добре.

Главата на Дерек се люшкаше, той се мъчеше да запази равновесие. Ударът в челото изглежда бе помътил разума му. Затягайки хватката около дребното телце до него, той нагаждаше стъпките си към нейните. Наведе се по-ниско над Сара, докато платът на качулката ѝ не докосна ухото му. Обхвана го някакво тъпо изумление. Той слепешком следваше приказливата дребна непозната и се молеше на бога тя да го води в правилната посока. Никога не се бе уповавал по-горещо.

Тя го питаше нещо. Той се мъчеше да се концентрира върху думите ѝ...

— Трябва ли да се изкачим по главното стълбище или има някакъв друг вход...

— Утук.

— Майчице. Каква огромна сграда.

Сара огледа клуба със страхопочитание. Фасадата на масивното здание бе украсена с осем колони в коринтски стил и седем фронтона, фланкирана от две крила. Цялата бе опасана от мраморна балюстрада. Сара би искала да изкачи фронталните стъпала и да зърне прочутото входно фоайе, отрупано със стъклописи, канделабри и синьо кадифе. Ала, разбира се, мистър Крейвън не би пожелал да се покаже в този вид пред членовете на клуба. След като го поведе към страничната постройка, те се спуснаха по едно късо стълбище, което водеше към тежка дървена врата.

Дерек сграбчи дръжката на бравата и блъсна вратата. Към тях светкавично се притече Джил, един от персонала му.

— Мистър Крейвън? — възкликна младият мъж, стрелкайки с поглед просмуканата с кръв кърпичка, притисната до лицето на Дерек и разтревожените очи на Сара. — Света Боже...

— Намери Уърти — заповяда Дерек и се упъти към малко, облицовано с дърво преддверие. Витата стълба водеше към личния му апартамент. Той грубо помоли Сара да го придружи.

Учудена, че той желае нейната помощ, Сара се поколеба. Тя хвърли поглед към младия чиновник, който вече се отдалечаваше от

тях, изчезвайки надолу по широкия, застлан с килим коридор.

— Ела — с дрезгав глас произнесе Дерек, подканвайки я наново.
— Да нямаш намерение да прекараме тук цялата нощ?

Тя незабавно пристъпи към него и той положи тежката си ръка върху раменете ѝ. Заедно започнаха да катерят стъпалата.

— Кой е Уърти? — запита тя и обгърна с ръка твърдата му талия, за да му помогне да запази равновесие.

— Фактотум^[2] — ребрата на Дерек сякаш щяха да прорежат гръдния му кош като притъпени ножове. Лицето му пламтеше в огнена треска. Той се чу да говори, отхвърлил всичките години на обучение, разкривайки силния си акцент кокни.

— Уърти... пра'и 'сичко... помага ми да управлявам клуба. Доверявам му... ж'вота си — той се препъна на площадката и издаде хленчещо проклятие.

Тя стегна ръката си около кръста му.

— Почакайте. Ако паднете, няма да мога да ви удържа. Трябва да изчакаме някой по-силен да ни помогне.

— Ти си достатъчно яка — той запълзя към следващата площадка с ръка, обгръщаща раменете ѝ.

— Мистър Крейвън — запротестира Сара.

Те изкачиха тромаво още две площадки. Тя се зае да го окуражава, дърдорейки му всичко, което ѝ идваше наум, за да го накара да се движи.

— Почти пристигнахме... Хайде, достатъчно сте упорит, за да се изкачите още малко... Стъпете на крака си...

Тя дишаше тежко от изтощение, щом изкатериха последното стъпало и се приближиха към вратата на частния му апартамент. Прекосиха коридора и се озоваха в дневната, декорирана с арки от тъмновиолетово кадифе и богат брокат. Изуменият ѝ поглед се втренчи в щампованите със злато и кожи по стените, кралския парад на френски прозорци и прекрасния пейзаж на града отвън. Следвайки указанията на мистър Крейвън, издадени със смотолевен тон, тя му помогна да се добере до спалнята. Стаята бе тапицирана със зелена дамаска и сложно изработени огледала. В нея беше най-широкото легло, което бе виждала през живота си. Бузите ѝ силно поруменияха, тъй като никога не бе стъпвала в мъжка спалня преди. Смущението ѝ бързо премина, когато той пропълзя на леглото с ботушите и връхните

си дрехи. Просна се по гръб с дълбока въздишка, след което се успокои. Ръката му, притискаща гръдния му кош, се отпусна.

— Мистър Крейвън? Мистър Крейвън... — Сара се суетеше около него, чудейки се какво да прави. Главата му се люшна и застина. Дългото му тяло лежеше неподвижно, огромните му ръце бяха полусвити в юмруци. Пресягайки се към гърлото му, тя разхлаби възела на оплесканата му с кръв вратовръзка. Внимателно я свали и дръпна кърпичката от лицето му.

Макар чертите му да бяха резки, те издаваха спокойствие и сила. Полупритворените му устни разкриваха удивително снежнобели зъби. Ръждиви петна кръв бяха обагрили смуглата му кожа, пресичайки се в масивните линии на веждите и дългите му мигли.

Щом забеляза умивалник в срещуположния край на спалнята, Сара се втурна към него и откри хладка вода в една глинена кана. Натопи парче плат и го притисна до лицето му, избърсвайки кръвта. Водата го посъживи и той издаде дрезгав стон. Гъстите му мигли се повдигнаха. Сара се спря за миг и се вгледа в наситенозелените очи с цвета на трева в хладна пролетна утрин. Почувства да разцъфва странно усещане в гърдите ѝ. Прикована на място от острия му поглед, тя не можеше нито да помръдне, нито да проговори.

Той вдигна ръка и докосна кичур коса, изпаднал от фибите ѝ. Гласът му бе дрезгав.

— Името ти... отново.

— Сара — прошепна тя.

Тогава в стаята влязоха двама мъже, единият дребен и с очила, другият по-възрастен и висок.

— Мистър Крейвън — съдържано изрече нисичкият. — Доведох доктор Хиндли.

— Уиски! — изграчи Дерек. — Да ми избие тая болка от главата. Разказа ми се фамилията.

— Бихте ли се с някого? — Уърти се наведе над него, мекото му лице бе сгърчено от съчувствена изненада. — О, не. Лицето ви! Надявам се, че тази млада жена си е заслужавала защитата, мистър Крейвън.

— Не се бих заради нея — пресече го Дерек, преди Сара да се намеси. — Мисля, че бяха хора на Дженър. Двамина, въоръжени с

ножове, скокнаха връз мен на улицата. Това малко мишле... извади пистолет и свети маслото на една от гадините.

— Възхитително — Уърти изгледа Сара със значително по-топло изражение. — Благодаря ви, мис. Много храбро от ваша страна.

— Въобще не съм проявявала храброст — отвърна Сара откровено. — Всяка мисъл ми изскочи от главата. Всичко се случи твърде бързо.

— Във всеки случай, дължим ви благодарността си — Уърти се поколеба, преди да добави. — Нает съм от мистър Крейвън, за да следя за скандалите в залата, както и... — той хвърли поглед към оплесканото с кръв тяло на Крейвън и хрисимо довърши — всеки проблем, който изисква вниманието ми.

Сара му се усмихна. Уърти бе много хубав мъж с дребни, приятни черти и олисяваща коса на темето, святкащите очила бяха кацнали на острия му нос. Излъчваше спокойствие и търпеливост, което подсказваше, че лесно не може да бъде изваден от равновесие. Заедно с доктора се приведоха над леглото и свалиха обувките и дрехите на Крейвън. Сара се обърна и свенливо отклони очи. Понечи да излезе от стаята, ала Крейвън изръмжа нещо и Уърти я възпря.

— Мисля, че би било най-добре да не напускате още, мис...

— Филдинг — промърмори тя, забила поглед в пода. — Сара Филдинг.

Името възбуди интереса му.

— Имате ли някаква връзка със С. Е. Филдинг, писателката?

— Сара Роуз — каза тя. — Използвам инициалите си заради анонимността.

Докторът я изгледа от леглото с изражение на стъписано очарование.

— Вие сте С. Р. Филдинг?

— Да, сър.

Новината изглежда го възбуди.

— Каква чест за нас! „Матилда“ е един от любимите ми романи.

— Това е най-успешната ми работа — призна скромно Сара.

— Прекарахме много вечери със съпругата ми, обсъждайки теориите за финала на романа. Дали Матилда се хвърля от моста, за да сложи край на нещастieto си, или избира пътя на изкупление на греховете си...

— Извинете ме — разнесе се леден глас от леглото. — Мамка му, кървя до смърт. Матилда може да си яде ушите.

Сара разкайно сбърчи носле.

— О, съжалявам. Доктор Хиндли, моля ви, прегледайте веднага мистър Крейвън — тя извърна поглед към Уърти. — Къде бихте желали да изчакам?

— В съседната стая, ако обичате. Заповядайте, ще позвъня да сервират чай и нещо подкрепящо.

— Благодаря ви.

След като се оттегли в дневната, тя се запита какво възбуждаше толкова голям интерес към Матилда. Популярността на книгата не преставаше да я удивлява. След като описа историята на едно момиче, което избягва от провинцията и поема по грешните пътища на проституцията, Сара умишлено остави края под въпрос. На последната страница Матилда се надвесваше над ръба на един от лондонските мостове, решила да сложи край на съсипания си живот или да го посвети на хората, вършейки добро.

Откри, че чантичката виси забравена на ръката ѝ, бръкна вътре и напипа очилата. Изтри ги в ръкава си, докато заблестяха, постави ги на лицето си и се съсредоточи върху тетрадката си.

„Да си яде ушите“, размишляваше тя, записвайки непознатия израз. Трябваше да помоли някого да ѝ го обясни по-късно.

Бавно свали пелерината си и я провеси върху облегалката на стола. Чувстваше се като уловена във временно напусната лъвска бърлога. Приблжи се до прозореца, отмахна тъмновиолетовите завеси, зад които се разкри уличния пейзаж. Целият Лондон бе вън от тези тънки стъкла, свят на делови хора, погълнати от собствените си съдби. Обърна се и разгледа позлатените огледала, украсяващи стените и великолепните мебели, тапицирани с бяло кадифе. Масите, с инкрустирани полускъпоценни камъни, бяха отрупани с букети от свежи цветя. Дневната бе красива, ала прекалено екстравагантна.

Сара предпочиташе малката къщурка, където живееше с възрастните си родители. Зад нея се ширеше градина с овошки, за които баща ѝ добросъвестно се грижеше. Притежаваха малък двор с конюшня и стар сив кон на име Епи. Овехтелите дивани и кресла в малката им гостна бяха постоянно заети от посетители. Родителите ѝ

имаха много приятели. Почти всеки в Грийнууд Корнърз се отбиваше на гости по едно или друго време.

А това тук бе разкошен и самотен дворец. Сара застана пред великолепно стара живописна картина, изобразяваща древноримски богове, весело и разгулно празнуващи. Вниманието ѝ внезапно бе привлечено от силен стон в съседната стая, последван от псувня. Навярно лекарят зашиваше раната на мистър Крейвън. Сара се опита да не обръща внимание на звуците, ала след малко любопитството я накара да провери какво става.

Приближи се до вратата и зърна Уърти и доктор Хиндли надвесени над главата на Крейвън. Тялото му, покрито с бял чаршаф, лежеше неподвижно. Но ръцете му конвулсивно се свиваха и разпускаха, сякаш се опитваха да пропъдят доктора.

— Дадохме ви лауданум в пределно допустимото количество, мистър Крейвън — отбеляза доктор Хиндли и направи още един бод върху раната.

— Проклето вещество... изобщо не ми действа. Още уиски!

— Бъдете търпелив, мистър Крейвън, ще приключим след няколко минути.

Изригна още един болезнен стон.

— Проклети да сте всички и всеки друг във вашата смрадлива, кръвопролитна, трупосъживяваща работа...

— Мистър Крейвън — припряно го прекъсна Уърти. — Доктор Хиндли прави всичко възможно... Опитва се да ви помогне. Моля ви, не встъпвайте в спор с него.

— Всичко е наред — спокойно отбеляза докторът. — Засега зная какво мога да очаквам от него — той продължи да съединява краищата на кожата с малки, внимателно направени бодове.

За момент настъпи тишина, след което Дерек глухо възропта.

— По дяволите. Не ме е грижа на какво ще приличам. Оставете ме на мира... — той махна с ръка от леглото.

Сара пристъпи в стаята. Ясно бе като бял ден, че Крейвън имаше непоносим характер, ала трябваше да бъде принуден да изтърпи болките. Би било срам, ако не позволише на доктора да спаси каквото може от лицето му.

— Сър — бързо изрече тя. — Зная, че е неудобно да се намесвам, ала трябва да предоставите възможност на доктора да привърши.

Може да не ви е грижа за външността ви сега, ала после ще съжалявате. Освен това... — тя замлъкна и сетне остро добави — голям, силен мъж като вас трябва да може да издържа на малко болка. Уверявам ви, тя е несравнима със страданията, които понася една жена по време на раждане.

Дерек бавно се размърда на матрака.

— Откъде знаеш? — озъби се той.

— Веднъж присъствах на раждане в Грийнууд Корнърз. То траеше часове, ала приятелката ми понасяше болката, без да издава и звук.

Уърти я стрелна с умоляващ поглед.

— Мис Филдинг, ще се чувствате много по-удобно в съседната стая...

— Аз развличам мистър Крейвън с приказки. Това може да отклони мисълта му от болката. Не бихте ли предпочели това, мистър Крейвън? Или трябва да напусна?

— Имам ли избор? Остани. Плямпай колкото си щеш.

— Да ви разкажа ли за Грийнууд Корнърз?

— Не — Дерек стисна юмруци и сподави стенанието си. — Разкажи ми нещо за себе си.

— Чудесно — Сара се приближи до леглото, като внимаваше да спазва дискретно разстояние. — На двацет и пет години съм. Живея в провинцията с родителите си... — тя се спря, щом дочу болезнените му стонове. Зашиването го болеше.

— Продължавай — рязко я подкани той.

Сара неистово диреше какво повече да му разкаже.

— А-аз... Ухажва ме един млад мъж, който живее в селото. Споделяме еднакви интереси към книги, макар че неговият вкус е по-изискан от моя. Той не харесва белетристиката, която пиша — тя се приближи до Крейвън и го загледа любопитно. При все че не можеше да зърне лицето му, пред очите ѝ бяха гърдите му, гъсто обрасли с черни косми. Гледката бе поразителна. Единствената мъжка гръд, която бе имала привилегията да съзерцава досега, бе на гладките гръцки статуи. Над тънката му талия и гръдния му кош плещите му бяха изваяни от мощни мускули, изпъстрени с драскотини. — Мистър Кингсууд — така се нарича — ме ухажва повече от четири години. Вярвам, че предложението му ще дойде много скоро.

— Четири години?

Сара се почувства леко обидена от подигравателния му тон.

— Имаме няколко затруднения. Майка му е вдовица и много разчита на него. Виждате ли, те живеят заедно. Мисис Кингсууд не ме одобрява.

— Защо пък не?

— Ами... тя не счита никоя жена достойна за сина й. И отгоре на това не одобрява сюжетите, които избирам за своите романи. Проституцията, бедността... — Сара потръпна. — Но това са теми, които човек не бива да отминава.

— Особено когато прави пари от тях?

— Достатъчно, за да издържам родителите си и себе си, за да живеем комфортно — призна с усмивка тя. — Вие разсъждавате цинично, мистър Крейвън.

Той издаде съскащ звук, щом иглата прободe кожата му.

— И ти би станала такава, ако знаеше повече за света извън вонящото ти село — от болка акцентът му отново се появи.

— Грийнууд Корнърз е много симпатично място — леко провокирана се защити Сара. — Освен това, аз зная много неща за света.

Дерек задържа дъха си за миг, след което шумно го изтласка през гърдите си.

— Дяволите да го вземат, колко още...

— Няколко шева — промърмори докторът.

Дерек се мъчеше да съсредоточи мисълта си върху разговора си със Сара.

— Да пишеш книги за проститутки... Обзалагам се, че ти нивга, никога... не си се чукала с мъж в мимозения си живот.

Доктор Хиндли и Уърти се заеха да го корят, ала Сара се усмихна подигравателно.

— Да се чукам? Никога не съм чувала да употребяват тази дума.

— Не си живяла достатъчно в бордеите.

— Истина е — сериозно призна тя. — Трябва да направя там още няколко посещения, преди да довърша изследванията си.

— Няма да се връщаш — възрази той. — Бог знае още колко ще издържиш. Проклета малка глупачке, да се влачиш по нощите в предградията...

— Това е последният бод — съобщи доктор Хиндли, като внимателно преряза конеца.

Дерек въздъхна от облекчение и се смълча.

Уърти се отстрани от леглото и се приближи до Сара с извинителна усмивка.

— Простете на мистър Крейвън. Той е груб само с хората, които харесва.

— Ще се оправи ли? — прошепна тя.

— Със сигурност. Той е много силен човек. Преживявал е и далеч по-тежки неща — Уърти се взря в нея отблизо, чертите му бяха омекотени от загриженост. — Треперите, мис Филдинг.

Сара кимна и си пое дълбоко дъх.

— Мисля, че не съм свикнала на толкова голямо напрежение — не бе осъзнала колко бързива бе до този момент. — Всичко се случи толкова бързо.

— Трябва да си починете малко — подкани я Уърти — и да успокоите нервите си с малко бренди.

— Да... може би една малка глътчица, в чаена чашка — тя преплете пръсти. — Отседнала съм при приятели на родителите ми, семейство Гудмън. Часът е късен... могат да се разтревожат...

— Веднага щом се пригответе, наш личен екипаж ще ви закара, където желаете.

— Уърти! — прекъсна ги раздраженият глас на Дерек. — Престани с това проклето шепнене. Дай на селското мишле малко пари и я отпрати там, откъдето е дошла.

Уърти понечи да възрази, ала Сара го спря с леко докосване по ръката. Поизправяйки крехките си рамене, тя се приближи до леглото.

— Мистър Крейвън — спокойно заяви тя, — много мило от ваша страна да ми предложите възнаграждение, ала имам достатъчно пари, за да покрия нуждите си. Но бих ви била много благодарна, ако ми позволите да разгледам вашия клуб и може би да задам няколко въпроса на персонала ви. Както ви споменах преди малко, пиша роман и вие бихте могли да подкрепите...

— Не.

— Мистър Крейвън, молбата ми е логична, като вземем предвид факта, че тази вечер спасих живота ви.

— Дяволска история.

Сара се слиса.

— Но онези мъже се опитваха да ви убият.

— Ако желаеха това, досега да съм в гроба.

— Тогава... целта им е била... умишлено да обезобразят лицето ви? — тя подскокна от ужас. — Но кой би желал да стори подобно нещо?

— Мистър Крейвън има много врагове — поясни Уърти с разтревожено обло лице. — Особено Иво Дженър, съдържател на конкурентен клуб. Но не съм очаквал Дженър да предприеме подобна глупост.

— Може би не — промърмори Дерек, притваряйки очи. — Навярно е някой друг. Уърти... изведи я у'тук.

— Но, мистър Крейвън! — запротестира Сара.

— Елате — подкани я Уърти с тих шепот. Побутна я да се отдръпне от леглото. Сара неохотно го последва в съседната стая.

Когато остана сам, Дерек тихо се засмя с горчивина в гласа.

— Проклетата да си, Джойс — прошепна той и повдигна ръка, за да докосне шевове по лицето си.

След като доктор Хиндли си замина, Уърти позвъни да поднесат чай и подкладе тлеещия огън в камината.

— Сега — усмихна се приятно той, като се настани на един стол близо до Сара — можем да разговаряме, без да ни прекъсват.

— Мистър Уърти, можете ли да убедите мистър Крейвън, че няма да бъде досада или неудобство за него по никакъв начин? Всичко, което желая, е да понаблюдавам дейността на клуба и да задам няколко въпроса...

— Ще поговоря с мистър Крейвън — увери я Уърти. — И ще ви позволя да посетите клуба утре, докато мистър Крейвън е още неразположен — Уърти се засмя на видимата ѝ възбуда. — Привилегия, рядко предоставяна на жени, разбирате ли, освен на нощните сбирки. Има само една друга дама, на която позволяват да пристъпи прага.

— Да, чух за нея — наричат я Разюзданата Лили. Била е любовница на мистър Крейвън доста години, вярно ли е?

— Истината е винаги по-различна, мис Филдинг.

Разговорът им прекъсна една прислужница, която носеше поднос с чай и вкусни сандвичи. Със сръчен жест Уърти наля на Сара чай и

прибави към него щедро количество бренди. Балансирайки с чашата и чинийката върху скута си, Сара отхапа от един сандвич с чувството, че бавно се пробужда от кошмар. Протегна навлажнените си нозе към горящия огън, като внимаваше да не излага на топлината глезените си.

— Има само едно условие, за което бих желал да ви помоля — отбеляза Уърти, като се настани на стола си. — Не бива да се приближавате до мистър Крейвън и да му задавате каквито и да е въпроси. Всъщност, настоявам да поемете грижата да го избягвате. Ще бъдете свободна да разговаряте с когото и да било друго в клуба. Ще се опитаме да постигнем съгласие, доколкото е възможно.

Сара се намръщи от разочарование.

— Но мистър Крейвън ще ми е от голяма полза. Има някои неща, за които бих желала да го запитам...

— Той е изключително затворен човек, който се опитва да избяга от миналото си. Уверявам ви, не ще иска да говори за себе си.

— Тогава има ли нещо, което вие можете да ми кажете за него? — тя отпи от чая и го загледа с надежда.

— Не е лесно да се опише. Дерек Крейвън е най-комплицираната личност, която някога съм срещал. Може да бъде мил и благороден, но... — Уърти отпи малко бренди и зарея поглед в тъмнокехлибарената дълбочина на чашата. — Страхувам се, че твърде често мистър Крейвън се проявява като човек с разрушен морал. Произлязъл е от свят по-див и жесток, отколкото можете да си представите, мис Филдинг. Всичко, което знае за майка си, е, че е била проститутка, работеща на Тайгър Бей, улица край доковете, където е обслужвала моряци и престъпници. Родила го е в една канавка и го е зарязала там. Някои от другите уличници проявили милост и подслонили бебето в първите години на живота му в публичните домове и вертепите.

— О, мистър Уърти — простена задавено Сара. — Ужасно е за едно дете да бъде подложено на такъв живот.

— Започнал да работи на пет-шест години като чистач на комини. Когато пораснал, се отдал на просия, кражби, работа по доковете... Има период от няколко години, за които той не желае да обели нито дума, сякаш никога не е съществувал. Не зная какво е вършел по онова време... нито пък желая да узная. Някъде по същото време с получил първоначални знания по смятане и четмо. Образовал

се е достатъчно в юношеските си години, за да стане книгоподвързвач в Нюмаркет. Според думите му, било е времето, когато му хрумнала мисълта да организира някой ден свой собствен хазартен клуб.

— Каква забележителна амбиция за момче с такъв произход! — Уърти кимна.

— Било е изключително постижение за него да изгради малък вертеп в града. Вместо това, той си е мечтаел да създаде клуб, толкова изключителен, че най-властните особи в света да желаят да станат негови членове.

— И точно това е постигнал — удиви се тя.

— Да. Роден без шилинг наследство... — Уърти замълча. — Роден без име, всъщност. Сега той е по-богат от повечето благородници, клиенти на неговия клуб. Никой няма реална представа какво точно притежава. Имения, къщи, улици със заемодателни кантори, магазини и жилищни сгради, предоставяни под наем, частни художествени колекции, яхти, коне за конни надбягвания... изумително. И следи за всяко придобито пени.

— Каква цел преследва? Какво, в крайна сметка, се опитва да постигне?

Лека усмивка пробяга по лицето на Уърти.

— Мога да ви го предам с една дума. Все повече и повече. Никога не е в достатъчна степен удовлетворен — щом забележа, че е допила чая си, я запита дали желае още.

Сара поклати глава. Брендите, огънят в камината и спокойният глас на Уърти, всичко взето накуп, я подмамваха към дрямка.

— Вече трябва да си тръгвам.

— Ще се погрижа за екипажа.

— Не, не, Гудмънови живеят съвсем наблизо оттук. Ще се добера дотам пеша.

— Глупости — решително възрази фактотумът. — Не е препоръчително за една лейди да се движи, където и да е пешком, особено по това време на нощта. Това, което се случи на мистър Крейвън, е пример за опасностите, които ви грозят.

И двамата се изправиха. Уърти понечи да каже още нещо, ала думите замряха на устата му и той я изгледа особено. По-голямата част от косата на Сара бе изпаднала от фибите и се бе разстлала върху раменете ѝ, рубинените пламъци танцуваха по кестенявите ѝ къдрици.

Имаше нещо странно вълнуващо в чудатата ѝ, малко старомодна красота, която лесно можеше да бъде подмината във времена, предпочитащи екзотиката и екстравагантността.

— Във вас съществува сякаш нещо от друг свят... — промълви самозабравено Уърти. — Отдавна не съм срещал невинност в женско лице.

— Невинност? — Сара отметна глава назад и се засмя. — О, мистър Уърти. Зная много неща за порока и греха...

— Но сте недокосната от тях.

Сара замислено прехапа устни.

— Сякаш нищо не се случва в Грийнууд Корнърз — призна тя. — Винаги пиша за неща, които другите вършат. Понякога отчаяно ми се иска да живея, да имам приключения, да почувствам аромата на събитията и... — Сара пресече думите си и направи гримаса. — Не се усещам как говоря. Какво ли си мислите за мен?

— Струва ми се — усмихнати поде Уърти — че ако мечтаете за приключения, мис Филдинг, то направихте добър старт тази вечер.

Сара бе довольна от заключението.

— Истина е — веднага след това тя се разхлипа. — Мъжът, когото застрелях... Нямах намерение да го нараня...

— Вие спасихте мистър Крейвън от ужасно обезобразяване, ако не от смърт — мило се отзова Уърти. — Когато и да се почувствате виновна за това, трябва да си припомните този факт.

Съветът му успокои Сара.

— Ще ми разрешите ли да се върна тук утре?

— Настоявам да го сторите.

Тя го дари с обаятелна усмивка.

— Добре, в такъв случай... — пое протегнатата му ръка и му позволи да я изпроводи надолу по стъпалата.

Дерек се бе проснал върху леглото. Лауданумът течеше във вените му, правейки го отпуснат, замаян. Слабо успокояваше болката самопрезрението му. Устните му се разтеглиха в горчива усмивка. Почти би предпочел нападателите му да го бяха превърнали в звяр, вместо да му причинят незначителен разрез, който го правеше по-скоро глупак, отколкото чудовище.

Замисли се за Джойс, очаквайки да го завладее чувство на предателство, гняв, всичко друго, само не и това хладно възхищение. Поне се беше постарала да предприеме някакво действие, да извърши нещо в името на собствената си гордост. Докато той нехаеше за нищо. Притежаваше всичко, за което бе мечтал... богатство, жени, удоволствието да наблюдава клиентите си да остъргват обувките си, преди да влязат в неговия клуб. Ала през последните две години всичките му предишни вълчи апетити се бяха заситили и той бе останал без нищо, млад мъж с опустошена душа.

Тъкмо отсъствието на чувства го бе привлякло към леглото на лейди Джойс Ашби, което незабавно се бе превърнало в причина за тазвечерното нещастие. Джойс с гъвкавото си тяло, русата си коса и котешките си ириси бе възбудила в него неизпитван отдавна интерес. Колкото и бегли да бяха неговите чувства, бе достатъчно да го принуди да я преследва. Не можеше да отрече, че се бяха забавлявали много нощи, изпълнени с хитроумни игри и чувствена поквара... и за голяма беда това го бе накарало да се почувства сам той покварен... Накрая Дерек бе прекъснал връзката, отворен и от себе си, и от нея. Спомените го връхлитаха и той се освобождаваше от тях в наркотично си вцепенение...

— Не говориш сериозно, нали? — бе промълвила Джойс, първоначално с развеселен копринен гласец. — Ти никога няма да ме оставиш. — Изтегна се в леглото, голото ѝ тяло бе открито сред разбърканите ленени чаршафи. — Каж ми, коя ще бъде следващата? Някоя флегматична селска мома? Или някоя актриса с боядисана коса и червени чорапи? Не можеш да се върнеш към този живот, Дерек. Развил си вкус към далеч по-фините неща.

Дерек бе се ухилил на откровения ѝ тон.

— Твоите аристократични дами и твоята позлатена пещера. Винаги си мислиш, че е голяма чест за мен да те докосвам — изгледал я бе с насмешливите си зелени очи. — Да не си въобразяваш, че си първата първокласна курва, която някога съм имал? Притежавал съм кучки със синя кръв, които са ми плащали, за да го правя. Чувствай се свободна.

Внезапно красивото лице на Джойс с тънък, аристократичен нос и остро скулптирани скули почервения от гняв.

— Ти, лъжливо копеле!

— Как мислиш, съм натрупал парите, за да започна с клуба си? Наричаха се мои „покровителки“ — Дерек грубо се ухили, нахлузвайки панталоните си.

Алените устни на Джойс се разтеглиха в подигравателен смях.

— Значи не си бил нищо друго, освен проститутка? Мъжка проститутка? — мисълта за това видимо я възбуждаше.

— Между другото — той закопча ризата си и се погледна в огледалото, за да оправи яката си.

Джойс се плъзна от леглото и пристъпи към него, спирайки се за миг, за да се възхити на отражението на голото му тяло в огледалото. Омъжена на млада възраст за възрастен пер-вдовец, тя бе задоволявала сексуалните си нужди с множество любовници. Всяка бременност биваше прекратявана незабавно, понеже никога не би развалила фигурата си с деца, а перът вече притежаваше подходящи наследници от първата си жена. Лукавото остроумие на Джойс и красотата ѝ я бяха превърнали във фаворитка за висшето общество. Великолепен хищник, тя посвещаваше живота си да съсипва репутацията на всяка жена, която застрашаваше собствените ѝ позиции.

Дерек също хвърли поглед към огледалото, зървайки онова, което Джойс имаше намерение да съгледа — еротичния контраст между облечената горна част на тялото му и златистобялата голота. Понякога Джойс приличаше на невинен ангел, но я бе виждал да се преобразява във вещица с разчорлени коси и изкривено лице, крещяща във върховен екстаз и деряща с дългите си нокти. Тя бе най-извратената жена, която познаваше, жена, готова да направи всичко за собственото си удоволствие! Подходяща двойка бяха, помисли си мрачно той, и двамата съществували само за да задоволяват инстинктите си.

Джойс задържа бледосините си очи върху безизразното му лице, прокара длан по плоския му корем, търсейки слабините му.

— Ти все още ме желаеш — измърка тя. — Мога да почувствам колко силно. Ти си най-добрият любовник, когото някога съм имала, толкова голям и твърд...

Дерек я отблъсна настрани толкова грубо, че тя падна върху леглото. В очакване разтвори дългите си нозе и го подкани. Изненада замъгли очите ѝ, щом осъзна, че той няма намерение да я обладае.

— Свършено е — безизразно приключи Дерек. — Ще платя всичките ти дългове на Бонд стрийт. Вземи си нещо от онзи жабешки

бижутер, който харесваш толкова много и го прибави към моята сметка — той остави черната копринена вратовръзка разхлабена около врата си и се пхна в палтото си.

— Защо правиш всичко това? Да не искаш да ме накараш да моля? — усмихна се провокиращо Джойс. — Ще падна на колене пред теб. Ще ти хареса ли? — тя се отпусна на пода и зарови лице в панталоните му, но Дерек я хвана за раменете и насила я изправи.

— Чуй ме, Джойс...

— Причиняваш ми болка!

— Никога не съм те лъгал. Не съм ти обещавал нищо. Колко дълго, мислиш, щеше да продължи тази връзка? И двамата получихме онова, което желаехме. Сега всичко е свършено.

Тя му хвърли разярен поглед.

— Ще приключи, когато аз кажа, но не и преди това!

Изражението на лицето му се промени.

— Така значи — изсмя се той. — Гордостта ти е наранена. Добре, кажи на приятелите си, каквото желаеш, Джойс. Кажи им, че ти си скъсала връзката. Ще се съглася с всяка твоя дума.

— Как се осмеляваш да ми говориш с такъв назидателен тон, ти, невеж кокни! Зная колко хиляди обувки си изблизал, докато се добереш дотук, и всеки друг знае! Благородниците ще посещават клуба ти, ала никога няма да те поканят в домовете си, на своите партита, не ще ти позволят да се храниш на тяхната трапеза или да заговаряш дъщерите им, и знаеш ли защо? Защото не те уважават — гледат на теб като на кал, изстъргана от обувките им и запратена в канавката, откъдето си се пръкнал! Мислят си, че си най-низшето създание на...

— Добре — промълви Дерек и безрадостна усмивка прекоси лицето му. — Зная всичко това. Спести си усилията.

Джойс се вторачи в него отблизо, очевидно съзнавайки, че обидите ѝ изобщо не са му подействали.

— Ти си лишен от чувства. Ето защо никой не може да ти причини болка — защото дълбоко в себе си си мъртъв.

— Така е — с равен той се съгласи той.

— И не те е грижа за никого. Нито за мен.

Проблясващите му зелени очи се кръстосаха с нейните. Въпреки че нищо не отвърна, отговорът му бе недвусмислен. Присягайки се с

ръка, Джойс го зашлеви с цялата си сила, плесницата прозвуча като остър пистолетен изстрел. Дерек машинално посегна да отвърне на удара. Ала ръката му замря във въздуха, преди да е достигнала лицето ѝ. Той бавно я спусна. Лицето му бе потъмняло, с ледено изражение.

— Мога да те накарам да ме пожелаеш — изхриптя Джойс. — Има неща, които все още не сме правили заедно — нови игри, които ще ти покажа...

— Сбогом, Джойс — той се извърна и напусна стаята. Отказът му от тялото ѝ бе обидно фамилиарен, сякаш се бе изправил за секунди от предложена му обилна трапеза. Лицето на Джойс придоби пурпурночервен цвят.

— Не — просъска тя. — Няма да ме напуснеш! Ако в живота ти има друга жена, ще ѝ издера очите!

— Няма друга жена — прозвуча отговорът му. — Просто ми доскуча — внезапно акцентът му премина в плоския, груб кокни. — Или както твоите благородници биха го нарекли, енюи.

Тя побягна от стаята, все още гола, крещейки подире му, докато той се спускаше по стъпалата.

— Връщай се веднага... или горчиво ще съжаляваш! Само аз мога да те притежавам, никой друг! Разбираш ли! Ще си заплатиш скъпо за това, Дерек Крейвън!

Дерек не бе взел заплахите ѝ сериозно — или, може би, просто не го бе грижа. Бе извършил онова, което планираше в живота си, без да си представя, че края на този дълъг, изпълнен с предателства успешен път ще завърши с такова разочарование. Сега той бе спечелил всичко, за което въжделееше, без всякакви перспективи пред себе си. Проклетата досада, влудяващите и впиващи се в мозъка му нокти на скуката. Допреди няколко години той не знаеше какво означава тази дума. Болестта на богатия, помисли си той и мрачно се усмихна.

[1] Кокни — диалект, характерен за простолюдието на Лондон, с вулгаризми и крайна деформация на езика. Б.пр. ↑

[2] Лице, наемано да върши всякакъв вид работа. Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Сара се облече грижливо за визитата си в двореца на хазарта. Наметна най-хубавата рокля, която имаше, сиво-син гренадин с три дълбоки диагонални бастички на горната подгъвка и елече с висока яка, украсено с дантела. Притежаваше много малко дрехи, ала всички бяха добре ушити, от хубав, твърд плат. Роклите, които предпочиташе, не принадлежаха към определен моден стил. Надяваше се, че петната от кръв можеха да бъдат изличени от дрехите, с които бе облечена миналата нощ. Предизвикала бе бурна сцена, когато се бе завърнала в такъв късен час, изплескана с кръв. В отговор на неистовите възклицания и въпроси на мисис Гудмън Сара меко бе отвърнала, че е преживяла малка неприятност по време на разследванията си.

— Няма нищо тревожно — просто се спрях, за да окажа помощ на един непознат.

— Но тази кръв...

— И капчица не е моя — увери я усмихнато Сара. Накрая бе отклонила вниманието на мисис Гудмън към проблема как да изличи петната. Заедно намазаха с каша от нишесте и студена вода роклята и палтото ѝ. Тази сутрин дрехите бяха накснати в смес от джин, мед, мек сапун и вода. След като прибра с фиби косата си, Сара покри кестенявите къдрици с бродирано с клонки боне. Доволна от външността си, тя затършува в един от сандъците за по-лека шапка. Поглед през стъклото на малкото прозорче разкри типичен за есента хладен ден.

— Сара! — долетя до нея озадаченият глас на мисис Гудмън, когато слизаше по стъпалата. — Прекрасен частен екипаж е спрял навън точно пред дома. Знаеш ли нещо за него?

Заинтригувана, Сара се приближи до предната врата на скромната къща на Гудмънови и откряхна тясна пролука. Погледът ѝ зашеметен грабна лакирана в черно каляска, блестящи дорести коне, кочияши и лакеи, нагиздени в еленови кожи, рединготи и триъгълни

шапки. Мисис Гудмън изпроводи Сара до вратата. Наоколо завесите бяха дръпнати, иззад тях надничаха любопитни лица.

— Никога не сме виждали на тази улица такъв екипаж — възкликна мисис Гудмън. — Погледни Аделаид Уидърбейн — очите ѝ ще изскочат от орбитите си. — Сара, за Бога, какво означава това?

— Нямам представа.

С невярващ поглед те следяха как един лакей изкачва стъпалата пред дома на Гудмън. Бе висок над шест фута.

— Мис Филдинг? — почтително се осведоми той.

Сара откряна вратата.

— Да?

— Мистър Уърти изпраща карета да ви изпроводи до бара на Крейвън, щом сте готова.

Подозрителният поглед на мисис Гудмън заподскача от лакея към Сара.

— Кой е този мистър Уърти? Сара, има ли това нещо общо с тайнственото ти поведение миналата нощ?

Сара уклончиво сви рамене. Мисис Гудмън бе потресена от късното прибиране на Сара, от раздърпания ѝ вид и петната по дрехите ѝ. В отговор на многобройните въпроси Сара меко бе отвърнала, че няма защо да се тревожи и че е била заета с изследвания във връзка с романа си. Накрая мисис Гудмън бе вдигнала рамене.

— Виждам — мрачно бе рекла тя — че това, което пише майка ти за теб, е истина. Зад тази спокойна външност се крие упорита и потайна натура!

— Майка ми ти е писала това? — запита изненадана Сара.

— Всичко, което ми писа, се свежда до това. Писа ми, че имате навика да вършите каквото си поискате, независимо колко ексцентрично би било то и че рядко отговаряте на въпроси, започващи с думите „къде“ и „защо“.

Сара се разсмя.

— Отдавна се научих да не обяснявам на хората нищо. Това ги подвежда да мислят, че имат право да знаят всичко, което върша.

Насочвайки мисълта си към настоящето, Сара взе чантичката и ръкавиците си и пое с лакея. Мисис Гудмън я спря с леко докосване по ръката.

— Сара, мисля, че е най-добре да те придружа, в интерес на безопасността ти.

С неотстъпчив израз Сара съдържа усмивката си, знаейки, че любопитството на възрастната жена е безгранично.

— Много мило от ваша страна, ала няма нужда. Ще бъда в пълна безопасност.

Тя се отправя към екипажа и се закова, поглеждайки към високия лакей.

— Това съвсем не бе необходимо — промърмори тя. — Възнамерявах да отида пеша до Крейвън тази сутрин.

— Кочияшът и аз сме на вашите услуги, мис Филдинг. Мистър Уърти настоя да не се разхождате повече пешком из Лондон.

— Нужно ли бе да наемате също въоръжени ездаци, съпровождащи екипажа?

Сара бе объркана от цялата помпозност и показност. Каретата много повече би подходдала на някоя дукеса, отколкото на писателка от малко провинциално селце.

— Особено въоръжения ескорт. Мистър Уърти ни каза, че проявявате склонност към посещения на опасни места — като отвори вратичката на каретата с претенциозен жест, той ѝ помогна да изкачи мъничките, застлани с килимче стъпала. С унила усмивка Сара се настани сред кадифените възглавници и приглади полите си.

Когато пристигнаха в хазартния клуб, главният иконом я посрещна на входа с извънредна учтивост. Непосредствено след това се появи и Уърти с галантна усмивка. Поздрави я като стар приятел.

— Добре дошли в бара на Крейвън, мис Филдинг!

Сара пое протегнатата му длан и той я въведе в клуба.

— Как се чувства мистър Крейвън тази сутрин?

— Няма апетит и шевовете му твърде го загрозяват, ала инак е много добре — Уърти наблюдаваше Сара, която заобиколи в полукръг центъра на великолепно украсеното фоайе. Изражението на лицето ѝ се смени с удивление.

— Божичко — успя само да промълви тя. — О, Боже мой. Никога не бе виждала такъв лукс, таванът с живописни стъкла, блестящият полилей, стените с вградени в тях позлатени колони, тежките завеси от наситено синьо кадифе. Без да сменя очи от пищното обкръжение, тя затършува из чантичката си за тетрадка.

Уърти ѝ говореше, докато тя записваше трескаво.

— Уведомих персонала за вас, мис Филдинг. Те желаят да ви снабдят с всякаква информация, която бихте сметнали за полезна.

— Благодаря ви — отвърна Сара разсеяно, нагласявайки очилата си и взирайки се в резбата на капителите на колоните.

— Това е йонийски дизайн, навярно?

— Архитектът ги нарича „скаглиола“.

— Кой е архитектът? Творбите му ми напомнят Наш.

— Не, мистър Крейвън реши, че идеите на Наш не са достатъчно изобретателни. Мистър Наш е доста възрастен и твърде зает с проектите си за краля. Вместо него мистър Крейвън реши да предпочете млад архитект на име Греъм Гронау. Даде му ясно да разбере, че желае толкова великолепна сграда, че да засенчва Бъкингамския дворец.

Сара се засмя.

— Мистър Крейвън никога не предприема половинчати начинания, нали?

— Не — мрачно произнесе Уърти. Посочи с ръка към входа на централната игрална зала. — Мисля, че трябва да започнем с обиколка на клуба.

Сара се поколеба.

— Би било чудесно, но не желая да бъда забелязана, от когото и да е от клиентелата...

— Няма, мис Филдинг. Още е твърде рано. Повечето от хората на висшето общество в Лондон се пробуждат едва следобед.

— Обичам да ставам с изгрева на слънцето — заяви бодро Сара и го последва към централната зала. — Най-добрите мисли ме спохождат рано през деня, и освен това... — тя прекъсна думите си с възклицание, пристъпила вратите на осмоъгълната зала. Очите ѝ се разшириха, щом се взря в прочутия куполообразен таван. Той бе покрит с пищни гипсови орнаменти и прекрасна живопис и украсен с най-внушителния полилей, който някога бе зървала. Централната игрална маса бе разположена директно под купола. Сара спокойно попиваше атмосферата на залата. Можеше да почувства хилядите драми, разиграли се тук, спечелените и пропилените богатства, възбудата, — гнева, страха, лудешката радост. Наведнъж ѝ хрумнаха

няколко идеи за романа и тя ги нахвърли колкото може по-бързо, докато Уърти я изчакаше мълчаливо.

Внезапно я завладя странно усещане, почувства гъделичкащ бодеж по врата си. Движението на молива ѝ се забави. Обезпокоена, тя привърши изречението и вдигна поглед към празния вход. Вътрешно предчувствие я накара да се взре нагоре към балкона, откриващ изглед към главната зала. Долови неясната сянка на някой, който се шмугна... на някой, който ги бе наблюдавал. „Мистър Крейвън“, прошепна тя глухо, твърде тихо, за да я дочуе фактотумът.

След като установи, че е приключила със записките си, Уърти я подкани към изхода в другата страна на залата.

— Ще продължим ли?

По време на цялата обиколка Сара не можеше да се освободи от чувството, че са преследвани. Час по час тя надничаше през рамо, подозирайки, че може да зърне някой да ги наблюдава от вратата или иззад някоя колона. С течение на времето тя започна да забелязва много слуги, сновящи напред-назад. Кавалкада от прислужнички прекосяваха залите, носещи метли с дълги дръжки, кофи и купища парцали за триене.

— Колко чудесно организирано място! — възкликна възхитено Сара, когато се изкачваха по масивното централно стълбище с тежки, позлатени балюстради.

Уърти гордо се усмихна.

— Мистър Крейвън е придирчив. Наел е почти стотина слуги, за да поддържат идеално ритъма на клуба като часовников механизъм.

Всяка от шестте стълбищни площадки се разклоняваше в дълги коридори. Сара забеляза промяната в цвета на лицето на Уърти, когато го запита за какво са предназначени тези стаи.

— Някои от тях са помещения за прислугата — поясни той с неудобство. — Други служат за временен подслон на гостите. Останалите са предназначени за будоари на... ъ-ъ... проститутките на дома.

Сара кимна сухо.

— И колко печели мистър Крейвън от проститутките на дома? — попита тя.

— Той не получава облаги от тях, мис Филдинг. Присъствието им е част от обкръжението на клуба и допълнителна съблазън за

клиентите. Всички пари, които припечелват, остават за тях самите. Мистър Крейвън им предлага само подкрепа, свободни жилища и далеч по-изискана клиентела, отколкото могат да намерят на улицата.

Сара се усмихна иронично.

— По-изискана? Не съм сигурна, мистър Уърти. Съдейки по това, за което съм осведомена, аристократичните мъже са също склонни към малтретиране на жени.

— Навярно бихте предпочели да поговорите с проститутките. Сигурен съм, че те ще ви опишат и предимствата, и неудобствата на работата си в клуба. Ще бъдат откровени с вас. Моето впечатление е, че ви считат за нещо като героиня.

Сара се стресна от забележката.

— Кой, аз?

— Когато им обясних, че сте авторката на „Матилда“, бяха много възбудени. Табита четеше романа на глас на другите през свободните си дни. Неотдавна всички отидоха на сценичното му представление.

— Възможно ли е да се срещна с някоя от тях сега?

— В този час те обикновено спят. Но може би по-късно...

Прекъсна ги груб женски глас.

— Уърти! Уърти, ти мръсен ленивец, претърсих целия проклет клуб з'ради теб! — жената, наметната само в измачкан, леко прозирен бял халат се втурна по коридора към тях. Бе привлекателна, макар и дребното ѝ лице да бе позагрубяло с годините тежък живот. Къдрави кичури кестенява коса, твърде подобна на Сарината, обгръщаха раменете и гърба ѝ. Тя хвърли към Сара само кратък, кос поглед.

Сара би желала да размени няколко дружелюбни думи с нея насаме, ала знаеше от предишния си опит с проститутки, че те се нуждаят от приятелско доверие, преди да развържат езиците си. От почителност, презрение или срам те обикновено избягваха да гледат „добродетелната жена“ право в очите.

— Табита — спокойно се обърна към нея Уърти — какво има?

— Отново този лорд Ф. — процеди тя. — Скръндзавият дърт коцкар! 'Зе Моли миналата нощ и рече, че ще ѝ плати за цяла нощ. Са иска да се измъкне, без да си плати!

— Ще се погрижа за това — спокойно отвърна Уърти. Той хвърли бърз поглед към Сара, която си водеше бележки. — Мис Филдинг, ще имате ли нещо против, ако ви оставя за малко? Галерията

вдясно от вас е пълна с много хубави картини от частната колекция на мистър Крейвън.

— Моля ви, тръгвайте веднага — настоятелно го подтикна Сара.

Внезапно по лицето на Табита се изписа оживление.

— Това тя ли е? — запита тя Уърти. — Това ли е Матилда?

— О, не — отвърна Сара. — Написах роман, озаглавен „Матилда“.

— Тогава значи я познавате? Приятелка ли ви е?

Сара се почувства натясно.

— Всъщност, не. Разбирате ли, Матилда е измислен персонаж. В действителност не съществува.

Коментарът предизвика негодуващия поглед на Табита.

— Не е истинска? Но аз прочетох всичко за нея. И познавам едно момиче, което я е виждало. Работели са на една и съща улица, когато Матилда е била изнасилена от лорд Аверсли.

— Нека да го обясня така... — подхвана Сара, ала Уърти ѝ кимна, давайки ѝ да разбере, че разговорът е безплоден и поведе Табита надолу по коридора.

Замислено усмихната, Сара бавно се насочи към художествената галерия. Стените бяха покрити с картини на Гейнсбъроу, конник и ездач от Стъбс, две прекрасни творби на Рубенс и един великолепен Ван Дайк. Сара се приближи към великолепия портрет и го заразглежда с любопитство. Картината изобразяваше жена, седнала на голям широк стол. Край нея бе застанала младата ѝ дъщеря, положила дребната си длан върху ръката ѝ. И двете бяха удивително красиви, с бледа кожа, черни къдрави коси и изразителни очи. Трогната от нежната сцена, Сара прошепна високо:

— Колко е прекрасно... Чудя се, кои ли сте вие?

Тя не можеше да не си даде сметка за разликата между искрящата привлекателност на жената от портрета и своята собствена посредственост. Осъзна, че мистър Крейвън е свикнал с много хубавите жени — а и знаеше, че в нея не се крие нищо екзотично или забележително. Какво ли би било, ако притежаваше външност, която мъжете да намират за неотразима?

Въпреки че около нея не се дочуваше ни звук, шестото ѝ чувство я накара да застане нащрек. Сара се извърна. Наоколо нямаше никой. Тя внимателно намести очилата си и си каза, че се държи като

глупачка. Зарей се по-нататък из галерията, вглеждайки се отблизо в разкошните картини. Като всичко останало в клуба, те бяха грижливо подбрани със способността си да поразяват окото на зрителя. Мъж като мистър Крейвън навярно прекарваше живота си, колекционирайки ценни творби, пищно обзаведени стаи, красиви жени... Те всички бяха знак на неговите постижения.

Сара плъзна бележника в чантичката си и се отправи към изхода на галерията. Мислеше си как да опише клуба и белетристичния герой-притежател в своя роман. Може би щеше да му придаде известен романтичен привкус. Противно на онези, които предполагаха, че той бе напълно лишен от благопристойност и добродетели, можеше да напише тя, той криеше в себе си тайна страст към красотата и търсеше начин да я притежава в безкрайните ѝ форми, сякаш за да изкупи...

Внезапно мощна хватка притисна ръката ѝ и стената сякаш се разтвори в неясно петно пред очите ѝ. Тя бе вдигната от земята и дръпната встрани толкова бързо, че всичко, което успя да направи, бе само да зине в протест пред незначайната сила, която я изтръгна от галерията и я запрати в място на задушлива тъмнина... тайна врата... скрит коридор. Ръцете я държаха впримчена здраво, едната обгърнала китката ѝ, другата сграбчила рамото ѝ. Примигвайки в тъмнината, Сара се опита да заговори, ала от устата ѝ се изтръгна само ужас и писък.

— Кой... кой...

Дочу мъжки глас, мек като протритото кадифе. Или по-скоро почувства неговия глас, топлината на дъха му върху челото си. Затрепери неудържимо.

— Защо сте тук? — запита той.

— Мистър Крейвън — прошепна тя с пресечен глас. — М-много е тъмно тук.

— Обичам тъмнината.

Тя се бореше да си поеме дъх.

— Наистина ли намирате за н-необходимо да ме стряскате по този начин?

— Не възнамерявах да го сторя. Вие връхлетяхте право върху мен. Не можах да се сдържа.

Страхът на Сара бързо отстъпи пред негодуванието ѝ. Той изобщо не съжаляваше, че я бе изплашил... Сторил го бе умишлено.

— Вие ме преследвахте — обвинително изрече тя. — Шпионирахте ме цялата сутрин.

— Миналата нощ ви заявих, че не желая да ви виждам тук.

— Мистър Уърти ме увери, че всичко е наред...

— Аз съм притежателят на клуба, не Уърти.

Сара се изкушаваше да му отвърне колко е неблагодарен, след всичко, което бе сторила за него миналата нощ. Ала не смяташе за твърде умно да спори с него, когато бе уловена в капан. Заотстъпва назад, към процепа светлина, където скритата врата бе пооткрехната.

— Прав сте — отбеляза тя с потиснат глас. — Абсолютно сте прав. М-мисля да си тръгна веднага.

Ала той не отслабваше хватката и тя бе принудена да остане на място.

— Кажете ми какво ви накара да се решите да пишете за хазарта.

Примигвайки в тъмнината, Сара се опита да събере мислите си и да даде находчив отговор.

— Добре... в моето селце имаше едно момче. Много симпатично, интелигентно момче, което се сдоби с малко наследство. Щеше да му бъде достатъчно да живее спокоен комфортен живот в продължение на години. Но той реши да опита да умножи богатството си не по честен път, а чрез хазарта. Пропиля всичко за една нощ. Във вашия клуб, мистър Крейвън.

Той вдигна рамене с безразличие.

— Случва се непрекъснато.

— Но това не бе достатъчно за него — не отстъпи тя. — Той продължи да играе, уверен, че с всяко хвърляне на заровете ще си възвърне онова, което е загубил. Проигра къщата си, конете и имението си, всичко, което бе останало от парите му... Превърна се в позорното клеймо от Грийнууд Корнърз. Почудих се какво ли го бе подтикнало към подобна страст. Запитах го и той ми отвърна, че не бил в състояние да се спре. Очите му се просълзиха, когато ми разправяше, че след като е пропилял всичко в бара на Крейвън, е продал обувките си на някого от улицата и играл на карти бос в местния хазартен пъкъл. Естествено, това ме накара да се поинтересувам и за другите съдби, прекършени от заровете и картите. Несметните богатства, пропилявани всяка нощ на игралната маса, биха могли да се употребят за далеч по-благородни цели, отколкото тъпченето на джобовете ви.

Тя долови сардоничната му усмивка.

— Съгласен съм с вас, мис Филдинг, но една незначителна книжка не би предпазила никого от хазартната маса. Всичко, което пишете, ще ги накара само да го вършат с по-необузdana страст.

— Това не е вярно — решително се възпротиви тя.

— Отклонила ли е някого Матилда от посещаването на публичните домове?

— Мисля, че тя е накара читателите да погледнат на проститутките по по-съчувствен начин...

— Проститутките винаги ще разкрачват нозете си за мангизи — заяви той с безизразен глас — и хората винаги ще хвърлят парите си за залагане. Публикувайте романа си за хазарта и ще видите колко ще струва той. Взрете се дали той ще вкара някого в правия път. По-скоро бих очаквал да изтрее някой мъртвопиян глупак.

Страните на Сара се покриха с руменец.

— Не ви ли е обезпокоявало понякога да наблюдавате как разорените хора напускат вашия клуб без пари, без надежда, без бъдеще? Не се ли чувствате отговорен по някакъв начин за всичко това?

— Никой не ги принуждава да идват насила. Те се притичват в клуба на Крейвън, за да играят. Аз им давам онова, което желаят. И трупам богатство от това. Ако аз не го правех, някой друг щеше да го върши.

— Това е най-себичната, най-коравосърдечната фраза, която някога съм чувала.

— Роден съм в бордеите, мис Филдинг. Изхвърлен на улицата, отгледан от проститутки, закърмен с мляко и джин. Сред онези мръсни малки копелета, които видяхте, сред джебчии, мошеници и просяци... Аз бях един от тях. Виждах чудесни екипажи да громят надолу по улицата. Взирах се през прозорците на кръчмите във всички тлъсти, престарели джентълмени, които пиеха и ядяха до пръсване. Осъзнах, че съществува друг свят, вън от бордеите. И аз се заклях, че ще направя всичко — всичко! — за да стана част от него. Винаги съм се стремил към това — той тихо се засмя. — И вие си мислите, че ще ме е еня за някакво конте в сатенени гащи, което пръска парите си в моя клуб?

Сърцето на Сара заби лудо. Никога не се бе озовавала с мъж в тъмнината. Искаше ѝ се да побегне — инстинктът я предупреждаваше,

че се намира в опасност. Ала по-дълбоко в нея гореше искрица на очарование... сякаш се намираще пред дверите на забранен свят.

— По мое мнение — промълви тя — вие спекулирате с бедното си детство като удобна причина да... отхвърлите цялата етика, с която живее останалата част от хората.

— Етика — изсмя се подигравателно той. — Не бих посочил нито един човек, богат или беден, който не би я отхвърлил за прилична цена.

— Аз не бих я отхвърлила — решително заяви тя.

Дерек замълча. Той остро чувстваше присъствието на дребната жена до себе си със закопчана и гофрирана рокля, опашкулена чак до врата. Миришеше на нишесте и сапун като всички други стари момичета, които е имал нещастieto да срещне... гувернантките на аристократичните отроци на неговите клиенти, възрастните лели, които придружаваха непристъпни млади момичета и учените жени, които предпочитаха книга в ръцете си, наместо мъж в кревата.

Ала имаше разлика между нея и останалите. Миналата нощ тя бе застреляла човек. Заради него. Той склучи вежди, докато раната не го заболя.

— А сега бих желала да си тръгна — заяви тя.

— Още не.

— Мистър Уърти ще се тревожи за мен.

— Още не съм приключил разговора си с вас.

— Трябва ли да бъде проведен тук?

— Навсякъде, където аз реша. Ще ви предложи нещо, за което копнеете, мис Филдинг — позволение да посещавате клуба ми. Какво ще ми предложите в замяна?

— Не мога да се сетя за нищо.

— Никога не предлагам нещо за нищо.

— Какво бихте желали да ви дам?

— Вие сте писателка, мис Филдинг — насмешливо се отзова той.

— Напрегнете въображението си.

Сара прехапа устни и внимателно обмисли ситуацията.

— Ако вярвате на думите си, които произнесохте преди малко — промълви бавно тя — че публикуването на моя роман ще послужи за увеличаване на печалбите ви... тогава би било във ваш интерес да ми

позволите да довърша изследванията си тук. Ако теорията ви се окаже вярна, вие ще спечелите известно количество пари от моята книга.

Седефените му зъби проблеснаха в усмивка.

— Харесвам разсъжденията ви.

— Тогава... Имам ли разрешението ви да посещавам клуба?

Той доста забави отговора си.

— Да.

Сара почувства силно облекчение.

— Благодаря ви. Като източник на материал, вие и вашият клуб сте незаменими. А аз обещавам да не ви досаждам с нищо.

— Вие няма да ми досаждате — поправи я той. — В противен случай веднага ще наредя да напуснете.

И двамата трепнаха, щом тайната врата широко се откряна. На входа ѝ застана Уърти, втрепенен във вътрешността на коридора.

— Мистър Крейвън? Не очаквах да се събудите толкова скоро.

— Очевидно не — мрачно се отзова Дерек, като дръпна ръцете си от Сара. — Значи показвате клуба без разрешението ми? Дяволски сте уверен в себе си тия дни, Уърти.

— Грешката бе моя — възпротиви се Сара, опитвайки се да се притече в помощ на фактотума. — Аз н-настоях. Вината е изцяло моя.

Дерек изкриви устни.

— Никой не може да накара Уърти да извърши нещо, което той сам не желае, мишле. Никой, освен мен.

При звука на Сариния глас Уърти разтревожено се извърна към нея.

— Мис Филдинг? Добре ли сте?

Дерек дръпна Сара и я блъсна пред себе си, примигващ от ярката светлина.

— Ето я вашата малка романистка. Току-що имаме разговор.

Сара се вгледа през очилата си към своя завоевател, който изглеждаше още по-огромен, отколкото миналата нощ. Крейвън бе превъзходно облечен в катраненочерни панталони и снежнобяла риза, която подчертаваше смуглата му кожа. Светлокафявото му палто бе ушито без джобове и подчертаваше, без нито една гънчица, стройното му тяло. Сара никога не бе виждала толкова елегантно облекло върху някой в своето село, нито дори върху Пери Кингсууд, гордостта на Грийнууд Корнърз.

Ала въпреки скъпите дрехи никой не можеше да сбърка Дерек Крейвън с джентълмен. Грапавата линия на шевовите по лицето му му придаваше грубо изражение. Пронизителните му зелени очи сякаш гледаха право през нея. Той бе силен мъж с наперен уличен вид и непоклатима самоувереност, човек, който можеше да скрие апетита си към хубавите страни на живота толкова, колкото би попречил на изгрева на слънцето.

— Не възнамерявах да покажа на мис Филдинг скритите коридори — оправда се Уърти, като склочи вежди високо на челото си. Извърна се към Сара. — Обаче сега, след като знаете за тях, мога да ви доверя, че клубът е прорязан от потайни коридори и шпионки, през които можете да наблюдавате действията в централната зала.

Сара плъзна въпросителен поглед към Крейвън и той лесно прочете мислите ѝ.

— Тук не се случва нищо, за което да не зная — поясни той. — Така е по-безопасно — и за членовете на клуба, и за мен.

— Наистина — промърмори тя. В гласа ѝ прозвъня слаба нотка на съмнение, което обаче не убягна от вниманието му.

— Можете да сметнете някои от коридорите за твърде полезни — спокойно изрече той — тъй като няма да ви бъде разрешено да контактувате с клиентите ми.

— Но мистър Крейвън...

— Ако искате да останете тук, ще трябва да се подчинявате безпрекословно на правилата ми. Никакви разговори с гостите. Никаква намеса на игралните маси — той прикова очи върху чантичката ѝ, издута подозрително.

— Още ли носите пистолета си? — попита той развеселен.

— Опитвам се да бъда подготвена за всякаква ситуация.

— Добре — изрече присмехулно Дерек. — Следващия път, когато тук нещата се нажежат, ще зная към кого да се обърна.

Сара замълча и извърна лице. Тя потърка несъзнателно с пръсти мястото, където той бе държал ръката ѝ. Дланта ѝ се плъзгаше бавно, сякаш за да изтрие спомените от преживяното.

Значи докосването му я отблъскваше, съобрази Дерек и мрачно се усмихна. Само ако знаеше за греховете, които ръцете му бяха извършили, никога не би се почувствала отново чиста.

Уърти се прокашля и заговори с официалния си вежлив глас.

— Много добре, мис Филдинг. Ще подновим ли нашата обиколка?

Сара кимна и извърна поглед към тъмния коридор.

— Бих желала да знам накъде води той.

Дерек наблюдаваше с неохотна усмивка как двамата се отправят по коридора. Извика след фактотума:

— Дръж я под око. Не ѝ позволявай да застреля никого.

Уърти приглушено отвърна:

— Да, мистър Крейвън.

Дерек притвори вратата така, че тя се сля незабележимо със стената. Поспря и се опита да се окопити от моментното виене на свят. Натъртените му ребра бяха започнали да го болят. Той бавно се отправи към апартамента си и пристъпи в пищно украсената си спалня. Лицевата страна и рамките на леглото бяха осеяни с дърворезба с херувими, надуващи тромпети и делфини, подскачащи над гребена на вълните.

Всичко това бе плътно покрито със злато, което ярко блестеше срещу везаните кадифени драперии. Макар и Дерек да знаеше, че това бе проява на лош вкус, не го бе грижа. „Легло, подходящо за крал“, бе заръчал на дърводелеца и скъпият дизайн му се понрави. Като момче бе прекарал толкова нощи, свит във входовете на къщите и под разнебитените дървени стъпала, мечтаейки да спи в собствено легло някой ден. Сега си бе издигнал дворец... само за да открие, че хилядите нощи, прекарани сред злато и кадифе, никога не ще му отнемат чувството за лишение. Той все още жадуваше за нещо неназовано и незнайно, което нямаше нищо общо с лукса и финото бельо.

Притвори очи и заспа, потъвайки в тревожен сън, преследван от образа на Джойс Ашби и блестящата ѝ златиста коса, белите ѝ мраморни нозе, блискащи се сред реки от кръв...

Внезапно осъзна, че не е сам. Събуди се с рязко, внезапно движение и хладно изумление, като нервите му сигнализираха тревога. Край леглото му стоеше жена. Зелените му очи се фокусираха върху нея, а тъмната му глава се отпусна върху възглавницата.

— Божичко, това си ти.

ГЛАВА ТРЕТА

Лейди Лили Рейфорд се надвеси над него, тъмните ѝ очи трептяха от загриженост.

— Защо не ми каза, че си ранен?

— Не съм чак толкова зле — макар лицето му да изразяваше досада, той прие дребното внимание, с което тя го дари, тихото бърборене, допира на пръстите ѝ до раната му. Връзката им бе сърдечна, понякога свадлива. Те рядко се виждаха, понеже Лилиният съпруг, граф Уовъртън, беше личност с ревнива природа.

— Най-добре е да си тръгнеш, преди Рейфорд да ни е сварил заедно — промърмори Дерек. — Днес не съм в настроение за дуел.

Лили се усмихна и се настани на стола.

— Алекс ми има доверие — съобщи целомъдрено тя. — Освен това, той знае, че съм твърде заета с децата, за да предприемам любовни авантюри — кратката ѝ усмивка избледня. — Уърти ми изпрати тази сутрин бележка, в която пишеше, че си ранен. Като познавам дарбата му за сдържаност в репликите, направо пощурях от тревога. Можеше да бъде дракотина или фатална рана, или нещо между тях. Трябваше да се уверя със собствените си очи. О, горкото ти лице — изражението ѝ се втвърди и за миг изключителната ѝ красота бе помрачена от гняв.

— Кой ти причини това?

Той отблъсна ръката ѝ, поставена върху неговата.

— Има голяма вероятност да е лейди Ашби.

— Джойс Ашби? — кадифенокафявите очи на Лили се разшириха и тя импулсивно зашепна: — Защо, в името на Бога? Дерек, кажи ми, че не си имал връзка с нея. Кажи ми, че не си като останалите разгонени глупци, които толкова са заплениени от фалшивата ѝ руса коса, нацупените ѝ устни и полюшващата ѝ се гръд и не си попаднал в хищните ѝ нокти. Не, не произнасяй нищо, виждам, че си поредната ѝ жертва — тя свъси вежди и кисело процеди: — Изписано е недвусмислено на лицето ти.

Единствената причина, поради която тя се осмеляваше да му говори толкова дръзко, бе близкото, тайно приятелство, което споделяха. Но дори и да беше така, тя бе на път да пристъпи опасната граница. Той я замери с една възглавница по начина, по който брат се кара със сестра си.

— Махай се, безсърдечна кучко...

Тя избегна удара на възглавницата.

— Как можеш да имаш връзка с Джойс, когато знаеш колко я презирам?

Устните му се изкривиха в подигравателна усмивка.

— Ревнуваш, а?

Лили раздразнено въздъхна.

— Знаеш, че отдавна сме надживели тези отношения. Обожавам съпруга си и изцяло му принадлежа — а и той ти е най-близкият приятел. И двете ми деца те наричат „чичо“...

— Всичко е много шик — ухили се той.

— Никога не е съществувало нищо между теб и мен. Обърнах се към теб за помощ в ония години, а ти ме тласна в ръцете на Алекс, за което съм ти дълбоко благодарна.

— И трябва да си — увери я той.

Внезапно напрежението между тях се разсея и те се усмихнаха един на друг.

— Вкусът ти към жените е чудовищен — тихо промълви Лили. Тя вдигна разхвърляните възглавници и ги постави зад главата му.

Дерек се облегна назад и я загледа през присвитите цепки на очите си.

— Стилът ти на бавачка би могъл да убие човек — той внимателно докосна шевовете си, които бяха започнали да набъбват. Макар и да не го признаваше гласно, знаеше, че тя е права. Лили бе единствената благопристойна жена, с която някога се бе свързвал. Обичал я бе по свой начин, но не достатъчно, за да поеме риска, за който знаеше, че никога не би бил готов. Не бе способен... да бъде съпруг или баща. Имаше само бледа представа за думата „семейство“. Постоянството, отговорността, задължението, нещата, от които Лили се нуждаеше... никога не станаха част от неговия свят. Всичко, в което бе сигурен, бе материалното богатство, което бе натрупал в смайващи

количества. Ако можеше да се придобие място в рая с пари, той би закупил пазара на вечността.

Дерек наблюдаваше внимателно Лили с непроницаемо изражение. С тъмните си цигански къдрици, сплетени в сложна плитка и със стройното си тяло в елегантна рокля, човек никога не би предположил, че тя някога е била бездомница, прокудена от обществото, също като него. Това бе връзката, която ги обединяваше. Откакто бракът на Лили я бе издигнал до привилегированото общество, на Дерек му бе разрешено да я наблюдава само от страни. Аристократичните господа рядко биваха склонни да го канят в именията си, ала съпругите им със синя кръв горяха от желание да го впримчат в леглото си. За Дерек това бе приятна форма на отмъщение, макар и тя да вбесяваше Лили.

— Кажи ми какво се случи с Джойс — настояваше тя.

— Скъсах с нея преди седмица — Дерек се усмихна мрачно, като си припомни ожесточения гняв на Джойс. — Прие го много тежко. Подозирам, че тя е наела главорезите, за да бъдем квит.

— Откъде си толкова сигурен, че зад това нападение не се крие някой друг? Иво Дженър, например. Той все играе мръсни игри...

— Не. Негодяите, които ме нападнаха миналата нощ, искаха да обезобразят само лицето ми — той унило се тръшна на леглото и опипа шевовите си. — Женски почерк на отмъщение, бих казал.

— Искаш да кажеш, че ако Джойс не би могла да те притежава, е искала да бъде уверена, че никой друг не би те пожелал? — Лили изглеждаше потресена. — Отвратително, порочно — тъкмо онова, което човек би могъл да очаква от такава жена. Защо се ангажира с нея? Нима животът ти е толкова банален и скучен, че не си могъл да устоиш на аристократичния ѝ чар?

— Да — ухили се подигравателно Дерек.

— От години те наблюдава как се прехвърляш от легло на легло. Колкото по-високо издигнати и снобски са те, толкова повече ги желаш... но защо? Само и само да демонстрираш на света, че можеш да притежаваш най-хубавите, най-търсените жени?

— Отсега нататък ще задирям всички нежелани, простовати домакини. Това ще те удовлетвори ли?

Тесните длани на Лили стиснаха ръката му и тя се облегна на нея, въпреки усилията му да се освободи.

— Ще ти доверя какво ми доставя удоволствие — отвърна тя сериозно. — Сърцето ми се разбива да те гледам как от ден на ден ставаш все по-циничен и изтощен от светските удоволствия. Искам да си намериш подходяща жена, Дерек. Симпатична, непорочна — не като твоите развратни повлекани. Нямам предвид женитба, тъй като идеята за това извънредно те отблъсква. Но поне си намери метреса, която да ти достави спокойствие в този живот!

Той иронично се усмихна.

— Това не е причината, поради която мъжът се свързва с жена.

— Нима? Мога да изброя немалко мъже, чиито метреси са далеч по-семпли и майчински настроени, отколкото собствените им съпруги. Метресата се цени поради разбирането и приятелството, което ти дарява, а не поради вулгарните трикове, които знае в леглото.

— Откъде си осведомена толкова много за тези неща?

Лили сви рамене.

— Чувала съм мъжете да говорят по време на лов, в клуба или в следобедните почивки. Често пъти забравят, че съм сред тях.

— Рейфорд трябва да ти е забранил да ходиш на лов още преди години.

— Алекс се гордее с моето ловуване — отвърна заядливо тя. — Престани да сменяш темата на разговора ни. Това, от което се нуждаеш, е любовница, Дерек.

Той се разсмя, умишлено връщайки се към силния акцент, който се бе мъчил да преодолее толкова години.

— Мога да оципя по задника всяка, която си поискам, сладурче.

Тя се навъси.

— Казах любовница, Дерек, а не обичайното ти перчене с леките жени. Трябва да си намериш някоя, която да ти бъде компаньон в живота. Не си ли се замислял някога да прекарваш нощите си с една и съща жена? О, не ми прави гримаси! Мисля, че би следвало да си намериш някоя симпатична млада селска вдовичка или самотна стара мома, която да ти бъде благодарна за покровителството. Ако желаш, мога да ти направя списък...

— Аз избирам жените си — парира я хладно той. — Един Бог знае каква дърта вещица би ми избрала...

— Всяка, която бих ти избрала, би надминавала по достойнство Джойс Ашби! — тя пусна ръката му и въздъхна. — Най-добре е да си

тръгвам. Ако остана по-дълго в апартамента ти, ще навредя на репутацията си — особено, като се има предвид прехласването ти по омъжените жени.

— Не съм те молил да се отбиваш — процеди дръпната Дерек. Но когато тя се изправи да си тръгне, той сграбчи дланта ѝ и я целуна.

— Ще сториш ли това, за което те помолих? — умолително настоя Лили, стискайки пръстите му.

— Ще си помисля — тонът му бе толкова внимателен и любезен, че Лили отгатна лицемерието му.

Въпреки това тя се усмихна и трогателно погали катраненочерната му коса.

— Така е по-добре. Някой ден ще ми бъдеш благодарен за мъдрия съвет — тя понечи да си тръгне, ала внезапно се закова пред вратата и изпитателно го изглежда.

— Дерек... Преди да се отбия тук този следобед, зърнах най-възхитителното създание да кръжи из задните стаи. Тя задаваше всякакъв вид въпроси и си водеше бележки.

Дерек се настани върху възглавниците и небрежно кръстоса нозе.

— Тя е писателка.

— Нима? Има ли нещо публикувано досега?

— Да, романа „Матилда“.

— Но това е С. Р. Филдинг? — Лили се засмя очарована и удивена и отново се втурна в стаята. — Прочутата отшелница? Как, за Бога, си успял да я довлечеш тук?

— Тя ме довлече тук миналата нощ — след като ме спаси от убийците.

Челюстта на Лили провисна.

— Правиш си майтап с мен.

Той се ухили срещу нея с възхита.

— Измъкна пистолет и простреля един от нападателите.

Последва миг на гробовна тишина, след което Лили се запревива от смях.

— Трябва да ни запознаеш — примоли се тя. — Само да се съгласи да присъства на някои от моите соарета, или поне на салонна дискусия. Трябва да ми помогнеш да я убедя да приеме поканата.

— Само ѝ подметни, че си Разюзданата Лили. Тя е тук, за да извърши проучвания за книгата си.

— Колко очарователно — Лили оживено заснова. — Жена, която пише за проститутките, застрелва престъпници в бордеите, посещава хазартните клубове и без съмнение прави всичко възможно да порови носа си в мръсните ти тайни. Струва ми се, че ще станем големи приятелки. Какво представлява тя? Стара ли е или млада? Общителна или свенлива?

Дерек вдигна рамене.

— По-млада е от теб с около десетина години. Владее се чудесно, с нрава на стара мома... — той замлъкна, като си припомни дискретния начин, по който Сара го бе погледнала иззад набраната дантела на бонето си, сепнатия подскок, когато бе осъзнала, че се намира в опасна близост до него. — Стеснителна е с мъжете — довърши словесния ѝ портрет той.

Лили, която винаги бе съумявала да се справи с противния пол доста умело, поклати глава.

— Не виждам причина за това. Мъжете са толкова простовати, плиткоумни същества.

— Мис Филдинг е от едно селце в провинцията, наречено Грийнууд Корнърз. Тя не знае нищо за мъжете в големия град. Завира се из най-злокобните бордеи в Лондон — за нея всички проблеми се решават с „моля ви“ и „благодаря“. Даже не си представя, че някой може да я обере или изнасили... защо пък, нали няма да е учтиво. Знаеш ли защо ѝ позволих да посещава клуба ми и да си вре носа навсякъде тук? Защото, ако не го бях сторил, тя щеше да се пъха във всеки хазартен вертеп в града и щеше да се здрависва с всеки крадец и говедо, което я сръчка с лакът! — той се разгорещи по въпроса и нехайната нотка от гласа му се изпари. — А е почти сгодена. Един дявол знае що за годеник е онзи, който ѝ позволява да се шляе из Лондон сама, освен ако не възнамерява да се отърве от нея! Кръгъл идиот! Бих искал да му подметна какво се случва на жените, които скитат из града с проклети пистолетчета в читанките си...

— Дерек — по лицето ѝ пробягна странна усмивка. — Отново започваш с твоя кокни.

Той рязко притвори уста.

— Това се случва само — промърмори Лили, — когато си извънредно възбуден или ядосан за нещо.

— Никога не се ядосвам.

— О, разбира се, че не — тя изви тяло към него, пронизвайки го с хладен поглед.

Дерек не хареса изражението ѝ, превъзхождащия поглед, с който жените го измерваха, когато чувстваха, че знаят нещо, което мъжът е твърде глупав да разбере.

— Мислех, че си тръгваш — подкани я с груб глас той.

— Да, докато не захвана да дърдориш за нашата мис Филдинг. Какво ли си мисли за теб? Мога да си представя колко е ужасена от твоето потресаващо минало.

— Тя изпадна във възторг от него.

— Предполагам, че си направил всичко възможно да ѝ се представиш в най-грубиянския си вид.

— Това ѝ харесва. Нарича ме „източник на материал“.

— Е, ти си бил назоваван и с по-лоши имена. Особено от мен — Лили се взря в раненото му лице с неподправена тревога. — Ако можеше да те зърне, когато беше красив. Кога ще ти свалят шевовете?

— Тя не е от предпочитания ми стил — произнесе той с безизразен глас.

— Време е да ти призная нещо, Дерек... Никога не съм била особено впечатлена от „предпочитания ти стил“.

Дерек насмешливо изкриви устни.

— Прекрасно бих се налудувал с нея в леглото. Тя ще лежи в него и през цялото време ще си води бележки. Тя... — той замлъкна, странен образ обсеби мислите му... Млечнобялото, голо тяло на Сара Филдинг под неговото, ръцете ѝ, нежно склучени около шията му, парещият ѝ дъх, галещ кожата му... Видението бе смущаващо еротично. Той се намръщи и се принуди да се концентрира върху онова, което му разправяше Лили.

— ... би било далеч по-безопасно от връзката ти с Джойс Ашби! Ще си голям щастливец, ако лицето ти не е окончателно обезобразено от този последен нелеп инцидент. Но помни думите ми, ще накарам Джойс да съжалява за това...

— Лили! — нещо в гласа му я накара изведнъж да млъкне. — Да оставим този въпрос настрана. Не искам да се занимаваш с Джойс.

Лили се почувства неудобно от внезапната хладна решителност на Дерек. Имаше погледи, които бе виждала да си разменят мъжете, изправени на дуел с пистолети в ръка и играчите, които залагаха богатството си върху непредсказуемия обрат на картите. Мъжете, които безразсъдно печелеха, сякаш не ги бе грижа за нищо. Тя едновременно се възхищаваше и се страхуваше от техния безскрупулен порив.

— Но Дерек — запротестира тя, — но можеш да оставиш Джойс да се измъкне суха просто така. Тя трябва да бъде принудена да си плати за...

— Ти чу какво казах — Дерек никога не позволяваше друг да урежда сметките му. Той щеше да се изправи лице в лице срещу Джойс по свой собствен начин, когато му дойдеше времето. Засега не възнамеряваше да предприема нищо.

Лили прехапа устни и кимна, желаейки да добави още нещо, ала се отказа. Той би й позволил да го подразни приятелски до известна степен, ала съществуваше граница, отвъд която тя никога не се осмеляваше да пристъпи.

— Добре — промърмори примирено тя.

Дерек задържа погледа й за миг, след което омекна.

— Подари ми тогава една целувка.

Тя послушно докосна с устни бузата му и потиснато се усмихна.

— Ела ни скоро на гости. Децата ще бъдат очаровани от шевовите ти, особено Джейми.

Той докосна челото си в шеговит поздрав.

— Ще им разкажа, че съм бил нападат от пирати.

— Дерек — промълви тя разкаяно, — прости ми, че се намесих. Това е, само защото съм загрижена за теб. Имал си толкова труден живот. Живял си сред ужасни кошмари, които повечето хора, с изключение на мен, никога не биха разбрали.

— Това беше някога, в миналото — той се ухили и произнесе наперено:

— Сега съм един от най-богатите хора в Англия.

— Да, ти притежаваш повече лири, отколкото някой би изхарчил за цял живот. Ала те не ти донесоха онова, което очакваше, нали?

Усмивката на Дерек избледня. Никога не бе споделял с нея за онзи непонятен, безименен глад, който го връхлиташе, за празнотата,

която би могъл да запълни, само ако можеше да назове непреодолимото си желание. Как бе отгатнала тя? Съществуваше ли нещо, което можеше да прочете в погледа му или да долови в гласа му?

Срещайки в отпор ледено безмълвие, Лили въздъхна и докосна кичура гарвановочерна коса върху челото му.

— О, Дерек.

Тя бавно напусна стаята, докато той се взираше след нея.

В продължение на следващите няколко дни на Сара ѝ бе позволено да обикаля свободно из бара на Крейвън, при условие, че избягва главните помещения, предназначени за клиентите. Доволна бе от тлъстата купчина насъбрани записки, които щяха да ѝ бъдат в помощ при детайлното описание на джентълменския клуб. Скоро възнамеряваше да разшири проучванията си и да включи и някои от игралните домове в околностите, ала засега и тук я очакваше още доста работа.

Прекарваше всяка сутрин, кръстосала крака в кухнята, най-широкото и многолюдно помещение в клуба. Всички от персонала на Крейвън се стичаха да похапнат в нея или да си побъбрят, от крупиятатата, властващи на игралните маси, до проститутките, които се появяваха след дългите нощи на усърдни занимания.

Кухнята бе отлично обзаведена и организирана педантично. Три редици от разнокалибрени тенджери и тигани висяха окачени над централната работна маса. По стените бяха накачулени делви с брашно, захар и други хранителни припаси. Разнообразни пикантни сосове къкреха върху дългите в сажден цвят печки, разпръсквайки из въздуха озадачаваща, ала възхитителна смес от благоухания. Всичко това бе царството на шефа, мосю Лабарж. Мистър Крейвън бе наел Лабарж и целия му персонал преди години от един изключителен парижки ресторант и ги бе довел в Лондон. В замяна на потресаващо високите им заплати те осигуряваха най-реномираната кухня в града: ароматичен и пищен студен бюфет бе на постоянно разположение на членовете на клуба, а превъзходно приготвяните блюда се сервираха в трапезарията.

Мосю Лабарж бе темпераментен човек, ала в изкуството си бе гений. Доколкото Сара можеше да забележи, дори мистър Крейвън

полагаше старания да не встъпва в спор с него. Долавяйки слабостта на Лабарж към ласкателствата, Сара проявяваше специално усърдие да прехвалва произведенията му, докато краищата на мустаците му не се усукваха от гордост.

В кухнята цареше постоянна трескавост: слуги и слугини кълцаха, триеха, месеха тесто, а келнерите прелитаха претоварени с подноси благоуханна храна за вечерите. Персоналът с готовност включваше Сара в разговорите си, докато си разправяха истории, вариращи от нецензурните закачки до затрогващо тъжните случаи. Обичаха да бърбят и да следят как тя си записва думите им. Скоро започнаха да се състезават, за да привлекат интереса ѝ. Проститутките ѝ бяха особено полезни, навеждайки я към вътрешни прозрения за мъжете, посещаващи на тумби клуба... и особено за Дерек Крейвън. Сара особено се възхищаваше на жизнерадостното дърдорене на Табита. Макар да бяха съвсем различни по темперамент, те външно поразително си приличаха — и двете бяха с едни и същи форми и ръст, с кестеняви коси и сини очи.

— Ще ви разкажа за господата паралии, които идат тук — подхвана Табита и в сините ѝ зеници проблесна дяволито пламъче. — Много са разгонени, ама хич не ги бива в оная работа. Друснеш ли ги два-три пъти за опашката и моментално свършват — другите проститутки дружно се разкикотиха. Четири от тях наобиколиха Сара около една от дървените маси, на която кухненските прислужници им поднесоха чинии с вкусен омлет а ла Матилда и хрупкави кифлички. — Т'ва и вкусната кльопахка... ето какво ги привлича тук. Но картите ги карат да киснат по цели нощи.

— По колко мъже приемате всяка нощ? — запита Сара с делови тон и моливът ѝ застина над тетрадката.

— По колкото ни харесва. Понякога им даваме да се надрусат долу в игралните зали, и после...

— Надрусат? — повтори озадачена Сара и проститутките избухнаха в смях.

— Само да го вдъхнат и да го почувстват — обясни Вайълет, нисичка, пищна блондинка. — А ако им хареса питието, портиерът ги довежда горе и ние ги довършваме.

— Обаче никога мистър Крейвън — заяви Табита. — Той никога не е вкарвал някоя от нас в леглото си.

— Получава си го от богатите жени — мъдро прибави коментара си Вайълет. — Контеси и дукеси и тем подобни.

При споменаването на сексуалните предпочитания на мистър Крейвън страните на Сара поруменияха до пурпурночервено. Колкото повече узнаваше за него, толкова по-мистериозен и загадъчен ѝ изглеждаше той. Вътрешните му качества бяха прикрити зад гладка, диамантено твърда фасада. На първо място той държеше на показността. Умело демонстрираше преситен човек на елегантния декаданс, което задоволяваше не само аристократичния бел монд, но също и сенчестия свят на развратници и куртизанки, наричани демимонд. Любезните му, изискани маниери към социално превъзхождащите го винаги бяха леко пресилени, надвишаващи границата на учтивостта и клонящи към скрита подигравка. Сара бе сигурна, че той уважаваше само неколцина от тях, понеже бе запознат с най-срамните им тайни. Чрез мрежата си от шпиони и доносници той бе информиран за любовниците им, за съдържанието на техните завещания, дори за бележките, които получаваха синовете им в Итън и Хароу, и това, което им предстоеше да унаследят.

Изглежда само малцина се осмеляваха да го запитат за ужасния белег на лицето му. Членовете на кралското семейство: Уелингтън, прословутият военен командир, и чуждестранните дипломати, които обичаха да се шляят по игралните маси, всички се чувстваха доста неловко, когато присъстваше и Крейвън. Щом той произнасяше някоя шега, те мигом се заливаха в смях. Когато правеше някое изявление, то обикновено бе приемано без резерви. Очевидно никой не дръзваше открито да спечели неодобрението му.

Както Крейвън бе заявил още първата нощ, когато го срещна, той никога не се ядосваше. Сара бе открила, че настроението му бързо се менеше от леденото безмълвие до горчивия сарказъм, ала той никога не избухваше и не губеше самообладание. Бе мистериозна личност: арогантна, самоиронична, общителна, ала при все това изключително саможива. Зад най-очарователните му усмивки се таеше вечният мрачен силует на горчивината.

Сара бе заинтригувана от разговора, в който Табита осведомяваше присъстващите на глас за сексуалните предпочитания на Крейвън към аристократичните дами.

— Не се докосва до никоя, по-долу от баронеса — тя се засмя от сърце при вида на Сариното любопитство. — Трябва да ги видите на баловете, високопоставените кучки. Тези фини дами задирят мистър Крейвън, наистина го преследват със стръв. И защо пък не? Той е добър, солиден мъж, не като мекушавите им, лениви съпрузи, които се интересуват от картите и пиенето повече, отколкото от жените — тя заговорнически понижи глас. — Здрав е като бик, там, където най-много трябва.

— Откъде знаеш — запита подозрително Вайълет.

— Приятелка съм с първата прислужница на лейди Феър, Бети — звънна самодоволният отговор на Табита. — Тя ми разказа веднъж, че е налетяла на двама им по случайност, посред бял ден, докато лорд Феърфърст отсъствал.

Моливът падна от смутените пръсти на Сара и тя се наведе под масата да го вземе. Сърцето ѝ биеше учестено. Едно бе да слушаш разговор за човек, когато се намираш далеч от него, ала как би могла да погледне мистър Крейвън отново в очите? Огорчена и очарована едновременно, тя изпълзя изпод масата с молива.

— Да не повярваш! — възкликна една от жените. — И какво са правила?

— Лейди Феърфърст ѝ е ударила едно царско текме. Мистър Крейвън само се изсмял и ѝ заповядал да затвори вратата.

Проститутките несдържано се разкикотиха.

— Нещо повече — нажежи градуса Табита, — винаги можеш да познаеш какво крие мъжът в гащите си по големината на носа му — а на мистър Крейвън е доста дългичък.

— Работата не е в носа — бурно запротестира Вайълет, — а в размера на стъпалото.

С изключение на Сара всички се кикотеха. Насред веселието Табита се облегна на ръка и се зазяпа в Сара, сякаш внезапно ѝ бе хрумнала някаква мисъл.

— Имам един план, мис Филдинг — защо не доведете Матилда утре да се срещне с мистър Крейвън? Ще бъдат превъзходна двойка.

Другите жени запригласяха единодушно в хор.

— О, тя ще разтопи леденото му сърце!

— Да, да, наистина!

— Ще завърти мистър Крейвън на малкото си пръстче!

Дори мосю Лабарж, подслушващ разговора, се намеси импулсивно.

— За la belle Матилда ще направя най-хубавото gâteau^[1], толкова крехко, че ще се разтопи във въздуха!

Сара се усмихна извинително и безпомощно вдигна рамене.

— Боя се, че няма да е възможно. Матилда не съществува. Тя е... само героиня на роман.

На масата се възцари внезапно мълчание. Всички бяха вперили в нея озадачен поглед. Дори кухненският прислужник бе престанал да нарежда съдовете.

Сара се опита да обясни.

— Виждате ли, създадох образа на Матилда в резултат на проучвания и разговори. Тя всъщност наистина е изградена от характеристиките на многото жени, с които се запознах, когато...

— Научих, че наскоро Матилда постъпила в манастир — намеси се Вайълет и Табита кимна в знак на съгласие.

— Не, станала е богат покровител. Открива кредит в най-богатите магазини, даже при мадам Ла Фльор.

— С какво беше облечена? — запита, зинала любопитно, една от жените.

Табита продължи да описва пищната ѝ рокля заедно с лакея, следващ я по петите. Докато оживеният разговор продължаваше да жужи, Сара се замисли върху онова, което бе споменала Табита за мистър Крейвън и за любовната му връзка с лейди Феърфърст. Гадаеше дали отношенията му към жените бяха продиктувани от любов. Той бе мъж със сложен характер, движещ се по острия ръб на почтеността. Несъмнено задоволяваше чувството си за справедливост, осъществявайки връзки със съпругите на аристократите, които тайно го презираха за плебейската му кръв. Навярно му бе трудно да потиска подигравателната си усмивка при мисълта за нощните си похождения, за наследството, изкусно задигано от младите лордове, които се считаха за безкрайно по-високостоящи в обществото от него. Странен свят бе създал за себе си. Можеше да прекарва времето си с нощните пазачи, сводниците и уличните гавроши, които понякога бяха клиенти на неговия клуб, както и с членовете на висшето общество. Невъзможно бе да го помести в каквато и да било категория. Сара си

напрягаше ума да го проумее, разумът ѝ бе изпълнен с безбройни въпроси за това какво представлява този загадъчен мъж.

Сара се спря над фразата си, за да си вземе късче от чинията със сладкиши, която ѝ бе, изпратил мосю Лабарж. Ефирните пластове от кейк и кафеен крем се топяха като масло в устата ѝ. По полираната махагонена маса пред нея се посипа захар и тя бързо я забърса с ръкав. Бе в една от стаите на частните апартаменти на Крейвън и работеше на неговото масивно бюро. Великолепната мебел с безбройните си отделения с чекмеджета бе отрупана с интригуващи странни предмети, късове от струни, редки монети, зарове и карти за крибедж, бележки и рецепти. Изглежда Крейвън ритуално изпразваше джобовете си на работното си писалище. Тя не бе очаквала това от мъж, който управляваше живота си с такава педантична прецизност. Когато поглъщаше последното парче от кейка, няколко листа хартия, струпани в края на бюрото, привлякоха любопитството ѝ. Заинтригувана, тя се пресегна и грабна сгънатите бележки. Внезапно се спря и мислено се укори за взлома върху неприкосновения периметър на мистър Крейвън.

Тя отново се надвеси над тетрадката, като внимателно потапяше писалката си с дръжка от слонова кост в мастилницата. Ала не съумя да се съсредоточи. Лениво гадаеше какви ли тайни можеха да крият тези бележки. Блъсна писалката настрани и жадно се вгледа в тях, докато съзнателността ѝ нетърпеливо водеше борба с любопитството. За нещастие последното взе връх. Тя бързо грабна бележките от мястото им.

Първата съдържаеше списък на случайни неща, с името на Уърти, надраскано най-отгоре.

„Уърти, смини келимите в залите за карти втора и четвърта.

Да бъдат утказани кредити на лорд Факстън и Рапли, докато не си уредят сметките.

Накарай Джил да упита последната пратка бренди.“

Сара изпита състрадание, вгледана в мъчително надрасканата бележка. Владеенето на писания език на Крейвън бе истинска

касапница. От друга страна, обаче, го биваше в математиката. Тя го бе уловила да умножава и разделя цифри наум в няколко случая, жонглирайки с лекота с разликите и процентите. Можеше да следи една игра на карти в развоя ѝ и мълчаливо да изчислява и предсказва с безпогрешна точност печелившата ръка. Хвърляше поглед на счетоводните книжа и светкавично изчисляваше целите колони цифри, без да се пресегне за писалката си.

Другият му талант бе също тъй необикновен — неоспоримата му способност да прониква в душите на хората. Притежаваше безпогрешен усет и за най-добре прикритата уязвимост и я пронизваше с нехайна, мимоходом подхвърлена забележка. Бдителният му поглед долавяше всеки нюанс в изражението на човек, в интонацията на гласа му. Това накара Сара с известна изненада да осъзнае, че той бе не по-малко наблюдателен, отколкото тя, че също тъй улавя разликата между себе си и останалата част на света. Поне в това отношение, помисли си, те притежаваха нещо общо помежду си.

Сара вдигна втората бележка, написана с елегантен дамски почерк, с всичките му претенциозни заврънтлуки. Бе странно, в известна степен безцеремонно послание, от което я прониза мраз.

„Сега носиш белега ми, за да го види всеки. Ако се осмелиш, ела, и поискай отмъщение. Все още те желая.“

О, Боже, прошепна Сара, втренчена в изящно изписания инициал. Тя не се и съмняваше, че намек за „белега“ означаваше раната върху лицето му. Коя жена би се осмелила да наеме убийци, за да обезобразят лицето на един мъж? Как Сара би могла да общува с нея? Тя бавно положи писмата обратно на мястото им, без желание да чете по-нататък. Навярно този инициал „Дж.“ означаваше някаква извратена любов към Крейвън, примесена с омраза. Може би и Крейвън изпитваше същите чувства към нея.

За Сара, която винаги бе познавала любовта като нежно и утешително чувство, бе трудно да проумее, че за други тя можеше да означава нещо тъмно, примитивно, дяволско, нечисто. „Има толкова много неща, за които не зная“, промълви тя, сне очилата си и потърка очи. Пери се оказваше безпомощен винаги пред нейните

„настроения“... Не съзираше причина някой да се интересува за каквото и да било извън Грийнууд Корнърз.

Мислите ѝ бяха прекъснати от спокоен глас, разнесъл се от вратата.

— Какво правите в моя кабинет?

Сара светкавично се извърна от стола и страните ѝ се покриха с руменина. Дерек Крейвън се бе изправил там с непроницаемо изражение на смуглото си лице.

— Съжалявам — промълви тя с подкупващ извинителен поглед. — Обикновено работя в секретариата на мистър Уърти, ала той ме запитва бих ли желала да използвам бюрото ви днес, тъй като вие отсъствате, а той пък имал нужда...

— Съществуват други стаи, които бихте могли да използвате.

— Да, но никоя не ми предлага такова усамотение, в което мога да работя, без да се разсейвам и... тръгвам си веднага.

— Не е нужно — той се приближи до нея. Въпреки, че бе висок, с масивно телосложение, движеше се с котешка грациозност. Сара наведе глава, фокусирайки поглед върху попивателната преса. Съгълчето на окото си долови, че Крейвън докосва оставените ѝ настрани очила.

— Колко чифта притежавате? — запитва той, подбутвайки ги леко по масата.

— Два.

— Зарязвате ги навсякъде, където ви падне. Откривам ги върху библиотеки, бюра, върху рамките на картините, навсякъде, където ви хрумне да ги захвърлите.

Сара прибра очилата си и ги надяна на носа си.

— Много съм разсеяна — призна тя. — Неприятно е. Когато се заинтригувам от нещо, просто ги забравям.

Очите на Дерек се плъзнаха по чистичко изписаните листа пред нея.

— Какво е това? — той умишлено се приведе над нея, облягайки длани върху блестящо полирания махагон. Стъписана, тя се сви на стола си, притисната в клетката на ръцете му, обгръщащи я от двете ѝ страни.

— А-аз пиша за бордеите.

Дерек се ухили на крайно смутения ѝ тон. Знаеше прекрасно колко я безпокои близостта му. Възнамерявайки да продължи изтезанието, той се приведе още по-плътно към нея, втренчил поглед в примамливата издутина под деколтето ѝ и в алабастровата кожа на шията ѝ. Брадичката му почти допря бонето ѝ, щом засрича на висок глас записките ѝ.

— Улиците... на града... са... зас... — той се спря, концентрирайки се върху сложната дума.

Сара машинално я посочи с върха на пръста си.

— Застрашителни — прочете тя. — Това означава опасни... злокобни — повдигна очилата си, които се бяха свлекли на носа ѝ. — Струва ми се, че това е най-подходящият начин да се обрисова атмосферата на бордеите.

— Аз бих ги описал по-добре — подхвърли той с безразличен глас. — Тъмно е и вони.

— Това е съвсем вярно — Сара плахо хвърли поглед иззад рамо. Той бе достатъчно близо до нея, за да забележи тя едва наболите черни мустаци върху обръснатата му кожа. Изисканото му облекло и приятното ухание на сандалово дърво не можеха да прикрият бруталността, която се излъчваше от сърцевината на съществото му. Той бе груб, с ярко изразена мъжественост. Пери Кингсууд би го презрял. „Но той е само един грубиян! — би възкликнал Пери. — Селяндур, наконтен в дрехи на джентълмен!“

По някакъв начин Крейвън успя да прочете мислите ѝ.

— Вашият млад приятел от селото ви... Кингсфийлд...

— Кингсууд.

— Как ви позволява да пребивавате в Лондон сама?

— Не съм сама. Отседнала съм у Гудмънови, високо уважавано семейство...

— Знаете какво ви питам — рязко отсече Дерек. Той извърна към нея лице, настанен върху ръба на бюрото. — Прекарвате времето си с комарджии, проститутки и криминални типове. Би трябвало да си стоите в Грийнууд Корнърз със семейството си.

— Мистър Кингсууд не е особено очарован от ситуацията — призна Сара. — Всъщност, спорили сме много пъти за това. Но аз бях твърде упорита.

— Съобщавали ли сте му някога какво точно правите в Лондон?

— Мистър Кингсууд знае за моите проучвания...

— Не говоря за проучванията ви — прекъсна я Крейвън с безцеремонен израз в очите. — Ще му признаете ли, че сте убила човек?

Сара виновно пребледня, леко ѝ се повдигна, както се случваше винаги, когато си спомняше за онази тревожна нощ. Тя отбягна пронизителния му поглед.

— Струва ми се, че не би било разумно да му го споменавам.

— О, разбира се. Представям си що за съпруга бихте била вие. Ще вършите зад гърба на бедния нещастник неща, които не би одобрил за нищо на света.

— Не е така!

— Точно така е.

— Пери ми има доверие — рязко се възпротиви тя.

— На негово място аз не бих ви имал доверие — тонът му ставаше все по-язвителен. — Бих ви държал до себе си всяка минута на денонощието — не, бих ви оковал във вериги, — понеже ще съм сигурен, че в противен случай бихте хукнали да правите „проучвания“ из най-близката тъмна уличка, гъмжаща от крадци и главорези!

Тя скръсти ръце, сви устни в тънка линия и го изгледа с крайно неодобрение.

— Безсмислено е да ми крещите, мистър Крейвън.

— Аз не... — гласът на Дерек потъна в мълчание. Той ѝ бе крещял, нещо, което никога не му се бе случвало. Удивен от себе си, той потърка брадичка и втренчи очи в нея, ала тя отвърна безстрашно на погледа му. Безстрашието ѝ го предизвикваше извън границите на разумното. Прозираше ли някой каква голяма нужда от грижи и покровителство има тя? Не трябваше да ѝ се позволява да скита сама из Лондон. Не биваше да остава тук сама с него, за Бога! Можеше да я изнасили поне десет пъти досега.

Продължавайки да я изследва, той осъзна, че иззад водопада от дантелени дипли и очилата си тя бе изключително привлекателна. Би била очарователна, ако не се обличаше като стара мома. Той вдигна ръка към издутото ѝ боне и пръстите му докоснаха края на дантелата.

— Защо носите винаги това на главата си?

Сара в почуда разтвори устни.

— За да държа косата си в порядък...

Той продължаваше да прокарва пръсти по краищата на дантелата. Сара сякаш завибрира от любопитно напрежение.

— Снемете това.

Сара с мъка успя да си поеме дъх. Пронизващите му смарагдени очи се приковаха върху нейните. Никой не се бе взираше в нея по такъв начин, карайки я да чувства ту жар, ту лед и непоносима нервност. Тя скокна от стола и отстъпи няколко крачки назад.

— Боя се, че не разполагам с време да задоволявам прищевките ви, мистър Крейвън. Засега привърших работата си. Трябва да си тръгвам. Лека нощ.

Тя побягна от стаята, изоставяйки всичките си вещи, включително чантичката си. Дерек хвърли поглед към бюрото и я зачака да се върне. След минута осъзна, че ще прибере вещите си по-късно, когато нямаше да съществува шанс да го срещне повторно. Той вдигна чантичката ѝ и се разположи върху бюрото, нехайно поклащайки крак. Разхлаби копирената връвчица и надникна вътре. Няколко банкноти... мъничката тетрадка и молив... пистолетът. Дерек кисело се усмихна и забърника по-дълбоко, докато не откри няколко монети и носна кърпичка. Извади изгладеното парче плат и го доближи до лицето си. Подуши го, за да усети уханието на парфюм или одеколон, ала такова ухание нямаше.

На дъното на чантичката се валяше вторият ѝ чифт очила. Дерек щателно ги огледа — кръглите лещи, фината метална рамка, малките извивки за ушите. Взря се през тях към думите, които бе изписала. Сгъна очилата, напъха ги в джоба на палтото си и затвори чантичката. Когато Сара откриеше, че очилата ѝ липсват, щеше да си помисли, че ги е забравила някъде, както често се случваше. Това бе първият акт на чист грабеж, който бе извършвал от десет години насам. Но трябваше да го стори. Така щеше да притежава малка частичка от нея.

Остави чантичката така, както Сара я бе праметнала на бюрото, пъхна ръце в джобовете си и закрачи без определена цел и посока. Замисли се за начина, по който Уърти вчера бе превъзнесъл качествата на Сара. Даже Лили Лоусън, с искрящата си привлекателност, не би била способна да предизвика такова преклонение у фактотума.

— Тя е дама с неизброими качества — я бе адмирал Уърти в отговор на една от саркастичните стрелички на Дерек по неин адрес. — Мис Филдинг се отнася към всекиго с топлота и учтивост, тя

доброволно пише писма, които ѝ диктуват неграмотните членове на персонала, за да ги изпратят на семействата си. Когато забеляза, че подгъвът на роклята на Вайълет се е разшил, помоли за игла и конец и коленичи на пода, за да го поръби собственоръчно. Вчера една от прислужничките ми съобщи, че когато се спънала с куп бельо в ръце, мис Филдинг се спряла и ѝ се притекла...

— Може би трябва да я наема в персонала си — саркастично го бе прекъснал Дерек.

— Мис Филдинг е най-трогателната, толерантна дама, която някога е стъпвала в този клуб. По този повод ще използвам възможността да отбележа, сър, че персоналят се оплаква.

— Оплаква се? — безизразно повтори Дерек.

Уърти сухо кимна.

— Че не сте ѝ отдавали дължимото уважение.

Дерек се облещи.

— Кой, по дяволите, им плаща заплатите?

— Вие, сър.

— Тогава им предай, че не ги обсипвам с проклетите си пари, за да изразяват мнението си! И че ще разговарям със святата им мис Филдинг тъй, както аз намеря за добре!

— Да, сър. — С едва доловимо подсмъркване на неодобрение Уърти се извъртя на пети и заслиза надолу по стъпалата.

О, Уърти наистина бе обсебен от нея. И всички други споделяха чувствата му. Дерек никога не си бе представял, че неприкосновения му периметър ще бъде толкова нежно и властно обсебен — или че служителите му ще се окажат такива предатели. Мистериозният чар на Сара Филдинг бе запленил всички в клуба му. Всички се състезаваха да ѝ се харесат или да ѝ угодят.

Челюстта на Дерек се втвърди. „Дама с неизброими качества“, изсумтя той на висок глас. Бе се наслаждавал на удоволствието между бедрата на жени с далеч по-знатен произход, дами, родени със синя кръв във вените си и с благороднически имена, от привилегировани касти и богатства зад гърба си.

Ала Уърти бе прав. Тайно в себе си Дерек признаваше, че Сара Филдинг бе единствената истинска дама, която някога бе срещал. Тя не притежаваше, който и да е от пороците, които лесно откриваше у другите. Завистта, алчността, похотта... сякаш тя се извисяваше

недосегаемо над всичко това. От друга страна, той долавяше необмислените й стъпки по ръба на острието, които някой ден можеха да я доведат до покварата. Тя се нуждаеше от някого, който да я предпазва да се хвърля с главата напред в опасностите и бедите, или поне да я изтръгва от тях. Струваше му се малко вероятно безпомощният й годеник Кингсууд да е способен на такава закрила.

Дерек бе уверен, че Кингсууд е строен, с класическа красота младеж. Навярно притежаваше културен глас и, разбира се, светли къдри, противно на неговите смолисти. Без съмнение, Кингсууд бе старомоден и тесногръд селски благородник, който не би проумял безразсъдността и необмислените постъпки. С течение на времето той би се превърнал в солиден възрастен джентълмен, който на вечеря пие твърде много и не оставя никога другите да довършат речта си. А Сара, като любяща съпруга, би понасяла недодялаността и грубостта му с мила усмивка и би прикривала унинието си. Когато възникне проблем, ще се опита да го разрешава сама, за да не го дразни. И ще бъде предана на съпруга си. Само той ще знае за лика й с разпуснати коси и тънка бяла нощница... Само той ще познава нектара от допира на спящата й плът, доверчиво прилепнала до неговата. Ще правят любов спотаени в мрака и под завивките, с притворени ресници и жестове, сподавяни от скромността и въздържанието. Никой няма да събуди страстта на Сара Филдинг, да премахне задръжките й, да я изкушава и прелъстява...

Дерек нетърпеливо прокара пръсти през косата си и се закова наред празния коридор. Не приличаше на себе си — и мислите му бяха непривични. Чувстваше се така, сякаш трябваше да се подготви за връхлитането на някакъв катаклизъм. Въздухът бе наситен с електричество. Нервите му бяха изопнати до скъсване. Нещо щеше да се случи... нещо... и всичко, което можеше да стори, изглежда бе да изчака.

— Моля ви, спрете тук — подвижна Сара на кочияша, — похлопвайки по покрива на каретата. Бе осем часа сутринта, обичайното й време за пристигане в клуба. Преди да наближат главния вход, вниманието на Сара бе привлечено от няколко претъпкани

каруци, наредени встрани от сградата. Бяха по-различни от обичайните пазарни фургони, които снабдяваха кухнята с пресни продукти.

Лакеят, застанал встрани, ѝ помогна да слезе и я запита дали да я изчака тук.

— Не, благодаря ти, Шелдън. Ще вляза в клуба през кухнята — макар и да знаеше, че е неприлично, тя помахна бодро на кочияша с ръка, отдалечавайки се от каретата. Той едва забележимо ѝ кимна, въпреки че предния ден старателно ѝ бе обяснил колко неподходящо е за една дама да фамилиарничи с наетия персонал.

— Трябва да гледате важно и високомерно право пред себе си — строго я бе инструктирал той. — Никакви усмивки на мен и на лакея, мис. Нужно е да се държите по-хладно и безцеремонно с прислугата — инак какво ще си помислят хората за вас?

По мнението на Сара малко значение имаше дали ще се държи с очакваното достолепие, тъй като скоро възнамеряваше да напусне Лондон.

От алеята се разнесе разгорещен спор. Сара се уви по-плътено в пелерината си, треперейки от хладния утринен въздух. Каруците бяха натоварени с щайги с бутилки вино. Нисък тантурест мъж се щураше насам-натам, клатеше пръст и сприхаво убеждаваше нещо двамина от слугите на Крейвън. Навярно бе търговецът, който защитаваше качеството на партидата си.

— По-скоро бих си прерязал гръкляна, отколкото да наляя вода в скъпоценното си вино, и вие отлично го знаете! — пенеше се той.

Джил, интелигентен млад мъж, едно от протежетата на Уърти, произволно избра три бутилки за мостра. Отпуши ги и внимателно дегустира съдържанието им.

— Мистър Крейвън прояви недоволство от последната пратка бренди. Не беше годна да обслужи клиентите ни.

— Виното, което ви предлагам, е първокачествено! — възкликна търговецът.

— Навярно за някои от пристанищните дупки. Ала не и за бара на Крейвън — Джил отпи малка глътка, изплакна с нея устата си и я изплю. Кимна с одобрение.

— Качеството му е приемливо.

— Най-хубавото френско бренди — негодуващо изграчи търговецът. — Как се осмелявате да дрънкате, че това е някаква

долнокачествена помия...

— Дръжте езика зад зъбите си! — просъска Джил, внезапно забелязал присъствието на Сара. Отправи ѝ кратка усмивка. — Намирате се в присъствието на дама!

Търговецът не ѝ обърна никакво внимание.

— Не ме интересува, даже ако е пристигнала Савската царица, няма нужда да разпечатвате бутилките ми!

— Има, докато не се уверя, че не сте разводнили напитките.

Докато двамата спореха, Сара се промъкна към входа на кухнята. Погълната от разгорещения дебат, тя не внимаваше накъде върви. Внезапно с крайчеца на окото си зърна огромна, тъмна фигура и зина от изумление, блъскайки се във висок мъж, носещ щайга с вино върху рамото си.

— О!

Той машинално я подкрепи със свободната си ръка. Твърдите му мускули едва не я премазаха под натиска си. Сара отметна глава назад, щом съзря смуглото лице, надвесено над нея.

— Простете, не внимавах къде... — тя замлъкна и сбърчи вежди от смущение. — Мистър... Крейвън?

Дерек се приведе, за да стовари щайгата на земята и отново се изправи над нея.

— Добре ли сте?

Сара нервно кимна. В първия миг не го бе разпознала. Той бе винаги толкова безупречно издокаран, гладко избръснат, с изрядна прическа. Днес брадата му представляваше гъста четина. Широките му рамене бяха загърнати с грубо палто и плетен пуловер. Вълнените му панталони и протритите му обувки явно бяха познавали и подобри времена.

— Трябва ли да си давате толкова много зор? — запита я той навъсено. — Ами ако се бяхте наранили?

— Чувствам се превъзходно.

Дерек бе сметнал за невъзможно да се занимава с обичайната си работа тази сутрин: да се рови из досадните счетоводни книжа, разчиствайки купищата квитанции и банкови чекове. Изнервен, бе решил да поработи навън, където щеше да е от по-голяма полза. Хвърли мълниеносен поглед към Джил, който разпалено спореше с търговеца на вино, и сетне отново се вторачи в Сара. От сблъсъка

между двама им снежнобялото и боне се бе изхлузило. Ивица дантела се бе провесила над бузата ѝ.

— Шапчицата ви се е килнала настрани.

— О, Божичко — Сара се пресегна към главата си и намести бонето си.

Внезапно той се разсмя.

— Не тъй. Дайте, аз ще я оправя.

Сара забеляза, че седефенобелите му зъби бяха леко неравни, което придаваше на усмивката му някакъв див, животински чар. В същия миг осъзна защо толкова жени бяха заплениени от него. Тази усмивка му придаваше дяволска, неудържима привлекателност. Тя се втренчи в гърдите му, докато той развързваше дантелата ѝ и наместваше бонето.

— Благодаря ви — промълви тя и се опита да издърпа шнура на шапчицата от пръстите му.

Ала той не ѝ позволи. Държеше връзките до брадичката ѝ, пристягайки пръсти. Сара смутена го погледна и откри, че усмивката му се бе изтрила. С решителен жест той смъкна прикриващото боне от главата ѝ и го пусна на земята. То падна в една кална локва и остана измачкано там.

Сара вдигна ръка към разваления кок, готов всеки миг да се разпилее от фибите ѝ. Връхчетата на кестенявите ѝ къдрици блестяха, оголвайки деликатните извивки на лицето и шията ѝ.

— Мистър Крейвън — възропта тя, примряла без дъх. — Намирам поведението ви за неуместно и-и обидно, да не говорим за... о! — тя заекна от удивление, когато той се пресегна към очилата ѝ и ги смъкна от лицето ѝ. — Мистър Крейвън, к-как смеете... — тя затършува, за да ги вземе обратно. — Аз... аз се нуждая от тези...

Дерек ги държеше извън обсега ѝ, вгледан жадно в откритото ѝ лице. Ето какво криеше тя зад тази старомодна дегизировка... седефенобяла, блестяща кожа, устни, изненадващо сочни и чувствени като плод, малък, изящно изваян нос, белязан с тънка ивица там, където допреди малко бяха притиснати очилата ѝ. Ангелски сини очи, чисти и примамливи, над тях тъмни, предизвикателно извити вежди. Тя бе истинска красавица. Можеше да я погълне на няколко хапки, като ароматна червена ябълка. Искаше му се да я докосне, да я отведе някъде и да я притисне под себе си, като че с това би могъл да изличи

ерозията от греховете и срама чрез сладостта на допира до нейното тяло.

Дерек с усилие отпусна мускулите си и се наведе да вдигне от земята измърсената дантелена шапчица. Сара го наблюдаваше обидена и смълчана. Той се опита да изчетка бонето, ала само изцапа още повече чистия снежнобял плат. Накрая Сара се осмели да го изтръгне от ръцете му.

— Сигурна съм, че ще се изпере — сухо отбеляза тя. Определено бе подразнена.

Върху лицето на Дерек пробяга обезсърчена, иронична усмивка. Щом ѝ подаде очилата, пръстите му потърсиха нейните, надянати в ръкавица. Колкото и невинен да бе този допир, сърцето му трепна с неочаквана сила. Той реши да я очарова и да възстанови обичайното ѝ приятно настроение.

— Жалко е да прикривате такава красива коса, мис Филдинг.

Сара прие комплимента, навъсена недостъпно.

— Мистър Крейвън, не желая да слушам мненията ви за външността ми — тя грабна измачканото си боне, сякаш то бе ранено животинче. — Да запратите любимата ми шапка в калта...

— Просто я изпуснах — задъхано се извини той. — Не съм я захвърлял. Ще ви купя друга.

Между копринените ѝ вежди се издълба бръчка.

— Не съм свикнала случайни мъже да ми купуват разни неща.

— Съжалявам — пророни той, полагайки всички възможни усилия да изглежда смирен и разкаян.

Хладният бриз отново полъхна, носейки мирис на приближаваща се буря. Сара погледна оловносивото небе и изтри палава дъждовна капчица от бузата си.

— Ще простинете — промълви Дерек, истински загрижен. Подхвана я за лакътя под гънките на пелерината ѝ. Преди да отдръпне ръката си, той я поведе надолу по стълбата към най-близкия вход и разтвори вратата пред нея. Топлината и светлината на кухнята я омаяха с уютния си блясък.

— Какви са плановете ви за тази сутрин? — любопитства Дерек.

— Възнамерявам да закуся с мистър Уърти. Той ще ме информира за комитета от дами-дарителки, запланували бала тази

вечер.

Очите му гневно проблеснаха.

— Не си спомням да съм му позволил да ви информира за моите дарители. Защо искате да сте осведомена за всичко, което се извършва тук? Кой друг знае за хората, които наемам, за прокълнатите пари, които притежавам, за това от коя страна на лицето си се бръсна всяка сутрин... — сподавяйки роптанието си, той сне пелерината от раменете ѝ. Пое изкаляната ѝ шапчица и я връчи на една кухненска прислужница.

— Виж какво можеш да направиш с нея — отсече той. Извърна се към Сара и още веднъж пое дланта ѝ.

— Елате с мен.

— Къде отиваме?

— Ще ви разведа да видите как е декорирана игралната зала.

— Благодаря. Би било очарователно от ваша страна — тя го последва без колебание. — Очаквам с нетърпение бала тази вечер. Не сме присъствали на нищо подобно в Грийнууд Корнърз.

— Ако държите да го наблюдавате, ще трябва да присъствате скрита зад музикантите на балкона на втория етаж.

Сара не смяташе, че това би ѝ осигурило добра гледка.

— Мисля, че няма да бъда забелязана от никого, ако застана в ъгъла на залата...

— Не. Няма да стане.

— Тогава ще си наема маска от някого и ще сляза долу, за да се вглеждам по-отблизо...

— Не разполагаш с подходяща рокля, мишле.

Мишле... О, колко ѝ бе противен прякорът, който ѝ бе измислил! Ала той бе прав. Сара се взря в грубата си синя рокля и страните ѝ порозовяха.

— Мога да си намеря нещо — произнесе тя самонадеяно.

Дерек ѝ хвърли насмешлив поглед, ала не се възпротиви на коментара ѝ.

— Тази вечер ще присъства само демимондът. Най-пошлото и развратно общество от аристократи и чужденци, актриси, куртизанки...

— Но тъкмо това са хората, за които искам да пиша!

— Вие изобщо не подходжате за сбирщината от коцкари и контета! Те ще бъдат пияни и готови за действие, и ще ви приемат поради една-единствена причина! Тъй като не сте подготвена да им се съпротивлявате, ще си стоите горе на втория етаж, където ще бъдете в безопасност.

— Мога сама да се грижа за себе си.

— Няма да ви позволя да присъствате на бала тази вечер, мис Филдинг.

Очите ѝ се разшириха.

— Забранявате ми да присъствам?

— Съветвам ви да не го правите!

Влязоха в централната игрална зала и Сара временно забрави за пререканията им. Никога не бе зървала толкова елегантно декорирана зала. Наподобяваше на блестящо подводно царство. Стените бяха украсени с ефирни, прозрачни сини и смарагдени копринени драперии. Изрисувана с морски раковини завеса създаваше впечатлението за замък, разположен под вълните на морето. Тя бавно крачеше из залата, разглеждайки гипсовите скулптури на риби, миди и русалки с оголена гръд. Пищен крин, пълен с изкуствени скъпоценни камъни, бе поставен под централната игрална маса. Навсякъде бяха окичени сребристи и синкави мрежи, създаващи впечатлението, че се намират под водата.

— Фантастично — промълви запалено тя. — Красиво е, събужда въображението — тя описа бавен кръг. — А когато всички гости се стекат тук, жените в блестящи рокли, всички надянали маски... — сянка на замисленост прекоси лицето ѝ. Тя развълнувано се усмихна, вдигна едно от копринените флагчета и прокара пръсти през него. — Никога не съм присъствала на бал. Била съм на селски танци, разбира се, и на местни фестивали... — тя внезапно стисна здраво коприната в ръце. Погълната от мислите си, бе забравила за присъствието на мъжа, който я съзерцаваше.

Целият ѝ житейски път бе преминал в спокойствие и задължения, живяла бе чрез опита на другите. Достатъчно би ѝ било да се радва на семейството и приятелите си и да пише. Ала сега съжаляваше за нещата, които бе пропуснала. Сексуалният ѝ опит се ограничаваше до целувките на Пери. Никога не бе надявала върху себе си дълбоко изрязана рокля, така, че да открива гръдта ѝ, не бе

танцувала до премала до зори. Никога не се бе напивала. С изключение на Пери, мъжете, с които бе израсла в селото, винаги се бяха отнасяли към нея като към сестра и изповедница. Другите жени разгаряха страсти и разбиваха сърца. Тя събуждаше приятелство.

Веднъж, когато бе обхваната от подобно настроение, тя се бе хвърлила в прегръдките на Пери. Тласкана от отчаяното желание за близост с някого, тя с притома го бе помолила да правят любов. Пери бе отказал, изтъквайки обстоятелството, че тя не е от категорията жени, които може да люби преди брака. Ще се оженим някой ден, бе ѝ обяснил той с обичлива усмивка. Тогава, когато ще успея да убедя майка ми да приеме идеята. Няма да е след много време. Ти означаващ повече за мен, отколкото час или два непозволено удоволствие. Пери бе прав, разбира се. Винаги се бе възхищавала на загрижеността му да върши нещата правилно... но това малко можеше да облекчи острото ужилване от отхвърлянето ѝ. Потрепервайки от горчивия спомен, Сара остави коприненото флагче и извърна лице към Крейвън. Той я наблюдаваше с онзи пронизителен поглед, който винаги я караше да се чувства неловко.

— Какво има? — той се пресегна и хвана ръката ѝ, пръстите му леко се отпуснаха върху ръкава ѝ. — За какво си мислиш?

Сара бе спокойна, чувствайки топлината на ръката му, проникваща през дебелия плат на роклята. Не трябваше да го допуска толкова близо... не биваше да я гледа по този начин. Никога не бе усещала такова присъствие в живота си. Обзе я лудата мисъл, че той има желание да я сграбчи в прегръдките си. За миг пред вътрешния ѝ взор бегло проблесна укоризненото изражение на Пери Кингсууд. Ала ако Крейвън си позволише волността да... никой нямаше да узнае. Тя щеше скоро да го напусне завинаги и да се завърне към обичайния си живот на село.

Нека поне веднъж да си позволи нещо да ѝ се случи... Нещо, което да запомни за цял живот.

— Мистър Крейвън — сърцето ѝ лудо заби, гласът ѝ секна. — Навярно не бихте имали нищо против да ми помогнете в проучванията ми. Има нещо, което бихте могли да сторите за мен — тя си пое дълбоко дъх и трескаво продължи. — Когато човек живее в Грийнууд Корнърз, преживяванията му са доста ограничени. Наистина, никога не съм срещала мъж като вас, и никога няма да срещна отново.

— Благодаря — сухо произнесе той.

— Следователно, в интерес на моите проучвания... за да разширя обхвата на преживяванията си, и така нататък и прочие... Мислех си, че бихте желали... тоест, ако бихте предпочели... — тя сви ръце в юмруци и направи последен отчаян, прям опит да довърши думите си: — Да ме целунете.

[1] Торта (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Съблазънта на тези слова предизвика в него сладостно, тръпчиво усещане. Дерек не съумя да овладее жаркия плам, който обхвана разума и сетивата му. От всички жени, които бе познавал, никоя не му бе действала като тази. В безмилостното си усилие да се измъкне от канавките и калта на бордеите той бе използвал жените за наслада и печалба. На свой ред и той бе използван от тях. Ала играта, в която бе толкова изкусен, никога не бе долавяна от партньорките му. Сара Филдинг не съзнаваше какво представлява той и колко трябва да се бои от него. Единственият достоен ход, който можеше да предприеме, бе да я предпази от самия себе си.

Той внимателно се приближи към нея. Дългите му пръсти нежно обхванаха брадичката ѝ, сякаш държаха някакъв крехък скъпоценен предмет. Кожата ѝ бе мека и нежна, подобно на най-фината коприна.

— Мис Филдинг — дрезгаво прозвуча гласът му. — Бих желал да сторя нещо много повече за вас, отколкото да ви целуна — наблюдаваше я как свежда ресници, докато тъмната им сянка не покри синия лазур на зениците ѝ. — Бих желал да ви отнеса на ръце горе в леглото си. И да остана с вас чак до сутринта. Но вие... и аз... — той тръсна глава и на устните му цъфна приятелската му, леко подигравателна усмивка. — Правете „проучванията“ си с вашия Кингсууд, мишле.

Той ѝ бе отказал. Страните на Сара пламнаха от унижение.

— А-аз не молах да дойда в леглото ви — смотолехи напрегнато тя. — Жадувах само за една целувка. Една целувка не е чак толкова потресаваща молба.

Дерек отдръпна ръка, парещият допир на дланта му мигновено угасна върху повърхността на кожата ѝ.

— За вас и за мен целувката би била голяма грешка — увери я той и устните му се разтеглиха в безсърдечна усмивка.

Лицето на Сара остана сериозно и безмълвно напрегнато. Изправен пред обърканото ѝ изражение, той рязко се извърна и се

запъти към изхода, оставяйки я сама в блестящата зала. Тялото му бе започнало да откликва на близостта ѝ, в слабините си усещаше нарастваща възбуда. Ако останеше с нея още един миг насаме, тя щеше да получи далеч повече, отколкото го бе помолила.

С невярващ поглед Сара проследи отдалечаващата му се фигура. Походката му бе несигурна, сякаш не можеше да се отдели от нея толкова бързо. Предложението ѝ бе премислено и накрая отхвърлено. Ненадейно объркаността ѝ отстъпи пред гнева от поражението. Защо ѝ бе отказал? Нима бе толкова непривлекателна? Толкова нежелана? Пери бе отхвърлил предложението ѝ поради принципите на морала и честта. Дерек Крейвън нямаше подобни извинения!

Сара огледа пишно украсената, разкошна зала. Довечера тук щеше да бъде претъпкано със смайващи, пленителни жени. Крейвън щеше да танцува, да флиртува, да обайва с прелъстителния си чар. След полунощ маскарадът щеше да започне да затихва. Щеше да настъпи пиянски разгул, флиртове, веселие, разгарящи се скандали. Сара обгърна тялото си с ръце. Не желаше да наблюдава всичко това от безопасно разстояние. Искаше ѝ се да присъства тук тази вечер. Жадуваше да бъде някой друг, достатъчно нахален и безочлив, за да привлече вниманието на Дерек.

В романите ѝ персонажите ѝ винаги действаха смело. Особено безстрашна бе Матилда. Ако желаше да присъства на някой бал, тя щеше да го стори, независимо от проклетите обстоятелства. Внезапен порив на жарка възбуда ускори дъха ѝ. „Ще получа целувката си от вас, мистър Крейвън. И никога не ще узнаете коя съм.“ Ужасена от мисълта, че може да загуби самообладание, Сара побягна от залата. Внезапно се закова, за да възвърне спокойната си, овладяна трезва мисъл.

Не трябваше да действа френетично. Тя обходи с делова походка клуба, за да подири Уърти. Накрая го откри седнал зад писалището, подреждайки кореспонденцията си и квитанции.

— Мис Филдинг — посрещна я той с усмивка, отмествайки книжата си настрани. — Предадоха ми, че възнамерявате да се забавите със закуската, докато мистър Крейвън ви покаже... — той се закова като истукан при вида ѝ. — Мис Филдинг, случило ли се е нещо? Изглеждате ми твърде възбудена.

— Страхувам се, че да. Мистър Уърти, нуждая се от помощта ви!

Мигновено лицето на фактотума се промени, придобивайки мрачна сериозност, което го правеше неузнаваем.

— Заради мистър Крейвън ли? Сторил ли ви е нещо, което да ви разстрои...

— О, съвсем не. Мистър Уърти, наложително е да присъствам на празненството тази вечер!

— На бала? — озадачено промърмори фактотумът и облекчено въздъхна. — Слава Богу. А пък аз си помислих, че... е, няма значение. Обещавам ви прекрасен изглед от балкона...

— Не желая просто да наблюдавам! Искам да присъствам там. Нужно е отнякъде да си намеря маска и красива рокля... не прекалено натруфена, ала подходяща за случая. Бихте ли ми препоръчали някой магазин, или пък в краен случай шивач... нещо, което би ми помогнало да се приготвя за толкова кратко време? Навярно бих могла да заема рокля отнякъде и след това да я върна, или да преправя нещо, което вече имам...

— Мис Филдинг, изглеждате ми превъзбудена — възкликна той. Пое ръката ѝ и я погали с няколко бащински милувки, опитвайки се да успокои нервите ѝ. — Не приличате на себе си...

— През цялата останала част от живота си ще приличам само на себе си! — избухна разгорещено тя. — Само за една нощ желая да бъда някой друг.

Уърти продължи да милва ръката ѝ със загрижен поглед. Очите му бяха изпълнени с неизречени въпроси. Напрегна ума си.

— Мис Филдинг — изрече накрая той. — Нямате понятие каква е атмосферата на тези балове...

— Напротив.

— Няма да бъдете в безопасност. Има мъже, които без съмнение ще направят опит да се отнесат с нежелана фамилиарност с вас...

— Зная това. Но не ще ми попречи да си размотая чукалата тук-там...

— Да си размотаете чукалата!? — слиса се зашеметен той. — Откъде сте научили тези думи?

— Не е важно. Работата е в това, че желая да присъствам на бала тази нощ. Никой няма да узнае. Дори мистър Крейвън. Ще надяна маска...

— Мис Филдинг, маската представлява повече опасност, отколкото защита. Това е само парче от кожа и хартия с панделка, ала то довежда хората до отхвърляне на обичайните задръжки и тогава... — той прекъсна, за да изтрие очилата си. Енергично затърка стъклата с маншета си. Сара заподозря, че му бе необходимо време, за да потърси по-сигурен начин да я разубеди. — Мога ли да ви запитам каква е причината за това внезапно хрумване? Има ли то нещо общо с мистър Крейвън?

— Абсолютно не — отвърна тя, може би твърде прибързано. — Свързано е единствено с целите на проучванията ми. Аз... замислила съм да прибавя епизод в романа си, който включва бал, и тъй като никога не съм присъствала на такова, събитие, това е единствената ми възможност да наблюдавам по-отблизо хората, атмосферата...

— Мис Филдинг — пресече я той. — Съмнявам се, че вашето семейство — или годеникът ви... биха одобрили постъпката ви.

— Мистър Кингсууд още не ми е годеник. Но сте прав, че не би я одобрил. Никой, когото познавам, не би я одобрил. — Сара се засмя, очарована от тази мисъл. — Но нали никой няма да разбере?

Уърти я съзерцава слисан дълго време, четейки решителността, изписана върху лицето ѝ. Накрая неохотно въздъхна.

— Възнамерявам да предупредя Джийл и някои от крупията да ви държат под око. Ала ако мистър Крейвън заподозре нещо...

— Изключено. Уверявам ви, че никога не ще разбере за това. Ще се държа предпазливо. Ще избягвам като чума мистър Крейвън. А сега, да обсъдим въпроса с облеклото... Бихте ли ми препоръчали някой моден, достоен за уважение магазин?

— Да, разбира се — промърмори Уърти. — Всъщност, мисля, че ще намеря нещо по-добро. Познавам един човек, който може да ви бъде от изключителна полза.

Дерек крачеше нервно из апартамента си, опитвайки се да потисне трескавостта, обхванала тялото му. Жадуваше за жена... за нея. Бе очарован от Сара, още от първата вечер, когато бе пристъпила тук, с увлекателните си думи и с женствените си маниери, с миловидната си благосклонност. Какво би било, ако я сграбчеше в обятията си и проникнеше дълбоко в нея? Страстно желаше никога да

не я бе срещал. Тя трябваше да се омъжи за селския си ухажор и да изчезне от погледа му веднъж завинаги. Принадлежеше на един почтен мъж. Внезапно го прониза остра ревност към Пери Кингсууд, от която свъси чело.

— Мистър Крейвън? — разнесе се гласът на стюарда от вратата.

Прислужникът се приближи с визитна картичка, положена върху сребърен поднос.

— От Лили ли е?

— Не, сър. Обажда се лорд Рейфорд.

— Добре. Бог да ми е на помощ, ако трябва да се срещам с още жени днес. Покани го тук.

В цяла Англия не съществуваше по-особен човек от Дерек, като изключим лорд Александър Рейфорд, граф на Уовъртън. Алекс притежаваше онази самоувереност, която се дължеше единствено на принадлежността му към благородническо семейство. Той бе достопочтен мъж с наследствено чувство за справедливост. В живота му бяха съществували борби, мъка и загуби, които той бе преодолял по най-възхитителен начин. Мъжете го харесваха заради спортсменството му и превъзходното му чувство за хумор. Жените примираха пред мъжественния му чар, да не говорим за външността му. С гъстата си свилена коса и расовата си стройна, дългобедрена фигура той определено притежаваше лъвска осанка. Рейфорд би могъл да завърже любовна интрига, с която жена пожелае, ала бе страстно влюбен в собствената си съпруга, Лили. Предаността му към нея бе повод за присмех сред по-изисканите представители на бон тона. Въпреки подигравките им обаче мнозина тайно мечтаеха за подобен предан любовен съюз, ала в тези времена на бракове по сметка това бе трудно осъществимо.

Алекс толерираше приятелството на Крейвън със съпругата му, тъй като бе уверен, че ако се наложи, Дерек би защитил Лили с цената на собствения си живот. С течение на времето и между двамата мъже се бе възцарило приятелство.

— Дойдох да проверя дали Лили не преувеличава за разреза — бяха първите думи, с които Алекс устремно влетя в библиотеката. Той внимателно огледа смуглото лице на Дерек. — Не бих казал, че има подобрение.

— Майната му, Уовъртън.

Двамата се уединиха пред камината с чаша бренди в ръце и Алекс прие една от предложените му от Дерек пури.

След като срязва върхчето ѝ и внимателно я запали, Алекс вдъхна с огромна наслада. Сивите му очи изглеждаха сребристи иззад облака дим. Той посочи раната.

— Как се случи това? Носят се какви ли не слухове — и бих казал, че никой от тях не е особено ласкателен към теб.

Дерек го погледна изкосо.

— Няма значение.

Алекс се облегна на фотьойла и замислено се взря в него.

— Прав си. Белегът няма значение, нито пък слуховете. Важното е, че това е дело на лейди Ашби — а щом е стигнала до това, би могла да ти причини и нещо по-лошо — той вдигна ръка, щом Дерек се опита да го прекъсне. — Остави ме да довърша. Имам сериозни основания за безпокойство. Джойс е опасна жена, с непредсказуемо поведение. Познавам я от доста време насам. За щастие, успях да избегна грешката да сключа връзка с нея. Ала ти...

— Всичко вече приключи — безизразно изрече Дерек. — Мога да се справя с Джойс.

— Не съм уверен. Надявам се, че не си се подвел от лекото ѝ отстъпление. Доколкото съм осведомен, Джойс е превръщала живота на всеки свой любовник в ад — макар че сега за пръв път прибягва към физическа саморазправа — устните на Алекс се изкривиха от отвращение. — При цялата ѝ мраморна красота никога не би ми хрумнало да легна с нея. В тази жена се крие нещо безчувствено. Прилича ми на красива отровна змия. Защо, по дяволите, си се свързал точно с нея? Е, ти си знаеш сам.

Дерек се поколеба. Той рядко се доверяваше на другите — ала ако можеше да сподели нещо с някого, това бе тъкмо Алекс.

— Сам си знам — призна той — ала не ме е грижа. — Срегнах Джойс на сватбеното тържество на лорд Авеланд. Поговорихме известно време. Стори ми се интересна и забавна, и... — той сви рамене. — Връзката ни започна същата вечер.

Алекс понечи да запита нещо, подвоуми се, сякаш негодуваше от самия себе си.

— Какво представлява тя? — попита той накрая, неспособен да прикрие голия си, чисто мъжки интерес.

Дерек криво се усмихна.

— Екзотична е. Обича играчките, лъстивите трикове, перверзиите... Не съществува нищо, което не умее да направи. Забавлявах се с нея за кратко. Проблемите ми започнаха, когато ѝ се наситих. Тя не искаше да скъсваме — устните му потръпнаха. — И все още ме желае.

Алекс си наля малко бренди и отпи импулсивно.

— Дерек — подхвана той. — Преди баща ми да почине, бях близък приятел с лорд Ашби. Въпреки че той е възрастен джентълмен, не е изгубил нищо от умствените си способности. Бих желал да поговоря с него дискретно и да го помоля да сложи край на изстъпленията на Джойс, преди да ти е сторила нещо по-лошо, отколкото това, което се случи.

— Не — кратко се изсмя Дерек. — Бих бил щастлив, ако старият коцкар не наеме някого да ме довърши. Навярно би прегърнал с възторг идеята да огорчи по този начин собствената си съпруга. Не се намесвай, Уовъртън.

Алекс, който обичаше да решава проблемите на другите, бе подразнен от безцеремонния му отказ.

— Какво те кара да мислиш, че моля за проклетото ти разрешение? Добре ме разиграваше на времето и се намесваше в живота ми с години!

— Не се нуждая от помощта ти.

— Тогава поне се вслушай в мъдрия ми съвет. Престани да се заплиташ в любовни авантюри с омъжени жени. Намери си съпруга. На колко си години? Тридесет?

— Не знам.

Алекс посрещна отговора му, примигвайки от изненада, и сетне замислено го изгледа.

— Изглеждаш тридесетгодишен. Крайно време ти е да се ожениш и да създадеш потомство.

Дерек вдигна вежди в комичен ужас.

— Съпруга? И под мен да шават малки Крейвънчета? Господи, не.

— Тогава поне си намери любовница. Жена, която знае как да се грижи за един мъж. Някоя като Вайола Милър. Знаеш ли, че тя наскоро развали годежа си с лорд Фонтмер? Виждал ли си Вайола преди?

Миловидна, интелигентна, не предлага услугите си толкова лесно. Ако бях на твое място, бих направил всичко възможно, за да стана следващият ѝ покровител. Мисля, че си заслужава цената.

Дерек раздразнено сви рамене, след което се опита тактично да смени темата.

— Жената никога не разрешава проблемите на един мъж. Може само да ги умножава.

Алекс се ухили.

— Е, във всеки случай би бил в по-голяма безопасност в обятията на собствената си съпруга, отколкото в обятията на нечия друга. И твърде малко би могъл да загубиш, споделяйки съдбата на всички нас.

— Нещастieto обича компанията — цитира кисело Дерек.

— Точно така.

Разговорът им премина на други теми и Дерек се поинтересува дали Лили възнамерява да присъства на бала в клуба.

Алекс се разсмя от идеята.

— Не, не понасям тази тълпа от мошеници и курви, наречени демимонд — въпреки че съпругата ми изпада във възторг от подобни забавления.

— А къде е тя сега?

— При шивача си, шие си някакви нови рокли. Напоследък носеше проклетите си бричове толкова често в имението, че синът ни я запита защо не облича рокли като всички други майки — Алекс се навъси. — Лили излезе доста забързано тази сутрин. Не пожела да ме уведоми защо. Получи някаква бележка, която не ми позволи да прочета. Замислила е нещо. Проклетата жена — напълно ме подлудява!

Дерек потисна усмивката си, уверен, че Алекс не би позволил и косъм да падне от главата на скъпоценната му съпруга.

— Д. Л. Филдинг! — възкликна Лили с приглушен смях, хвана Сара за ръката и силно я раздруса. Очите ѝ очаровано блестяха. — Нямате представа колко се възхищавам от творбите ви, мис Филдинг! Изпитах такава симпатия към Матилда. Тя можеше да бъде създадена по мой образ и подобие!

— Вие сте жената от портрета — удивено се досети Сара.

— В галерията на мистър Крейвън — живописната картина бе уловила вярно образа на графинята — с изключение на факта, че върху платното тя изглеждаше значително по-сериозна. Никой художник не би могъл напълно да предаде лъчистата ѝ самоувереност и да пресъздаде обаятелния блясък на очите ѝ.

— Малкото момиченце на портрета е дъщеря ми, Никол — гордо поясни Лили. — Истинска красавица, нали? Портретът бе завършен преди няколко години. Художникът не желаше да го продава, ала Дерек му предложи астрономическа сума, на която той не можа да устои. Дерек си въобразява, че всичко може да бъде купено с пари. На моменти си мисля, че е прав.

Сара предпазливо се усмихна.

— Понякога мистър Крейвън е доста циничен.

— Не го познавате достатъчно — сухо ѝ възрази Лили и преустанови разговора с бегло тръсване на глава. Изведнъж придоби делово изражение. — Както Уърти ми описа ситуацията, нуждаете се спешно от рокля за бала.

— Нямах намерение да ви тревожа с проблемите си, лейди Рейфорд. Благодаря ви, че се съгласихте да ми окажете помощ.

Уърти бе уредил Сара да бъде представена на мадам Ла Фльор, най-прочутата моделиерка в Лондон. Лейди Рейфорд щеше да се срещне с нея тук, я бе осведомил Уърти и ѝ бе дал ясно да разбере, че Лили я поема изцяло под свое покровителство.

— Лейди Рейфорд е най-големият професионалист в тази неща. Трябва да се доверите на вкуса ѝ, мис Филдинг.

Сега Сара се намираше в прочутия салон на Бонд стрийт, облицован с блестящи огледала и елегантен моден розово-сивкав брокат. Това бе смущаващото царствено обкръжение на мадам Ла Фльор. Дори приятните усмивки на помощник-шивачките не можеха да уталожат възбудата ѝ. Мисълта колко щеше да ѝ струва каприза ѝ я изнервяше, ала тя потискаше глождещата я тревога. По-късно щеше да трепери и стене, когато се наложеше да пресмята разходите си. По-късно щеше да бъде отново благоразумна и предпазлива.

— Моля ви, наричайте ме Лили — усмихна се сияещо лейди Рейфорд. — И нека фамилиарността ми не ви смущава, скъпа, особено в светлината на онова, което извършихте за мен.

— Мадам? Нима съм извършила нещо за вас?

— Спасихте Дерек, като изобщо не помислихте за опасността, която ви грози... Ще ви бъда задължена завинаги. Дерек е близък приятел на семейството ми — Лили ведро се усмихна. — Твърде интересен мъж, не намирате ли? — Бетда дочака отговора на Сара, тя се извърна към стоящата до нея жена. — Е, Моник? Колко време ще ни е нужно, за да превърнем мис Филдинг в смайващо красива?

Моделиерката, изчаквала ги тактично досега край вратата, пристъпи към тях. Тя поздрави сърдечно Лили, което издаваше дългогодишно приятелство, и сетне прикова поглед върху Сара.

— Cherie — тя обгърна Сара през раменете с ръка и оценяващо я измери. — О, да — промърмори тя. — Виждам, е ни предстои доста работа. Но аз обичам предизвикателствата! Лейди Рейфорд е постъпила правилно, като ви е довела право при мен. Когато привършим работата, обещавам ви да изглеждате *enchanteresse*!^[1]

— Бихме могли да изнамерим някакво по-простичко облекло... — думите на Сара потънаха сред внезапната суматоха, щом Моник подкани с жест помощничките си. Лили само стоеше отстрани с усмивка на уста.

— Кора, Мари! — провикна се шивачката. — Елате и донесете роклите, забавно! Бързо, нямаме нито миг време за губене!

Сара стърчеше слисана пред купищата кадифе и коприна в богати тоналности.

— Откъде изникна всичко това?

Моник я задърпа към съседната стая, украсена с фина мебел в стил „рококо“, с пердета, обшити със златни ширити и огледала, още по-импозантни, отколкото в главния салон.

— Роклите са на лейди Рейфорд — тя сръчно закръжа около Сара и разкопча деколтето ѝ. — Аз измислям дизайна на всичко, което тя носи. Когато графинята предпочете нова мода, на следващия ден цял Лондон се надпреварва да ѝ подражава.

— О, но аз не бих могла да наема никоя от роклите на лейди Рейфорд...

— Никоя от тях още не е обличана — прекъсна я Лили, последвала ги в стаята. — Трябва да приспособим някоя за теб, Сара — тя насочи вниманието си към моделиерката. — Черното и пурпурното изобщо няма да ѝ подхождат, Моник. И нищо не изглежда

по-девствено и неосквернено от бялото. А ние дирим нещо дръзко и шокиращо. Нещо, което мигом ще я отличи от тълпата.

Сара изхлузи роклята си и извърна очи от огледалото, ужасена от блузата си, дебелиите си бели чорапи и грубите си пликчета. Моник хвърли подозрителен поглед към бельото ѝ, поклати глава и промърмори нещо под нос. Посегна към една от роклите, извърщайки я с гръб и лице към светлината.

— Розовата? — поколеба се тя, обръщайки блестящо обагрения в розово сатен към полуголата Сара. Сара задържа дъха си от удивление. Никога не бе надявала на себе си толкова луксозна дреха. Ръкавите и краищата на роклята бяха извезани с кремави копринени рози. Силно вталеният корсаж бе обамчен със сребърен филигран и редица от сатенени фльонги.

Лили замислено поклати глава.

— Фамозно е, ала прекалено невинно — изстреля принципните си аргументи тя.

Сара задържа въздишката си на разочарование. Не можеше да си представи нищо по-възхитително от розовия сатен. С делови жест Моник нареди роклята сред останалите.

— Прасковената. Ничий мъжки поглед не би устоял пред нея. Приблужи се тук да я пробваме, *cherie*.

Сара вдигна ръце и предостави възможност на моделиерката и асистентката ѝ Кора да нахлузят прозрачната, обагрена във възхитителен прасковен цвят рокля през главата ѝ.

— Струва ми се, че се налага доста да я преправим — изрази мнение Сара с приглушен тон изпод фините воали тъкан. Роклята бе пригодена специално за гъвкавите, набити и еластични форми на Лили. Сара бе по-щедро надарена, с едра гръд, заоблени извивки на ханша и с тънка, фино очертана талия... фигура, която би била на мода преди тридесет години. Съвременната мода на облеклото с повдигната талия в старогръцки стил не бе особено ласкава към телосложението ѝ.

Моник нахлузи роклята около нозете ѝ и придърпа гърба ѝ.

— Оui, лейди Рейфорд притежава формите, които модата обича — тя енергично пристегна корсажа. — Но вие, *cherie*, сте от типа, който мъжете предпочитат. Задръжте дъха си, *s'il vous plait*^[2].

Сара трепна, щом гърдите ѝ бяха повдигнати нагоре, докато почти преляха през дълбоко изрязаното деколте. Краищата на

необикновено широките поли бяха обрамчени с три реда стилизирани листа на лале. Тя трудно можеше да повярва, че фигурата, отразена плътно от другата страна на огледалото, е самата тя. С прозрачните си воали от коприна и дръзко деколте роклята в прасковен цвят бе ушита, за да приковава погледите на мъжете. Тя бе свободно отпусната в талията, ала гърдите на Сара бяха високо повдигнати и сияеха, еластични и меки, с кремавия си блясък, притиснати една о друга, за да оформят гладка, съблазнителна падинка.

Широка усмивка озари лицето на Лили.

— Изглеждаш прекрасно, Сара.

Моник победоносно я изглежда.

— С още няколко поправки ще стане съвършена. Това е предпочитаната рокля, n'est-ce pas^[3]?

— Не съм сигурна — усъмни се Лили, кръжейки из стаята, за да огледа Сара от всички страни. — Може би имам склонност към по-агресивните тоналности — тя замлъкна и поклати глава с решителност, която накара сърцето на Сара да трепне. — Не, достатъчно ефектна е, за да постигне целта ни.

— Каква цел? — запита Сара озадачено. — Нямам друга цел, освен да се явя подходящо облечена на бала? Сигурна ли сте, че тази рокля е по-подходяща от предишната?

Лили хвърли непроницаем поглед към моделиерката, която внезапно си намери хиляди причини да напусне стаята. Помощничките ѝ също тихо се изнизаха. Озадачена от внезапното им отдръпване, Сара приглади полите на прасковената рокля и се престори на угрижена.

— Може би се налага мъничко да си поговорим, Сара — Лили затършува из другите дрехи, избра рокля в бледомораво и виолетово и направи гримаса. — Божичко. Не мога да разбера защо съм сишила това — тя безгрижно изпрати роклята настрани. — Кажете ми откровенно, защо е наложително, както ми писа в бележката си Уърти, да присъстваш тази вечер на бала?

— Заради проучванията ми — отвърна Сара, старайки се да не среща погледа ѝ. — Издирвам детайли за един епизод от романа ми.

— Нима? — странна усмивка пробяга по лицето на Лили. — Е, аз не разбирам нищо от писане на романи. Ала притежавам достатъчно

усет за човешката природа. Навярно греша, ала ми се струва, че смисълът на всичко това е да накараш някого да те забележи.

Последните думи тя произнесе напевно, с дяволита, изпитателна нотка.

Сара незабавно поклати глава.

— Не, милейди...

— Лили.

— Лили — повтори тя машинално. — Не съм си наумила нищо подобно. Не възнамерявам да привлека вниманието на никого. Почти съм сгодена с мистър Пери Кингсууд от Грийнууд Корнърз.

— Аха — графинята сви рамене и я изгледа приятелски, със симпатия. — Явно се заблуждавам. Всъщност... Мислех си, че желаете да възбудиш интереса на Дерек Крейвън.

— Не. Той изобщо не е от типа мъже, които аз... — Сара млъкна и я изгледа смутено. — Ни най-малко.

— Разбира се. Прости ми. Бях прекалено арогантна.

Сара се постара да изгладя конфузния момент.

— Не че изпитвам антипатия към мистър Крейвън. Напротив, той е уникален мъж...

— Няма нужда да заобикаляме истината. Невъзможно е. Познавам Дерек по-добре от всеки друг. Егоистичен, потаен, самовлюбен, самотен... почти каквато бях самата аз преди години, преди да срещна лорд Рейфорд — Лили се изправи зад Сара и се зае да разкопчава пристегнатата рокля.

— Ще опитаме със синьото кадифе. Имате напълно подходяща фигура за него — видимо непредразположена да продължи повече темата за Дерек Крейвън, тя освободи редицата копчета от дребните копчинени еличета, в които бяха втъкнати до момента.

Сара свъси вежди, изхлузвайки ръкавите от ръцете си и прескочи прозрачния обръч от прасковен цвят. Тишината между двете се нажежи до непоносимост.

— Но защо трябва да е самотен? — избухна накрая тя. — През цялото време е заобиколен от тълпи от хора. Може да притежава приятелството на всяка жена, която пожелае!

Лили изкриви лице в комична гримаса.

— Дерек не се доверява на никого. След като е бил захвърлен от майка си и е живял толкова дълго в бордеите... е, боя се, че няма

толкова високо мнение за жените и за хората въобще.

— Той има високо мнение за вас — възрази Сара, имайки предвид прекрасния портрет, окачен в частната галерия на Крейвън.

— Вярно е, че сме приятели от дълго време — призна Лили, ала подчертано добави, — но нищо повече. О, зная какво мълвят клюките — ала връзката ни е чисто платонична. Навярно това няма значение за вас. Във всеки случай, исках да узнаете истината.

Сара изпита неописуемо вълнение при това признание. Долавяше с фибрите си проникателния взор на Лили и с жар се стремеше да се довери на този симпатичен непознат — тя, която винаги толкова акуратно бе бранила личната си, неприкосновена територия. Не отивам на този бал заради проучванията си, искаше й се да изкрещи пред Лили, отивам, понеже мистър Крейвън си въобразява, че съм селско мишле. И ми е трудно да се позная... защото внезапно може да ми се прииска да сторя всичко, за да му докажа, че греша... тогава, когато вече няма да има значение. Няма да има значение изобщо.

— Мистър Крейвън ми забрани да присъствам на бала тази вечер — промълви Сара.

— Нима? — възкликна престорено високо Лили. — Никак не ме учудва.

— Той твърди, че няма да съм в безопасност сред демимонда. Но защо? Посещавала съм публични и хазартни домове в бордеите и никога не ми се е случвало нищо лошо! Не е справедливо, като се вземе предвид обстоятелството, че аз съм тази, която го спасих.

— Така е — съгласи се Лили.

— От мига, в който се появих тук, единственото му желание е да ме отпрати обратно в Грийнууд Корнърз.

— Да, зная — Лили се приближи до нея, за да пристегне синята рокля. — Дерек желае да се отърве от теб, Сара, тъй като за него ти представляваш заплаха.

Сара скептично се изсмя.

— Аз, заплаха? Уверявам ви, никой никога не е мислел за мен по този начин!

— Съществува едно-единствено нещо, от което Дерек Крейвън се бои — поясни Лили. — Той е пълен страхливец, що се отнася до собствените му чувства. Имал е връзки с много жени — и щом

възникне опасност да се привърже към някоя от тях, той я зарязва и си намира друга. Когато го опознах за пръв път, си мислех, че той е изключително ограничен мъж, неспособен да обича, да се доверява никому, да бъде нежен. Ала сега съм убедена, че той притежава тези чувства. Но ги е погребал дълбоко в себе си от ранно детство. И си мисля, че наближава времето, когато няма да е в състояние повече да ги прикрива. Тия дни не прилича на себе си.

Разтревожена, Сара докосна кадифето с устни и сведе поглед към пода.

— Лейди Рейфорд, не съм сигурна какво точно очаквате от мен — откровено призна тя. — Обичам мистър Кингсууд и възнамерявам да се омъжа за него...

— Сара — нежно я прекъсна Лили, — ти би помогнала много на Дерек, ако тази вечер му докажеш, че той не е толкова дяволски непобедим, за какъвто се смята. Бих желала ти — или някой друг — да намери пролука в желязната му броня. Това е всичко — тя лъчезарно се усмихна. — И после ще се завърнеш при своя мистър Кингсууд, който, без съмнение, е чудесен мъж, убедена съм в това, а моята роля ще бъде да намеря подходяща жена за Дерек — Лили се засмя. — Тя трябва да бъде силна, умна и достатъчно търпелива, за да се кандидатира за светица — тя отстъпи назад, за да огледа Сара и широка възхитена усмивка грейна върху лицето ѝ. — Това е идеалната рокля за теб!

Настаниха се заедно в каретата на Рейфорд. Сара се вглеждаше иззад дантелената завеса през прозореца, наблюдавайки потока от хора, който се тълпеше по стъпалата на клуба. Жените бяха нагиздени в пищни рокли и носеха маски, украсени с пера, панделки и скъпоценни камъни. Техните придружители бяха в официално бално вечерно облекло и прости маски, подобаващи за увеселение на висшето общество. Прозорците искряха от ярко запалена светлина, сладникавите оглушителни арпежи на оркестровата музика се примесваха с хладния сумрак на вечерта.

Лили съзерцаваше шествието и облизваше устни, наслаждавайки се на аромата на брендито.

— Необходимо е да изчакаме още няколко минути. Не бива да се появяваме толкова рано.

Сара се загърна с наетата пелерина.

— Съпругът ми навярно се чуди къде съм — изчурулика несприлюдено Лили.

— Какво ще му обясните?

— Още не зная. Трябва да измисля нещо, близко до истината — Лили ведро се засмя. — Алекс винаги може да надуши кога го лъжа право в очите — Сара се усмихна. Лили Рейфорд изпитваше удоволствие не само да разправя за бурното си минало, ала свободно изразяваше мнението си за всекиго и всичко. Проявяваше удивително лоялно отношение към мъжете. — Толкова е лесно да се справяш с тях, напълно предсказуеми са. Ако нещо лесно им се поднася, стават напълно безразлични към него. Ала ако им се отказва, започват неистово да го желаят.

Разсъждавайки върху тази мъдрост на Лили, в ума на Сара се мярна, че може би е била права за въздържанието. Пери Кингсууд бе уверен винаги, че щом ѝ предложи нещо, Сара незабавно ще го приеме. Навярно, ако не бе толкова сигурен в нея, нямаше да се наложи да изчакат цели четири години, за да се решат накрая да обявят официално годежа си. Когато се завърна в Грийнууд Корнърз, помисли си Сара, ще бъде изцяло нова жена. Щеше да бъде по-самоуверена и независима, като Лили Рейфорд. А и Пери щеше лудо да се влюби в нея.

Доволна от тази мисъл, Сара се подкрепи с една глътка бренди.

— По-добре е да внимаваш с това — посъветва я Лили.

— Ободряващо е.

— Ала е много силно. А сега... време е да наденете маската. Не бъдете толкова нервна.

— Прекрасна маска — заяви Сара, като си играеше с тесните черни копринени панделки, преди да ги завърже. Моник изкусно бе измайсторила маската от черна коприна и дантела, обсипани с блестящи сини сапфири, идеално подходящи на роклята. — Изобщо не съм нервна — това бе самата истина. Сара се чувстваше така, сякаш някаква безразсъдна непозната бе заместила обичайната ѝ предпазлива същност. Роклята с цвят на нежна вечерна дрезгавина бе прилепнала толкова плътно към фигурата ѝ, че гърдите ѝ сякаш щяха да изскочат

всеки миг от силно изрязаното деколте. Широк пояс от сатен, пристегнат със златна катарама, подчертаваше изящната ѝ тънка, елегантна талия. Маската прикриваше горната част на лицето ѝ, ала откриваше устните, които — по настояване на Моник и Лили — бяха подчертани с най-бледия нюанс на червеното. Косата ѝ беше прибрана майсторски нагоре в кок от разпилени къдрици, като няколко кичура се спускаха изкусително около бузите и врата ѝ. Гърдите и шията ѝ бяха напръскани с парфюм, който ѝ напомняше за мириса на рози, примесен с дъха на горска свежест.

— Постигнах триумф — гордо бе заявила Моник, наслаждавайки се на преображението. — Красиво, светско, при все това свежо и младежко... О, chérie, какъв успех ще пожънете тази вечер!

— Изумително — бе възкликнала и Лили, сияеща. — Какво вълнение ще предизвика. Вие несъмнено ще научите всички клюки утре сутринта, Моник.

— Bien sure^[4], всички ще се притекат да запитат коя е тя, кудкудякайки като завистливи кокошки!

След като двете взаимно си бяха разменили поздравии, Сара бе примряла пред непознатото за нея отражение в огледалото, сърцето ѝ невярващо, развълнувано туптеше. Образът бе на зряла, опитна жена, добре запозната с изкуството на прелъстяването: „Не съм никакво мишле тази вечер, бе прошепнала тя със смаяна усмивка. Никога няма да ме познаете, мистър Крейвън.“

При звука на загрижения глас на Лили Сара се възвърна към настоящето.

— Ако ви се случи нещо неприятно тази вечер — ѝ говореше Лили — само повикайте Уърти.

— Няма да се наложи — безгрижно отвърна Сара и надигна бутилката, за да отпие още една щедра глътка бренди.

— Най-добре е да уведомите със знак Уърти, когато влезете. Инак не ще ви разпознае.

При тази мисъл Сара самодоволно се усмихна.

— Нито пък мистър Крейвън.

— Не съм сигурна, че ми харесва блясъкът в очите ви — промърмори с неудобство Лили. — Пазете се, Сара. На тези увеселителни празненства се случват странни неща. След едно

подобно знаменито събиране аз се омъжих. Предайте ми бутилката. Мисля, че пихте достатъчно.

Сара неохотно ѝ върна брентото, докато Лили ѝ изнасяше поредната лекция.

— Не приемайте никакви обзалагания, в противен случай ще бъдете въввлечена в хазартни трикове с някое случайно конте, преди да се усетите какво се е случило. И внимавайте да не ви замъкнат в задните стаи — там ухажорите обикновено изчезват за някоя и друга малка приятна игричка.

— Уърти не ми е споменавал за това.

— Навярно е бил твърде смутен — мрачно промълви Лили. — Стаите са изградени така, че да заглушават всеки звук, претъпкани са с необходимата мебелировка, върху която се вършат толкова мръсни неща.

— Откъде сте осведомена за всичко това?

— От слуховете, разбира се — Лили се ухили по начин, който противоречеше на невинния ѝ тон. — А сега, слизайте от каретата, хубавице.

— Благодаря ви — сърдечно се отзова Сара. — Благодаря ви за всичко. — Бих желала да ми позволите да ви заплатя за роклята, за коприненото бельо и...

— Не искам и да чуя за това — с нетърпящ възражение глас я прекъсна Лили. — Някой ден навярно ще пожелаете да ми разкажете за бала. Това ще бъде достатъчна награда за мен — тя усмихната помахна за довиждане на Сара.

Лакеят помогна на Сара да излезе от вратичката и тя сама слезе по стъпалата. Навярно бе малко главозамаяна от брентото, чувстваше се доста странно. Нощта бе магична, застрашителна, калейдоскопична. Мраморните стъпала под нозете ѝ пружинираха и се полюшваха подобно пясък, раздвижван от вълнение. Нещо щеше да се случи тази вечер. Независимо дали утрешният ден щеше да ѝ донесе щастие или горчицина, тя знаеше, че поне няколко часа ще живее толкова смело и свободно, колкото бе мечтала.

— Мадам? — посрещна я икономът с невъзмутимо спокойствие щом тя се плъзна във входа. Неговото задължение бе да отстранява неканените гости, в противен случай балът заплашваше да се разрасне до непредсказуеми размери.

Сара леко се усмихна, отметна черната си пелерина назад и разкри пищно заоблените си форми, подчертани от плътно прилепналата към тях рокля от синьо кадифе.

— Добър вечер — галантно поздрави тя, снижавайки гласа си най-малко с една октава. — Вие навярно сте Елисън. Мис Филдинг ми е разказвала за вас.

Елисън, който бе споделял всичко с нея, от тревогите си за болната си напоследък майка до слабостта си към бъбрековия пай, видимо не я разпозна.

— Да не би да сте случайно гостенка на мис Филдинг?

— Извънредно съм й близка — увери го Сара. — Тя ми съобщи, че ще бъда добре дошла на бала тази вечер — Сара присви загърнатите си в мека коприна рамене. — Ала, ако случаят не е такъв...

— Почакайте, мадам... — следа от удивление се прокрадна в обикновено безстрастния му тон. — Мога ли да се осведомя за името ви?

Сара се приведе ниско над ухото му.

— Не мисля, че би било уместно да ви го съобщя — заговорнически му призна тя. — Боя се, че репутацията ми ще превърне обстоятелствата в твърде неудобни.

Лицето на Елисън порозовя. Не бе трудно да се отгатнат мислите, които се завъртяха в главата му. Красива, тайнствена жена, с неопределена, съмнителна връзка с мис Филдинг...

— М-мадам — заекна той с едва сдържана възбуда. — Възможно ли е? Мога ли да ви запитам, не сте ли... М-матилда? Истинската Матилда?

Сара замислено прехапа устни.

— Може би — връчи му пелерината си и се шмугна в сградата. Не изпитваше свян от хитрата си уловка. В крайна сметка, ако някой имаше правото да приеме самоличността на Матилда, това бе нейният създател!

Групичка от три млади контета, застанали зад Сара на входа, се зазяпах с жадуващо възжеление след нея.

— Чухте ли? — подхвърли с изумление едно от тях. — Главата да си отрежа, ако това не е Матилда.

— Може да е само маскарад — скептично процеди през зъби един от компаньоните му.

— Не, не, това е тя — непоколебимо настояваше първият. — Имам приятел, който е прекарал една вечер с нея в Бас миналия юни. Изглежда точно така, както я описва.

— Хайде да я последваме.

— Невъзможно е Матилда да е била в Бас миналия юни — възрази третият. — Подочух, че кръстосва из континента с един от семейство Бъркли.

— Това преди, или след като е постъпила в манастир е било?

Сара не удостояваше с внимание тримата спорещи младежи, които я следваха. Щом зърна Уърти, тя мигом си проправи път към централната игрална зала. Устремната ѝ походка възпираше множество мъже, които лъстиво ѝ предлагаха пунш, канеха я на танц или я молеха за внимание. Някой пхна чаша вино в ръката ѝ и тя с усмивка я прие. Спря вихрения си ход да отпие от ароматната напитка, почувства как топлината приятно се разлива в жилите ѝ. С грациозен жест повдигна дланта си с нахлузена на нея черна ръкавица, за да отмахне непокорен кичур, провесил се над челото ѝ и ослепително се усмихна на тълпата, насъбрала се в полукръг около нея.

— Господа — изрече с гърлен глас тя, — вие сте очарователно елегантно общество, поласкана съм от вниманието ви, ала всички приказвате в един глас. Мога да изслушам само трима или четирима от вас.

Те ентусиазирано подновиха атаката си.

— Мис, бих ли могъл да ви съпроводя до стаите за карти...

— Един аперитив, красавице?

— Сандвич или цяла чиния?

— Ако желаете да изтанцувате един танц с мен?

Тя отклоняваше всички покани със сладко нацупена, игриво съжалителна гримаса.

— Може би по-късно. Трябва да поздравя един стар приятел, в противен случай сърцето му ще се пръсне от пренебрежението ми.

— По-скоро ще разбием моето сърце — кокетно възкликна наконтен младеж и ескортът около нея направи опит да я последва, щом тя се отправи към дъното на залата, където стърчеше изправен Уърти.

Усмихната триумфиращо, Сара се представи галантно пред него с лек реверанс.

— Е? Какво ще кажете? — запита тя.

Фактотумът почтително ѝ се поклони.

— Добре дошли в бара на Крейвън, мадам.

Той продължи да се взира изпитателно из залата. Сара леко свъси вежди и се приближи по-плътено до него.

— Търсите ли някого? — запита тя със свойствения си глас, проследявайки посоката на погледа му. — Случило ли се е нещо?

Уърти ненадейно прикова поглед в нея. Сне очилата си, грубо ги изтри с маншет и ги надяна отново, зяпнал я изумено.

— Мис Филдинг? — шокиран прошепна той. — Вие ли сте това?

— Разбира се, че съм аз. Нима не ме познахте? — запита сияещо тя. — Харесва ли ви преображението? Лейди Рейфорд е виновникът за всичко това.

Уърти се закашля, запелтечи нещо неразбрано и не успя да произнесе нито дума. Докато се взираше в пленителната ѝ осанка, изправена в грациозна поза пред него, лицето му все повече пребледняваше от бащинска загриженост и неподправен ужас. Сара прие друга чаша пунш от прелитащия покрай тях лакей и жадно я пресуши.

— Мис Филдинг — опита се да я спре Уърти — този пунш е твърде силничък за вас. Ще наредя на Джил да ви сервира нещо безалкохолно...

— Не, желая да пия онова, което всички пият — тя приведе към него глава, докато дъхът ѝ, с уханье на пресен плод, не замъгли стъклата на очилата му. — И не ме наричайте мис Филдинг. Мис Филдинг не съществува тази вечер.

Уърти безпомощно замънка и още веднъж неловко изтри очилата си. Никога не бе подозирал, че Сара Филдинг може да се преобрази в очарователна съблазнителка. Всичко в нея бе различно от преди — и гласът, и движенията ѝ, всичките ѝ маниери. Дори овалът на лицето ѝ се бе променил. Докато той нагласяваше смутено очилата върху носа си, тя вече лекокрило прърхаше към другия край на залата, отвлечена от две дендита с вид на отегчени и развратни едновременно. Фактотумът започна да прави отчаяни знаци на Джил с надеждата, че ако Сара остане между тях двамата, те щяха да предотвратят приближаващата се опасност. Ако случайно я зърнеше мистър Крейвън...

Доловил тревогата в изражението на Уърти и лудото му ръкомахане, Джил бързо се приближи от другия край на осмоъгълната зала.

— Какво се е случило? — запита неспокойно младият мъж.

— Мис Филдинг е тук! Трябва незабавно да я открием сред тълпата.

Джил сви рамене — не виждаше причини за тревога.

— Навярно се е притаила в някой ъгъл и както винаги наблюдава и надава ухо за всичко наоколо.

— Мис Филдинг не прилича на себе си тази вечер — натъртено поясни Уърти. — Намира се в извънредно опасна ситуация, Джил.

— Говориш ми тъй, сякаш очакваш някоя неприятност — изсмя се Джил, силно развеселен. — Очарователната, спокойна девственица...

— Очарователната спокойна девственица е способна да завърти на малкото си пръстче целия клуб — просъска Уърти. — Открий я, Джил, преди да го е сторил мистър Крейвън. Облечена е в синя рокля, с черна маска на лицето.

— Та това отговаря на описанието поне на десетина дами тук — подсвирна Джил. — И мисля, че не бих могъл да я разпозная без очилата ѝ — заангажиран от по-неотложен проблем, той хвана Уърти за ръка. — Между другото, знаеш ли какво чух малко след като дойдох тук? На бала може би присъства Матилда. Е, бих дал всичко на света, за да чуя как после мис Филдинг ще ни убеждава, че не съществува никаква Матилда!

— Намери я — изстена Уърти с прекършен глас.

— Матилда?

— Не, мис Филдинг.

— Добре, ще се опитам — промърмори Джил със съмнение в гласа и се зарея из множеството.

Уърти се озърташе трескаво наоколо за синята рокля на Сара, потропвайки нервно по пода с крак. Докато размишляваше дали да не алармира част от персонала, той дочу тих повлечен глас и кръвта се смръзна в жилите му.

— Търсиш ли някого?

Преглъщайки мъчително, Уърти изви очи към мрачното лице на Дерек Крейвън.

— Сър?

— Знам, че тя е тук — просъска Дерек, смарагдените му очи остро го пронизваха изпод черната маска, която беше надянал. — Зърнах я преди минута. Прокрадва се наоколо, за да ме открие, задава въпроси — хитра е като лисица. Надявам се да се сдържа да не убия тази мръсна кучка с голи ръце — или да не ѝ направя белег на лицето, за да сме квит.

С ужас и облекчение едновременно Уърти осъзна, че ставаше въпрос за лейди Джойс Ашби.

— Лейди Ашби е имала наглостта да се появи на бала? — за миг той временно забрави за Сара Филдинг. — Ще заповядате ли да я изхвърля от клуба, сър?

— Още не — мрачно произнесе Дерек. — На първо време възнамерявам да си поговоря малко с нея.

Часът напредваше и атмосферата в клуба ставаше все по-нажежена. Оформяха се двойки от изискани дами и господа, развратници и проститутки, всеки диреше партньор за настъпващата симфония на нощта. Обикновено Сара биваше шокирана от нецензурните подмятания, разнасящи се отляво и отдясно, ала щедрото количество алкохол, което бе погълнала, бе обагрило сцената в розов оттенък. Тя примираше от смях пред похотливите остроты, които долитаха до слуха ѝ, дори и от тези, които не разбираше. Тя често се сблъскваше с Дерек в претъпканата зала, докато накрая той не я отведе в един уединен кът зад една от мраморните колони. Обсипваха я с изкусителни покани за танц, ала Дерек ги отклоняваше със сардонична усмивка. Той я бе пожелал за прекарването на вечерта и без много да се церемони даваше на всекиго, който се опитваше да нахлуе в територията му, ясно да го разбере.

— Не си спомням да съм ви обещавала изключителни права да разполагате с компанията ми — промърмори Сара, сгушена в мъжествената извивка на рамото му. Тя чувстваше силното туптене на сърцето му, притиснато до гърдите ѝ, и невероятната сила на тялото му. Мирисът на бренди, на колосаната му вратовръзка и благоуханието на смуглата му кожа се съчетаваха в опияняваща възбуждаща смес.

Дерек я стрелна отвисоко с развеселена усмивка.

— Желаете ли да бъдете с някой друг?

Сара се замисли.

— Не — отвърна тя със закачлив глас. — С никой друг на този свят.

Това бе самата истина. Съществуваше единствено тази вечер... тя бе всичко, което щеше да ѝ остане като спомен за него. Посрещна изпитателният му поглед и докосна ревера на палтото му, поглаждайки го ненужно. В някакво отдалечено ъгълче на съзнанието ѝ укоряващ глас се примесваше в сладостта на момента... Ето я нея, забавляваща се до полуда в двореца на греха с един вулгарен безделник.

Вулгарен безделник, който се канеше да я целуне.

Той прокара пръсти през къдриците ѝ, разрошвайки бретона, сграбчи дланта ѝ и горещо я стисна. Последва шумолене на коприна и кадифе, щом краищата на маските им се допряха и устните му докоснаха нейните. Отначало целувката му бе хладна и мила. Той умишлено се бавеше, вкусвайки от аромата ѝ, бавно покривайки с устни нейните. Сара удивена си помисли за момент, че целувката му удивително наподобява тази на Пери.

Ала за миг всичко се промени. Устните му станаха пламенни и жарки, смело проникнаха в нейните, докато не ги разтвориха. Сара потръпна от удивление пред арогантното впиване на езика му. Нима така се целуваха всички? Смутена от интимността, тя го отблъсна и той вдигна глава. Смарагденият му поглед я прониза. В глъбините на зениците му горяха пламъчета подобно малки ярки свещици.

— Н-не пред всички — проломоти тя, като махна с внезапно омекналата си ръка към тълпата. Извинението ѝ бе излишно. Никой не им обръщаше внимание. Дерек настойчиво склочи пръсти около китката ѝ в ръкавица и я повлече със себе си, вън от централната зала, покрай закусвалните и стаите за карти, далеч напред, докато съблазнителната музика и разюзданата глъч не се смесиха в тихо жужене. Сара преплиташе крака зад него, умът ѝ все повече излизаше от опиянението.

— Накъде...

— Към задните стаи.

— Н-не мисля, че хрумването ви е забавно.

Той не забави крачка.

— Нуждаем се от уединение.

— З-за какво?

Той я побутна през една малка врата в меко осветена стая. Трескавият поглед на Сара с възхищение обходи стени, покрити с копринена дамска и възхитителната игра на танцуващи виолетови сенки и светлини върху богати гипсови орнаменти. В стаята бяха разположени оскъден брой мебели — миниатюрна кръгла маса с два позлатени стола край нея, красив бронзов параван с живописни сцени и диван. Тя се дръпна панически назад, ала вратата зад нея бе вече затворена и ръцете на Крейвън обгърнаха силно раменете ѝ. Дланта му замилва тила ѝ и гласът му горещо разроши косата ѝ.

— Спокойно. Всичко, което желая, е да ви прегърна.

— Но аз не мога...

— Позволете ми да ви прегърна.

Сара бавно се отпусна. Приятна отмала се разля на вълни по цялото ѝ тяло и сякаш постепенно забрави, че съществува и друг свят извън обръча на тези ръце. Изчезна всичко, освен трескавия пламък на кожата му изпод пластовете бално облекло. И жестовете на ръцете му, които милваха шията и раменете ѝ. Дори в своята невинност тя долавяше греховното познание в ласките му. С притворени клепки вдигна лице и той я целуна. От устните му настръхна всяка фибра на тялото ѝ.

Сара се приближаваше все по-плътно до него, докато бодящите я гърди не се притиснаха до снагата му. Той взе дланта ѝ и я положи върху слабините си. Щом почувства мъжествено надигащата се твърд, тя се дръпна смутена встрани.

— П-пила съм твърде много. Трябва да си тръгвам, трябва...

Дерек приглушено се изсмя и сне маската си. Той жадно зацелува уязвимата ѝ шия, впивайки устни в белия гланц на нежната ѝ плът, блестяща като станиол. Тя дълбоко си пое дъх и се опита да се откопчи, ала той улови гъвките ѝ, изкусително спускащи се като водопад кичури коса в дланта си. Като мърмореше някакви уверения, той повали тръпнещото ѝ, съпротивляващо се тяло и го просна на дивана. На устните ѝ напираше възражение, ала той бързото заглуши с целувка. Дръпна кадифения ѝ корсаж и голите ѝ гърди засияха, блестящи и меки, прозрачни като фина хартия в златистата светлина... великолепни гърди с гладки копринени връхчета. Прилепвайки устни о едното ѝ розово зърно, той нежно го заблиза и засмука, докато тя не застена от страст, заровила пръсти в смолистата му коса. Той вдигна

гърдите ѝ с ръце и с устни, зъби и език, и запоглъща пленителната сладост на плътта ѝ.

Сара издаде дълбок стон и изви тялото си в арка. Почувства как той повдига полите ѝ, обгръщайки от две страни със силните си бедра хълбоците ѝ. Надвеси се над нея, жадно я зацелува, запритиска я, замилва я, докато тя не достигна до границата на безумието. Ала с частица от съзнанието си осъзна, че той се опитва да смъкне маската ѝ.

С пресечен вик Сара извърна глава.

— Не!

Ръката му се гърчеше под гърдите ѝ, палецът му милваше влажните от сладостните му целувки падини между гърдите ѝ.

— Добре тогава — тихо промълви той. — Запазете тайната си. Не ме е грижа коя сте...

— Не мога да се разкрия. Вие не разбирате...

— Няма от какво да се страхувате — той прокара устни през дълбоката падинка между гърдите ѝ, всяка дума, която изричаше, бе подобна на нажежена дамба върху блестящата ѝ като станиол кожа. — Никой няма да узнае. Никой, освен вас и мен.

Ръката му тършуваше под пластовете на коприненото ѝ бельо. Коляното му се вклини между бедрата ѝ. Тежестта на снагата му върху нейната бе сладостна и опияняваща. Тя бе длъжна да го възпре, докато удоволствието не се превърнеше в бедствие. Ала тръпнещите ѝ ръце го обгръщаха все по-плътно и едничките звуци, които издаваха устните ѝ, бяха възторжени, пресечени, къси въздишки.

Разпознал звуците на отдаването, Дерек я целуваше страстно със смесица от триумф и облекчение. Поне тази вечер нямаше да го измъчват празните часове, терзаещото го униние. Той щеше да удовлетвори страстта си с нея, след което щеше да я забрави... щеше да я дари с цялото удоволствие, което никога нямаше да достави на Сара Филдинг... Сара... Проклета да е, дето се натрапваше в мислите му дори сега. Ала навярно това и следваше да се очаква. По някакъв начин тази жена удивително приличаше на Сара. Имаше същата мека и брилянтна алабастрова кожа, а под упоителния ѝ парфюм се долавяше същото фино деликатно ухание... Имаше същият ръст... форми.

Той застина. Шокът от внезапното проумяване на истината му подежда като удар в гърдите. Той грубо отдръпна устни от нейните, изправи се на дивана на лакти и се надвеси над нея, дишайки тежко.

Горестните въздишки не бяха в състояние да го омилостивят. Нищо не беше в състояние да го облекчи.

— Не е възможно да си ти — гневно изригнаха думите от гърлото му. — О, проклет да съм, не е възможно...

Сара се извърна настрани, щом треперещата му длан се пресегна към лицето ѝ и свали маската. Премрежените му лазурносини очи издаваха ужас. Бе пребледнял, а белегът му подчертаваше драстично грубия си релеф.

Дерек бе убеден, че не би могъл да бъде по-възбуден, отколкото в този момент, ала щом впери поглед в нея, почувства болезнен спазъм долу в корема си. Лудото, крещящо пулсиране на кръвта предизвика гърч в цялата му снага.

Устните на Сара се навлажниха.

— Мистър Крейвън...

— Погледнете се. О, Господи... — погледът на Дерек пламтеше над блестящия овал на гърдите ѝ, над подутите ѝ от целувки устни. — Заповядах ти да не идваш тук — той разроши с пръсти буйните ѝ, разпилени като водопад червеникавокафяви къдри. — Защо го стори?

— П-проучванията ми... — тя запелтечи едничката дума, която сякаш можеше да обясни всичко.

— Господи! — по тъмното му, жестоко и страстно лице се изписа уплаха. Изглеждаше така, сякаш бе готов всеки миг да я убие.

Макар и да ѝ се струваше излишно, Сара се опита да се защити.

— Не исках да стигаме толкова далеч — изломоти тя. — Съжалявам. Случи се толкова бързо. Бях пийнала. Всичко ми се струваше нереално. А вие бяхте толкова, толкова... — тя замлъкна, съзнавайки колко неуместни са обясненията ѝ.

Той остана безмълвен, тежестта на снагата му я приковаваше към дивана. Твърдият натиск на пробудената му мъжественост сякаш я изгаряше изпод пластовете дрехи. Сара с неудобство се раздвижи под него.

— Остани спокойно! — мъчително преглътна Дерек, погледът му шареше по сочната ѝ, изкусително оголена гръд. — Ти и твоите... проучвания — изрече думата, сякаш беше неприлична. Обхвана с ръка гърдата ѝ и пръстите му затъркаха зърното, докато то не се превърна в корава цветна пъпка. Опитваше се да ѝ предостави възможност сама да вземе решение, ала тялото му не му се подчиняваше. Всяка негова

фибра с крясък се съпротивляваше. Той я желаше. Би дал всичко на света, за да може да проникне в нея. Дишайки пресекливо, той отчаяно се бореше да обуздае това желание.

— Искаше ми се да бъда някоя друга, а не самата себе си — извика тя в нещастieto си. — Жената, с която... бихте танцувал... и желал. И даже сега... не съжалявам за това, което сторих. Можете да не изпитвате никакво влечение към Сара Филдинг, ала поне почувствахте нещо към жената, на която се престорих, и това...

— Въобразяваш си, че не те желая? — запита я той с дрезгав от възбудата глас.

— Узнах това, след като отказахте да ме целунете тази, сутрин...

— Това ли било? Жадувала си отмъщение, понеже не съм... — Крейвън сякаш се задушаваше, произнасяйки тези думи. Щом възвърна отново дар слово, в гласа му прозвуча акцентът на кокни. — Не ти ли бе доста'чно, че се влачех след теб като шугаво псе, откакто цъфна тук...

— Шугаво псе? — повтори тя объркана.

— Дръж си езика зад зъбите, преди да съм свършил — той прихлупи с длани лицето ѝ, прострелвайки я с яростен поглед. — Тази сутрин те желяех, ти, малка лъжкиньо. Желяя те от първия миг, в който... Стой спокойно! — той изръмжа последните две думи с грубост, от която тя се сви. Моментално престана да трепери. Той преглътна мъчително и си наложи да продължи. — Не мърдай, или няма да съумея да се спра. Чуй ме сега. Ще ти позволя да си тръгнеш... и ще напуснеш града. За добро. Не се завръщай повече в клуба.

— Никога?

— Точно така. Върви си в селото си.

— Но защо? — отчаяно запита Сара. Сълзи на унижение се търкулнаха от очите ѝ.

— Защото не мога... — той млъкна, дъхът хриптеше в гърлото му. — За Бога, не плачи! Не мърдай. Не плачи. Не се връщай обратно.

Сара се взря в него с блестящите си лазурносини очи. Чувстваше се като обезумяла, опиянена от чувства.

— Не желая да си тръгна — произнесе натъртено тя. Мускулите на Дерек потрепераха в усилието му да остане спокоен. Не желаше да я нарани и да опропасти живота ѝ, а беше толкова близо, толкова близо

до границата да отхвърли всичките си задръжки, малкото почтеност, която притежаваше.

— Какво желаеш, Сара? Това ли? — той я подразни с тялото си, нахвърляйки се с грубо движение върху нея. — Това ще получиш от мен. Ще го направя с теб сега и ще те отпратя обратно в Кингсууд като продупчена патица. Това ли желаеш, да бъдеш обладана от такъв като мен? — той се нахвърли с тялото си отново, очаквайки да го помоли за пощада. Наместо това тя дълбоко пое дъх и инстинктивно вдигна колената си, за да образува люлка за него. Той изтри отронила се от очите ѝ сълза. Изстена и приведе устни към лицето ѝ, като облиза копринената капка влага. Неизбежното щеше да се случи. Той не бе в състояние да го спре.

Пъхна ръка под полата ѝ, напипа ластика на пликчетата ѝ и зарови ръце под тях. Обсипваше с жадни, ненаситни целувки седефенобелите ѝ гърди и примамливата ѝ алабастрова шия. Тя олицетворяваше всичко онова, което бе желал някога, красотата и жарта, извиващи се под хищните му гърди. Пръстите му опипваха гладката кожа на корема ѝ, млечнобелите извивки на бедрата. Тя трепна уплашена, ала той я задържа върху дивана и замишва копринените къдрави косъмчета, докато меката сърцевина на тялото ѝ не се поду и навлажни. Милвайки я нежно, той обсипа меките ѝ плътни, податливо силни устни с целувки, изтласквайки ритмично и страстно дъха си. Тялото ѝ се затърчи импулсивно и се устреми към неговото, устните ѝ издаваха пламенни, необуздани стонове, които нажежаваха до пламък сетивата му.

Сара впи пръсти в самото му и осъзна, че се опитва да разкопчае панталоните му. Времето сякаш бе спряло, подобно на лудо завъртян пумпал, хванат от непоколебим юмрук. Удоволствието се разпростираше по цялата ѝ снага и се издигаше на широки, огромни огнени талази, тя се отдаваше изцяло на мъжа, който я желаше, чиято мъжествена твърд се стремеше да проникне в нея.

— Сара — шепнеше той непрестанно, дъхът му пареше в ухото ѝ.

— Мистър Крейвън? — тих мъжки глас разруши магията.

Сара трепна уплашено, осъзнавайки, че някой се е изправил на вратата. Тя се помъчи да се изтръгне от прегръдките на Дерек и се

надигна на дивана, ала той я задържа, прикривайки я със снагата си. Бе на границата на безумието.

— Какво има?

Гласът на Уърти бе напрегнат. Извръщайки лице настрани, той заговори тихо и предпазливо.

— Не бих ви безпокоил, мистър Крейвън, ала разправят, че Иво Дженър се е появил в клуба. И тъй като съм осведомен, че иска да ви причини само неприятности, сметнах за свое задължение да ви информирам незабавно.

Дерек запази мълчание близо половин минута.

— Върви си. Аз ще се справя с Дженър... ако е тук — последните му думи бяха изстреляни със сарказъм, давайки на фактотума да разбере, че го подозираше в хитра уловка, само и само да отърве Сара.

— Сър, да приготвя ли екипаж, който да отведе... — Уърти направи пауза, не желаейки да спомене името на Сара.

— Да — лаконично отсече Дерек. — А сега излез, Уърти.

Фактотумът безропотно затвори вратата.

Сара не преставаше да трепери. Притисна ръце около широките му плещи и зарови лице във влажната кожа на шията му. Никога преди не бе изпитвала болката на неудовлетвореното желание. Болеше я. Чувстваше неподозирана до този миг болка, за която не съществуваше лек. Макар да бе подозирала грубост у Крейвън, той бе ласкав и нежен, силно бе притиснал снагата ѝ и галеше гърба ѝ.

— Проклет да съм — изсмя се безрадостно той. — След няколко минути ще бъдеш напълно спокойна.

Тя екзалтирано загърчи тяло срещу неговото.

— Н-не мога да си поема дъх.

Дерек здраво склучи ръце около хълбоците ѝ и прилепи устни до слепоочието ѝ.

— Не се вълнувай — прошепна той. Когато треперенето ѝ намаля и опиянението отшумя, той рязко смени настроението си и грубо я изблъска встрани. — Наметни се — седна на дивана и притисна главата си с юмруци. — Когато се приготиш, Уърти ще те закара у дома.

Тя затършува из дрехите си, пристягайки корсажа на роклята. Дерек я наблюдаваше безстрастно с ъгълчето на окото си, когато

прикри гърдите си. Стана от дивана и закопча панталоните и самото си. Приблужи се до висящото над малката мраморна лавица над камината огледало, нагласи вратовръзката си и среса с пръсти разрешената си коса. Макар и крайният резултат да не бе безупречен, както преди, той изглеждаше представително. Сара, от своя страна, се чувстваше жалка. Роклята ѝ бе измачкана, косата ѝ се спускаше на разпилени къдрици, по врата и раменете. Бе готова да избухне в плач, ала скоро възвърна самообладанието си и гласът ѝ прозвуча уверено:

— Навярно и двамата бихме могли да забравим за тази вечер.

— Лично аз го желая — мрачно произнесе той. — Но това, което ти споменах, важи и сега. Не се връщай обратно, мис Филдинг — той се запъти към вратата и внезапно се закова, за да просъска нещо яростно на фактотума, който го чакаше изправен на прага.

— Ако беше някой друг, щях да го застрелям. След като го превърна в пихтия — той напусна стаята с каменна физиономия, без да извързва глава.

Сара се пресегна за маската и я надяна на лицето си. Вратата беше затворена, ала тя знаеше, че Уърти е зад нея и я очаква. Бавно се изправи и оглади полите на роклята си. Държеше ръка на устните си, за да заглуши хлипанията, които застрашаваха да избухнат всеки миг. Бе изпълнена със самосъжаление, надвишавано единствено от омразата към мъжа, който я бе отхвърлил. „Не се връщай обратно“, повтаряше тя изречените му само преди миг думи, от оскърбление страните ѝ пламнаха в пурпурночервено. Случвало ѝ се бе да се дразни и ядосва, ала никога не бе изгаряла от такъв унищожителен яростен гняв. Само допреди няколко седмици не бе способна да изпитва такива чувства.

Ненадейно думите на Лили Рейфорд изплуваха в съзнанието ѝ... Той е имал връзки с много жени... и щом възникне опасност да се привърже към някоя от тях, той я зарязва и си намира друга...

Може би в тази минута Дерек диреше друга жена, която повече би подхождала на изискванията му, каквито и да бяха те. При мисълта за това Сара пламна от възмущение. „Добре, мистър Крейвън, — процеди тя хладно с висок, треперещ глас — ако вие не ме желаете, ще намеря мъж, който да ме обикне. П-проклет да сте, и Пери Кингсууд също! Не съм нито светица, нито ангел, и... нямам намерение да остана повече «добрата женичка», за нищо на света! Ще върша онова,

което ми харесва и никой няма да посмее да ми възрази!“ — ала мигом след това тя сведе надолу разгневен поглед. Уърти я чакаше отвън, за да я отведе с екипажа си. Нищо нямаше да е в състояние да го убеди да я остави тук.

Свъсила вежди, Сара се огледа в стаята. Формата ѝ, четирите ѝ, покрити с ламперия стени с тъпи ъгли ѝ бяха познати. Напомняха ѝ за друго помещение на горния етаж, чиято библиотека се открехваше към един от тайните коридори. Тук библиотека нямаше, ала паната притежаваха подобна форма... Тя бързо нахлузи ръкавиците си и пристъпи към стените, прокарвайки пръсти по краищата на ламперията. Натискаше, похлопваше с тях и диреше какъвто и да било знак за тайна врата. Тъкмо бе изгубила надежда, когато се натъкна на тясна пролука. Тя отмести триумфиращо паното напред и зад него се разкри потънал в мрачина коридор. Мърморейки доволно, пристъпи напред и залости вратата след себе си.

Като опипваше пътя си насред тесния коридор, тя извървя няколко метра и се закова при звука на тракането на съдове и сребро. Дочу приглушения, настойчив глас на мосю Лабарж, шефа на кухнята. Шумовете идваха от срещуположния край на стената. Той крещеше на някакъв безпомощен лакей, който явно бе залял рибата с неподходящ сос.

Сара нямаше никакво намерение да се появи триумфиращо в кухнята, поради това заобиколи скритата врата и продължи пътя си напред. Стъпките ѝ я отведоха пред малка ниша, явно водеща към някоя от рядко посещаваните стаи за хазарт. Прилепи ухо към правоъгълния контур на вратата и надзърна през шпионката. Изглежда стаята бе празна. Сара заби нокти в процепа на ламперията и задърпа паното, докато то не се открехна с протестиращ скрибуцащ звук. Полите ѝ прошумоляха на прага. Пусна предпазливо резето, за да се слее със стената и нададе победоносен вик.

Ненадеен глас я накара да трепне.

— Твърде интересно.

Тя стъписано се извърна и съзря непознат мъж в стаята. Той бе набит и висок, с гладко избръсната брадичка и рижаво червеникава коса. Свали маската си, иззад която се показва привлекателно, ала съсипано от белези лице, с чип нос и несиметрична усмивка. В говора му се долавяше силен акцент на кокни. Произнасяше „в“ като „уъ“ —

точно както правеше и Дерек в някои случаи. Макар да се таеше нещо потайно и коварно в светлосините му очи, усмивката му бе толкова обаятелна, че Сара мигом престана да се бои. Друг кокни във великолепно ушити дрехи, помисли си тя.

Тя приглади разчорлената си коса и предпазливо му се усмихна.

— Криете ли се от някого? — прямо го запита тя и кимна към затворената врата.

— Може би — отвърна непринудено той. — А вие?

— Определено да — тя приглади няколко от непокорно спускащите се къдри назад и ги прибра с ръка зад ушите си.

— Навярно от някой мъж — предположи той.

— От кого другиго? — тя вдигна със светски маниер рамене. — А вие защо се криете?

— Да кажем, че не съм любимец на Дерек Крейвън.

Сара внезапно горчиво се изсмя.

— Нито пък аз.

Той се ухили и посочи към бутилка вино върху една от масите за хазарт.

— Да пийнем — той напълни една чаша и ѝ я подаде. Надигна направо бутилката и запрегльща рядко срещаната марка с нехайство, което би накарало всеки французин да извика.

— Хубава напитка — изкоментира той. — Макар и всяка да ми се нрави.

Сара наклони глава назад и притвори очи, наслаждавайки се на възхитителния вкус в устата си.

— Най-хубавото за мистър Крейвън — продължи коментара му тя.

— Надуто говедо е нашият Крейвън. Макар и никога да не си позволявам да обиждам човек, от чийто запаси пия.

— Великолепно казано — увери го Сара. — Обиждайте го както си искате.

Непознатият я изгледа с нескрито одобрение.

— Сладко парче си ти. Значи Крейвън те е зарязал?

Накърнената гордост на Сара бе поласкана от възхитения му взор.

— Не е имало за какво да ме зарязва — призна тя, вдигайки чашата вино към устните си. — Мистър Крейвън не ме желае.

— Смахнат глупак — възкликна непознатият и подканващо ѝ се усмихна. — Ела с мен, малко сладурче, и ще те накарам да забравиш за него.

Сара се изсмя и поклати глава.

— Не съм убедена.

— Заради очуканата ми мутра, нали? — той със съжаление потърка съсипаното си лице. — Бил съм изпращан в ада не един път.

Щом осъзна, че непознатият си е въобразил, че е отхвърлен заради грозотата си, Сара бързо го прекъсна.

— О, работата съвсем не е в това. Убедена съм, че много жени биха ви сметнали за привлекателен и... споменахте „изпращан в ада“? Не е ли това термин от бокса?

Придавайки си важност, той изпъчи гърди.

— Даже в тоя миг мога да разбия мутрата на всеки гамен. Публиката препълваше редиците, за да ме, гледа в... Съсекс, Ньюмаркит, Ланкашър... — той гордо вирна чипия си нос. — Три пъти са ми чупили хрущялите на лицето. Почти всяка частичка върху него е била строшавана. Един път едва не ме лишиха от разум.

— Колко очарователно! — възкликна Сара. — Никога не съм се срещала с боксьор през живота си. Не съм присъствала дори на мач.

— Ще ви заведа някой път — той изстреля няколко въображаеми серии крошета във въздуха. — Не съществува нищо по-вълнуващо на света от един мач, особено когато на него се лее бордо — щом забележа, че тя не разбира термина, той се ухили и обясни — кръв.

Сара потръпна от отвращение.

— Не обичам кървавите сцени.

— Това прави борбата възбуждаща. Лично аз съм проливал кофи от кръв по време на мач. Само едно кроше и фшшшш! — той изобрази с жест кръв, стичаща се от носа. — Когато кървиш, ти плащат повече. Както и да е, боксът ме направи богат.

— С какво се занимавате сега?

Той хитро намигна.

— Съдържател съм на собствен игрален клуб, на Болтън Роу.

Сара се прокашля и намести очилата си.

— Собственик сте на хазартен клуб?

Той пое дланта ѝ и я целуна.

— Иво Дженър е на вашите услуги, мадам.

[1] Очарователно (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Моля ви (фр.) — Б.пр. ↑

[3] Нали (фр.) — Б.пр. ↑

[4] Положително (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Сара сне маската си и впери невярващ поглед в него. Дяволитото пламъче в очите на Дженър бе сменено от почуда, когато се взря в лицето ѝ.

— Каква красавица си — промърмори той.

Сара внезапно избухна в смях.

— Иво Дженър? Не приличате на образа, който предварително си бях създала за вас. Вие всъщност сте доста очарователен.

— Охо, ще ви очаровам и под гащите си тази вечер, ако ми предоставите възможност — той се приближи до нея и напълни изпразнената ѝ чаша щедро с вино.

— Вие сте грубиян, мистър Дженър.

— Такъв съм си — охотно се съгласи той.

Сара не обърна внимание на виното, облегна се на стената и скръсти ръце на гърдите си.

— Мисля, че би било благоразумно да напуснете клуба колкото е възможно по-бързо. Мистър Крейвън ви дири под дърво и камък. Защо се появихте тук тази вечер? Вероятно, за да извършите някоя пакост?

— Не бих и помислил! — той изглеждаше оскърбен от самата мисъл за това.

— Чувала съм от персонала, че постоянно търсите начин да внедрите свои агенти тук и алармирате полицията да нахлува в разгара на играта... Да, носят се дори слухове, че миналата година сте причинили пожар в кухнята!

— Мръсни лъжи! — погледът му пробяга по полуоголения издут овал на гърдите ѝ. — Не съществуват никакви доказателства, че съм замесен в тая история.

Сара му хвърли подозрителен поглед.

— Някои даже подозират, че сте наели убийци да нападнат мистър Крейвън в бордеите и да обезобразите лицето му.

— Не! — възкликна той с възмущение. — Не съм бил аз. Всеки знае за попълзновенията на Крейвън към дамите от висшето общество.

Някоя жена му е сторила всичко това — той подсмръкна. — Дръпни котката за опашката, и тя ще те одере. Ето какво се е случило с лицето на Крейвън — той арогантно се усмихна. — Може и да сте била вие, а?

— Не съм била аз — възрази Сара с досада. — Първо на първо, не притежавам капчица синя кръв в жилите си — което напълно лишава мистър Крейвън от интерес към мен.

— Точно затова и още повече те харесвам, сладурче.

— От друга страна — продължи тя раздражено — никога не бих си помислила да обезобразя лицето на мъж, само защото не ме е харесал. И не бих преследвала никого, който ме е отхвърлил. Притежавам достатъчно гордост, за да го сторя.

— И така трябва да бъде — Иво Дженър гърлено се засмя. — Държиш се на цената на една проститутка. Забрави за Крейвън. Позволи ми да те заведа на по-добро местенце от това. В моя клуб. Баламурите там не са толкова рафинирани — ала играта е разгорещена и има 'сичко, което желаете за пиене — и никакви Дерек Крейвънцови.

— Да отида някъде с вас? — изумена запита Сара и вдигна чашата с вино към устните си.

— Предпочиташ да останеш тук — парира я той.

Сара отпи от ароматната течност, съзерцавайки го иззад ръба на чашата си. Почувства се по-добре от преди, с по-бистра глава. Той е прав, помисли си тя. Не съществуваше никаква възможност да остане повече в бара на Крейвън, нито дори с Уърти и може би с целия персонал, който гореше от желание да я „изпроводи“. Още повече, това щеше да бъде отлична възможност да продължи проучванията си в хазартните клубове. Разбира се, Иво Дженър не бе мъж, на когото можеше да се довери. Ала с какво отстъпваше на Дерек Крейвън? И — колкото и по детски отмъстително да бе това — мисълта да се сприятели с най-върлия враг в бизнеса на Крейвън не бе лишена от известна привлекателност. Сара надяна отново маската си и решително кимна на Дженър.

— Съгласна съм, мистър Дженър. Бих желала да посетя вашия клуб.

— Иво. Наричай ме Иво — Дженър широко се ухили и нахлузи собствената си маска.

— Надявам се да си тръгнем, без да ни спипат.

— Необходимо е да се забавим на главния вход. Трябва да си взема пелерината.

— Ще ни спрат — предупреди я той.

— Не мисля — тръсна глава тя и го изгледа с дръзка усмивка. — Чувствам се късметлия тази вечер.

Той се изкиска и протегна подканващо длан.

— И аз, скъпа.

Те прекосиха главните зали сред гъмжилото от гости, без да им трепне окото. Дженър умело маневрираше с новия си трофей встрани от разбунения мравуняк посетители, разменяйки шеговити подмятания и заплахи, пробивайки си уверено път сред множеството. Ръка за ръка със Сара той се озова край главния вход на клуба. Спряха се да поискат пелерината на Сара от Елисън, иконома.

Елисън се зачерви от възбуда, когато съзря скъпата гостенка.

— Мис Матилда! Нима си тръгвате толкова скоро? Не може да бъде!

Сара дяволито му се усмихна.

— Получих по-интригуващо предложение. Всъщност, в друг клуб.

— Виждам — икономът сведе с разочарование очи. — Тогава навярно ще си поискате пелерината?

— Да, ако обичаш.

Щом икономът се завтече да донесе пелерината ѝ, Дженър дръпна Сара встрани.

— Нарече те Матилда — произнесе той със странен глас.

— Да, така е.

— Ето коя си била ти! Матилда? Тази, за която са написали книга?

— В известен смисъл — отвърна Сара с неудобство. Това бе определено изопачена представа за истината. Тя не можеше да му разкрие истинското си име. Никой не биваше да узнае, че добродетелната, почтена мис Сара Филдинг е присъствала на бал, замаяла се е от пиене и се е запознала с мъж с лоша репутация. Ако мълвата достигнеше до Пери Кингсууд или до майка му... При тази мисъл тя изтръпна.

Дженър забеляза неволното движение на раменете ѝ, пое пелерината ѝ и почтително я загърна с нея. Като вдигна буйната ѝ,

непокорна къдрава коса, той я положи върху гладкото кадифе.

— Матилда — дълбоко си пое дъх той. — Жената, която 'секи мъж в Англия желае.

— Доста преувеличавате, мистър Дженър... ъ-ъ... Иво.

— Дженър? — дочул последните думи, икономът изглежда остро маскирания придружител на Сара. — О, не. Мис Матилда, не казвайте, че си тръгвате с този развратен, опасен грубиян...

— Чувствам се много добре — успокой го Сара, като поглади нежно ръката на иконома. — А мистър Дженър е наистина много сладък.

Елисън енергично запротестира.

— Мис Матилда, не мога да ви позволя...

— Тя е с мен — грубо го прекъсна Дженър и хвърли разярен поглед към иконома. — Никой не може да ме задържи — той умело задържа Сара със себе си и се спусна бързешком по предните стъпала към редицата чакащи екипажи.

С помощта на Дженър и един лакей в леко протрита униформа, Сара се качи в каретата в черен и бургундско червен цвят. Макар интериорът да бе представителен, той трудно можеше да се сравни с луксозно и безупречно обзаведените екипажи, с които бе свикнала да пристига в бара на Крейвън. Сара леко се усмихна, като си помисли колко се бе разглезила за тези последни няколко дни. Апетитни ястия, превъзходни френски вина, безупречно обслужване и цялото това изобилие на Крейвъновия клуб... Той определено контрастираше във всяко отношение на Грийнууд Корнърз.

Тя с неудобство се взря в наетото си бално облекло. Бе самонадеяно, неделикатно, фриволно от нейна страна да хвърля Уърти и лейди Рейфорд в тревога. Не й подобаваше. В последните няколко дни тя се бе променила, и то не към добро. Крейвън бе прав — тя трябваше да се завърне на село възможно по-скоро. Родителите й щяха да изпитат срам, ако научеха за поведението ѝ, а Пери... Сара разтревожена прехапа устни. Пери би я осъдил за подобно държане. Той принадлежеше към старата школа, която учеше, че естествените потребности и животинските нужди следва да бъдат стриктно направлявани и никога да не вземат превес над интелекта.

Сара уморено се облегна на плоските възглавници. Мистър Крейвън сега навярно я презираше, мина ѝ през ума. Неволно си

припомни за изгарящата сладост на ръцете му върху кожата ѝ и за жарката дамба на устните му. Раменете ѝ потръпнаха и сърцето ѝ лудо заби. Бог да ѝ прости, ала тя не съжаляваше за нищо, никой не бе в състояние да ѝ отнеме спомена, който щеше да остане в нея завинаги, дори да бе приютена в безопасност в родното си селце. Когато остарееше някой ден, отпусната ведро и спокойно на люлеещия се стол в дъното на хола, слушайки бърборенето на внучките си по адрес на техните красиви ухажори, тя щеше тайно да се усмихва при мисълта, че е била целувана някога от най-порочния мъж в Лондон.

Мислите ѝ бяха прекъснати от жуженето на тълпа, скупчила се пред клуба. Тя навъсено се вгледа в насъбралите се карети и облечените в черна официална униформа фигури, наобиколили сградата.

— Какво става? — тя продължаваше да се взира в блъсканицата, докато каретата на Дженър ловко извиваше встрани. — Това полиция ли е?

— Може би.

— Значи нахлуват в клуба? По време на бал?

Светлосините очи на Дженър удовлетворено блестяха.

— Изглежда е така.

— Вие сте виновен за това! — възкликна тя.

— Аз ли? — невинно запита той. — Аз съм обикновено крупие, скъпа — ала самодоволната му, глуповата усмивка го издаваше.

— О, мистър Дженър, постъпвате извънредно зле — скастри го тя, след като екипажът задрънча надолу по улицата. — Не разбирам какво целите с това! Бедният мистър Крейвън бе достатъчно напрегнат тази вечер...

— Бедният мистър Крейвън? — повтори като ехо възмутено той. — О... вие, жените! На негова страна ли сте вече?

— На ничия страна не съм — Сара го измери с дълъг неодобрителен поглед. — Доколкото виждам, вие двамата доста си приличате.

— Набег на полицията! — изкрещя някой в клуба, щом офицерите се стълпиха пред главния вход. Щастливото вълнение на бала премина в хаос и неразбория. Гостите се засуетиха в безредни групички из залите, докато персоналът сръчно застилаше масите и скриваше картите, заровете, дъсчиците за крибедж и чашите зад

гишетата. Полицаяте се втурнаха в клуба наперено и агресивно, като се поспираха да позяпат полуразголените проститутки. С крадливи движения те се присягаха към запасите на богатия бюфет и скъпите вина — рядко удаваща се възможност да вкусят от тях.

Намръщен и кисел, Дерек наблюдаваше грозната сцена от дъното на централната зала.

— Ама че вечер — просъска той.

Иво Дженър прецизно бе улучил времето за злата си шега, увенчавайки и без друго разваленото вече тържество с унижение и позор. Набегът на полицията бе нищо в сравнение с онова, което се бе случило преди и доказваше моралната гибел на Дерек. Дерек не бе имал мир и спокойствие от ранните дни на търчане подир издокараните, напомадени улични проститутки. Мисълта за това го ожесточаваше. По тила му полазиха мравки, като че бе изтръпнал от замръзване. Всяко мускулче на тялото му бе напрегнато до краен предел. Дерек изброяваше наум начините, по които би могъл да накаже Сара за нелепата ѝ лудория. Сега, най-сетне, благодаря ти, Боже, се бе отървал от нея. Нямахше да съществува повече съблазън, премрежени от страст лазурносини очи, задаване на наивни въпроси и ровичкане из клуба и „проучвания“, които ѝ служеха за алиби да си пъха носа навсякъде в противния му, извратен живот. Като затършува в джоба на сакото си, той напипа малкия чифт очила. Ръцете му здраво ги стиснаха.

— Мистър Крейвън — Уърти се приближи към него колебливо, наплашено. — Дженър — кратко и ясно отсече той, кимайки към полицаяте.

— Бутнал съм им достатъчно на тези говеда под тезгяха, за да ми погаждат такива номера.

— Изглежда Дженър ги е подкупил с по-голяма сума — промърмори Уърти, оказал се внезапно жертва на смразяващ и изгарящ яростен поглед на господаря си. Той нервно прочисти гърло. — Току-що разговарях с Елисън. Здравата се е изплашил.

— Моят иконом никога не е бил страхливец.

— Тази вечер има разлика.

— Имали сме и преди доста много набези на полицията.

— Работата не е в това. Елисън е разтревожен, тъй като е зърнал жена, която разпознал като Матилда, да напуска клуба заедно с Иво

Дженър.

— Значи Дженър се е измел. Чудесно. Това ще ми спести усилията да размажа тази гъсеница с пета.

— Мистър Крейвън, простете ми, ала забравяте най-важното. Той...

— Какво толкова важно има? Че си е тръгнал с някаква жена, заподозряна като Матилда? Мога да ти изброя поне десетина проститутки, които се преструват на тази проклета кучка. Това е маскарад, Уърти — Дерек се запъти някъде встрани, подхвърляйки иззад рамото си. — Извини ме, ала трябва да си поблъскам главата, за да измъдря нещо пред офицерите...

— Матилда е мис Филдинг — изстреля рязко фактотумът.

— Какво?!

— По някакъв начин мис Филдинг ми се изплъзна от ръцете. Трябва да е използвала таен коридор, отвеждащ към стаите за карти. Жената под името „Матилда“, която току-що е напуснала клуба с Иво Дженър, е била облечена в синя рокля, с дълга вълниста кестенява коса, да не споменаваме забележителния чифт... ъ-ъ... ъ-ъ...

— По дяволите! — избухна Дерек и лицето му придоби яростен синкав оттенък. — Не, не с Дженър! Ще го размажа, само ако се опита да я докосне. А нея ще я убия... — сипейки нецензурни ругатни, той диво разроши с пръсти косата си, довеждайки я до пълен безпорядък.

— Ако не се лъжа, отпрашили са с екипажа на Дженър — изпъшка фактотумът и залитна няколко крачки назад. В годините на познанството си с Крейвън той никога не бе ставал свидетел на подобно вулканично избухване. — Елисън смята, че са се насочили към клуба на Дженър. Сър... навярно ще желаете едно питие?

Дерек продължаваше да беснее, крачейки напред-назад в неукротимия си бяс.

— Казах ѝ да се връща в проклетото си село, а не да си развява полите с Дженър. Та тя ще бъде в по-голяма безопасност, ако пресече гола Сейнт Джилз! — Крейвън хвърли вбесен поглед към Уърти. — А ти стой тук — изръмжа той. — Плати на мръсните ченгета и да си обират крушите от клуба!

— Да не би да отивате при Дженър? — слисано запита фактотумът. — Не можете да зарежете клуба обкръжен от полицията...

— Ще се справя с тази паплач — заканително просъска Дерек. — А когато открия мис Филдинг... — той се закова насред фразата и се вторачи в Уърти, очите му блестяха с отмъстителна светлина, която накара фактотумът да пребледнее. — Ти си й помогнал да организира този маскарад, нали? Тя не би могла да се появи на бала без твоето позволение. И ако нещо ѝ се случи... Ще те уволня, ще прогоня всеки служител от този клуб! Цялата проклета пасмина!

— Но, мистър Крейвън — запротестира Уърти — никой не е и подозирал, че тя ще се държи толкова безразсъдно.

— Дяволите да те вземат, че не си подозирал — издевателстваше над него Дерек. — Та това бе изписано на физиономията ѝ още първия ден, когато цъфна тук. Просто я сърбеше под полите да се насади в подобна каша! И ти се втурна да ѝ помагаш, нали?

— Мистър Крейвън...

— Достатъчно! — пресече го Дерек. — Отивам да я търся. А ти се моли на Бога да не ѝ се е случило нещо... инак ще те пратя в ада.

Докато екипажът се движеше из града, Сара внимателно се вслушваше в хвалбите на Дженър по адрес на борбата му за оцеляване, за бившите му победи и поражения, за нараняванията, които едва не му коствали живота. За разлика от Дерек Иво Дженър бе недодялан човек, който със сигурност знаеше към коя среда принадлежи. Хранеше предпочитания към света, от който бе произлязъл. За него нямаше значение дали парите излизат от изисканите копринени кесии или от мръсните джобове. Открито се подиграваше на претенциите за изисканост на Дерек Крейвън...

— Да ми бръщолеви с тия помпозни купешки думи и да се преструва, че е роден джентълмен... И около него всичко да е чистичко, баровско и наконтено... Ще ми се разкарва из модния си клуб, кат' че слънцето изгрява от златния му дирник!

— Завиждайте му — срязва го с усмивка Сара.

— Да му завиждам? — лицето му се изкриви от отвращение. — Не мога да завиждам на човек, който с единия си крак е в Мейфеър, а с другия — в Ийст енд. Нищожна бълха! Проклетият глупак сам не знае какво представлява и за кво се е пръкнал на тоя свят.

— Значи вие смятате, че той не бива да общува с по-издигнатите в обществото от него? Бих нарекла думите ви извратен снобизъм, мистър Дженър.

— Наричайте ги, както си искате — отвърна той с кисела гримаса.

О, той наистина му завиждаше. Сега Сара проумяваше горчивото съперничество между двамата мъже. Дженър олицетворяваше всичко онова, от което Крейвън се опитваше да избяга. Навярно всеки път, когато Крейвън спреше поглед на него, съзираше карикатурното подобие на миналото си. А Дженър бе очевидно раздразнен от начина, по който Крейвън се бе превърнал от уличен хлапак в богат и преуспяващ мъж.

— Ако сте толкова безразличен към мистър Крейвън и успехите му, тогава защо... — подзе Сара, ала думите ѝ замряха с рязкото заковаване на каретата. Разтвори от почуда уста, щом до слуха ѝ достигна какофония от звуци — разярени викове, отчаяни писъци, трясъци от чупене на стъкла...

— Какво става?!

Дженър дръпна завесата на каретата и се взря в стълпотворението навън. Нададе слисан вик. Сара се сви боязливо в крайчеца на седалката.

— Това е тълпата! — изрева Дженър. Отвори вратичката на каретата, за да нареди нещо на кочияша с брашноно бяло лице и лакея, чинно застанал встрани.

— На колко улици са се насъбрали? — запита той. След още няколко думи Сара дочу: — Опитай се да ги заобиколиш тогава.

Вратичката се захлопна и каретата отново потегли с рязък завой. Сърцето на Сара биеше лудо до пръсване от страх. Няколко камъка полетяха към екипажа и тя подскокна на седалката от ужас.

— Но какво става?

Дженър продължаваше да се взира възхитен през прозорчето, ухилен до уши при вида на касапницата, която ги заобикаляше.

— Страхотни юначаги, няма що. Предвождал съм ги не един или два пъти през живота си. Говори ли ти нещо името Ред Джак^[1]? Нищо ли не ти проблясва в паметта?

Сара кимна. Ред Джак бе разбойник, спечелил си скандална слава, както и прозвището си, плякосвайки и отнемайки живота най-

малко на десетина души по пренаселения път от Лондон до Марлборо. — Чувала съм за него. Бил е арестуван в Нюгейт и осъден на смърт.

Дженър избухна в лаещ смях.

— Вече не. Хвърлил е топа завчера — уловил е палача за носа. Не мога да се закълна, че виня тези говеда за това, че са вдигнали бунт.

— И мислите, че са се разгневили заради това, че се е самоубил? Какво ги интересува, след като вече е мъртъв.

— Ами щото бесенето е весело зрелище. Даже дъртофелниците и малките дечица се стичат, за да позяпат как живият труп полюшва крака. Гледката е вълнуваща. Искало им се е да се насладят на вкуса на кръвта — той сви рамене и се зазяпа в бунтовниците със симпатия. — Ще го изровят тая вечер, за да му разкъсат червата. Бас държа, че хубавичко ще се позабавляват.

— 3-забавление ли е публично да отрежеш члена на един труп? — при тази мисъл на Сара й прилоша и тя се взря ужасена в Дженър. Ала не изпитваше към него отвращение. Иво Дженър не принудено се наслаждаваше на разбеснялата се, опиянена тълпа, заета с грабене, трошене на прозорци и палежи. Няколко триумфиращи удара накараха каретата да се люшне и да подскочи. Тя със стон задра по паважа и се закова на място. Дженър дръпна повторно пердето и Сара с ужас зърна хищно протегнати към тях ръце и безобразни лица, прилепени към стъклото на прозорчето.

— Кочияшът е духнал нанякъде — констатира Дженър. — Чудя се кога ли ще му видят сметката.

— О, Божичко! — Сара се сви ужасена в ъгъла, взирайки се с обезумял поглед в Дженър. — Ще ни разкъсат на парченца!

— Не се тревожи. Намираш се в безопасност, след като има кой да се грижи за теб — той сви тежките си юмруци, сякаш бяха опасно оръжие.

Покривът на каретата се затресе и хлътна навътре, щом неколцина от тълпата се покатериха върху него. Сара лудо се загърчи, трескаво търсейки начин да се защити. Един бог знае къде се бе дянала чантичката й. Бе напълно беззащитна без пистолета си. Вратичката се разби с трясък, подобен на гръмотевица и Сара изпищя при вида на кошмарната гледка — десетки ръце, хищно протегнати към нея.

Дженър енергично се втурна през отвора, като повали на земята трима мъже. Сара лудо изскочи от каретата след него. Пресегна се към

сакото му, улови дебелията вълнена тъкан и се заклатушка с приведена глава след него. Заскърца със зъби, яростно блъскана и ръгана с лакти от тълпата. Като по чудо двамата невредимо си пробиха път през нея. Сара сграбчи мускулестата ръка на партньора си.

— Мистър Дженър — замоли се тя — изведете ме оттук.

Той се разсмя, очите му екзалтирано блестяха.

— Нямате вкус към малките шумотевици, а?

Сара извърна поглед към отдалечената от тях карета, прекатурена и превърната вече в трески.

— Конете! — разтревожено извика тя, уплашена за безопасността на животните. Бунтовниците бяха разпрегнали впряга и го отвеждаха нанякъде.

Развеселеното изражение на Дженър с един замах бе изтрито.

— Конете ми! Платил съм царска цена за тях! — той безцеремонно заряза Сара и се впусна подир крадците. — Спрете, мръсна паплач, негодници, те са мои!

— Мистър Дженър — умолително се провикна след него тя, ала повикът ѝ остана без отговор.

Очевидно трябваше да се отбранява сама. Тя боязливо си проправи път сред улицата, гъмжаща от крадци, натоварени с плякосани стоки. Една бутилка профуча край лицето ѝ и се разби с трясък по паважа наблизко. Сара потрепери и се запромъква предпазливо към здрача на ъглите. Напразно се оглеждаше с надежда за стража или за някой полицейски пазител на реда. Пожарите хвърляха пурпурночервени отблясъци над порутените сгради. Не знаеше в каква посока се движи, само се надяваше пътят да не я отведе до свърталището на крадците. Профуча ужасена покрай магазин за напитки и мръсен, вонящ изкоп. Тълпата се люшкаташе от една улица към друга, ревяща, надаваща кръвожадни викове, из въздуха хвърчаха камъни и тояги. Сара нахлупи ниско качулката на пелерината си и заобиколи няколко дървени стълба, стърчащи от разбития паваж. Целият главозамайващ огън на виното, което бе изпила, се бе изпарил. Ужасена, тя бе изтрезняла като от алармен сигнал.

— По дяволите — кълнеше тя под нос при всяка своя крачка. — По дяволите, по дяволите, по дяволите...

— Ехо, Егадс, какво виждам тук?

Сара се закова ужасена на място при вида на широкоплещест мъжки силует, препречил ѝ пътя. Бе облечен във фини, ала раздърпани и изпомачкани контешки дрехи. Точно типът на младите коцкари, които посещаваха клуба на Крейвън, падаха си лудо по кървавите „спортсменски игри“ в Ковънт Гардън и безпокояха проститутките по Странд. Те играеха комар, пиянстваха, разгулничеха и препускаха по „фусты“, за да прогонят скуката си. Разюздани и развратни, да... ала благородници по рождение. Сара изпита облекчение, надявайки се този мъж да бъде достатъчно отзивчив, за да я спаси.

— Сър...

Той я прекъсна с подвикване към невидимите си придружители.

— А мой^[2], скъпи приятели — елате да видите прекрасната курва, която намерих!

Сара мигом бе обкръжена от трима кикотещи се млади мъже, всички до един вонящи на алкохол. Те се скупчиха около нея, изяждайки я с поглед. Изпаднала в паника, Сара се обърна към първия от тях:

— Сър, изгубих пътя... Моля ви, отведете ме оттук на безопасно място или... поне стойте настрана и ми позволете да мина.

— Мое сладко момиченце, ще те заведа точно на мястото, към което принадлежиш — обеща ѝ той с похотлива усмивка и плъзна дръзко ръце около снагата ѝ. Сара отскочи с приглушен вик, ала попадна право в обятията на спътниците му. Те я стискаха здраво и се присмиваха на опитите ѝ да се откопчи.

— Къде да я заведем? — попита единият.

— Към моста — долетя незабавно отзивчивият отговор. — Зная едно чудесно местенце, където можем да си поиграем. Ще изчакаме реда си учтиво — както подобава на джентълмени — и... ако вдига много гюрултия, ще я хвърлим във водите на Темза.

Останалите двама се запревиваха от смях.

— Пуснете ме! Не съм проститутка! Не съм...

— Да, ти си добро момиче — успокои я притворно първият. — Млада, хубава курва, която не би имала нищо против да се позабавлява с няколко прекрасни непознати ергена...

— Не...

— Не се тревожи, миличка, уверявам те, че ще ни харесаш. Ние сме чудесни момчета. Никога преди не сме давали повод на

проститутка да се оплаква, нали?

— Кълна се! — увери го вторият.

— След това сама ще предпочетеш да ни платиш! — добави другият и тримата, залитайки от алкохолния унес, я повлякоха със себе си. Сара пицеше и яростно се бореше с нокти и зъби, правейки отчаяни опити с все сила да се отскубне. Раздразнен от лудото ѝ дращене, един от нападателите я зашлеви по бузата.

— Не ставай глупачка, момиченце. Нямаме намерение да те убием — само искаме да си поиграем на „вдигни опашка“.

Сара никога не бе надавала подобни ужасяващи викове в живота си, лудите ѝ крясъци раздираха въздуха. Тя откри неподозирани сили в ужаса си, чувствайки как ноктите ѝ раздират кожата на похитителите ѝ, полусвитите ѝ юмруци налагаха със силни удари ръцете, които я държаха... ала напразно. Ту я мъкнеха, ту я влачеха. Дробовете ѝ отчаяно се бореха за глътка въздух, за поредния ужасен сърцераздиращ писък. Внезапно я повалиха на улицата и приклепиха хълбоците ѝ. Викът ѝ застина на гърлото. Тя седна на земята, замаяна, вцепенена.

Строен, тъмен силует изникна пред погледа ѝ, движещ се с особена котешка грациозност. Сара дочу тежко строполясване, масивна тояга изписа във въздуха яростни аркообразни движения. Двамина от нападателите ѝ се свлякоха с глухи, болезнени стонове на земята. Третият крещеше нещо гневно и заканително и яростно отстъпваше заднишком.

— Какво правиш? — огласяваше той въздуха с вика си. — Какво те прихвана? Ти, невежа свиньо... Ще те видя на бесилото заради тази постъпка.

Сара вдигна длан над очите си и изумена се взря в привидението. Отначало си помисли, че се е завърнал Дженър, за да я спаси. Ала при по-внимателно вглеждане разпозна набразденото от белега лице на Дерек Крейвън, грубо като примитивна бойна маска, осветена от червеникав отблясък. Той стоеше с разкрачени нозе и приведена брадичка. В едната си ръка държеше тежка тояга, любимото оръжие на гангстерите от бордеите. Дори не извърна към Сара очи, само пронизваше със смразяващ поглед клетата човешка останка, подобно на изгладнял до стръв чакал.

Заговори през стиснати зъби.

— Взимай приятелчетата си и се измитай.

Строполонените на земята негодяха да се изправят на крака, единият от тях притискаше с ръка кървящата си глава, другият се бе хванал за хълбока. Третият, долавяйки акцента в гласа на Дерек, не се и помръдна.

— Добре наконтен кокни, това си ти, нали? Значи красивата перушина вече не е по вкуса ти? Ще ти дам мангизи да си намериш нещо по-свастно. Ще представляваш Бо Брумел от Ийст енд. Само ни остави тази курва.

— Омитайте се.

— Дори ти предлагам да си я поделим, ти ще бъдеш първият, който ще ѝ се наслади...

— Тя е моя — заплашително изръмжа Дерек и вдигна застрашително тоягата на няколко сантиметра.

По негласно споразумение двамата ранени мъже предпазливо се оттеглиха настрана. Третият колебливо и раздразнено се взираше в Дерек.

— Твърдоглав идиот — възкликна накрая той. — Вземай си малката кучка тогава! — с презрителен жест си прехапа палеца и побърза да се присъедини към приятелите си, които се изнизваха вече надолу по улицата.

Сара се изправи и залитна към Крейвън. Той стоеше на три крачки от нея, загърнат в черната си пелерина с толкова ожесточено и грубо лице, че тя едва не го взе за самия Сатана. На устата ѝ напираха думи на благодарност и извинение, ала бе прекалено засрамена от себе си, за да ги произнесе. Наместо това притвори клепачи и се притисна към него, преструвайки се отчаяно, че времето е изчезнало и те се носят загинаги заедно в бездната извън границите на земята, към океан от блещукащи звезди...

Химерите бяха краткотрайни. Скоро се добраха до малък парк, опасен от безлюдни улици. Дерек закова коня си, скокна от него и ѝ протегна ръце да слезе. Прихваната за талията, Сара се свлече от седлото. Той си тръгна в същия миг, след като нозете ѝ докоснаха земята и се отдалечи от нея към края на парка.

Сара го настигна и застана няколко крачки встрани. Разтвори устни и гърлото ѝ загъркори, ала не съумя да произнесе ни звук.

Дерек се извърна и потърка брадичката си с ръка, вперил поглед в нея.

Тя бе погълната от чувство на безкрайна безнадеждност, очаквайки да я срази с някоя саркастична забележка. Ала той продължаваше безмълвно да я наблюдава с непроницаемо, безстрастно лице. Сякаш очакваше и най-неуловимия знак, най-слабото загатване от нейна страна. Напрежението трая няколко секунди, докато накрая Сара не избухна в плач. В риданието си протегна треперещи длани към лицето си, за да изтрие пороя от разкаяни сълзи.

— Толкова съжалявам — изхлипа безпомощно тя.

Той внезапно се озова с един скок до нея, леко докосна дланите и раменете ѝ и сетне рязко, сякаш изгорен, отдръпна ръце.

— Не, недей. Недей. Нали се чувстваш добре сега — той деликатно се пресегна и нежно я погали по тила. — Не плачи. Всичко е наред. По дяволите. Не го прави.

Ала тъй като тя продължаваше да хлипа, Дерек объркан и отчаян се засуети около нея. Той притежаваше великолепен опит в прелъстяването на жените и измамването им, в разчупването на тяхната защитна маска... във всичко, освен в успокояването. Никой досега не го бе изисквал от него.

— Хайде, хайде, стига — мърмореше той, както бе чувал хиляди пъти Лили Рейфорд да успокоява плачещите си деца. — Хайде, стига.

Ненадейно тя се притисна до него и опря тесните си длани на гърдите му. Дългите ѝ разпилени кестеняви кичури коса се спускаха като разискрен водопад, оплитайки го във фина червеникавокафява паяжинна мрежа. Уплашен, той се опита да я отблъсне настрана. Ала наместо това ръцете му се плъзнаха по снагата ѝ, докато двамата не прилепиха плътно телата си едно в друго.

— Мис Филдинг — прошепна той с невероятно усилие. — Сара... — тя се сгуши по-плътно в обятията му, заглушавайки хлиповете в яката на ризата му.

Дерек изруга и трескаво притисна устни към челото ѝ. Опита се да се съсредоточи върху мразовития нощен въздух, ала почувства в слабините си добре познатата болезнена тръпка. Невъзможно му бе да остане безразличен, чувствайки плътно долепеното до него тяло на Сара. Той бе само един долен шарлатанин... посредствен мошеник,

изпепелен от грубо, страстно, плътско желание. Погали косите ѝ и притисна главата ѝ до рамото си с такава сила, сякаш щеше да я смаже.

— Всичко е наред — дрезгаво прошепна той. — Няма никаква опасност вече. Престани да плачеш.

— А-аз никога нямаше да тръгна с мистър Дженър, ала бях толкова разгневена от вашето, вашето...

— Да, зная — той забърника в джоба на палтото си и измъкна оттам носна кърпичка. Неловко я положи върху мокрото ѝ лице. — Ето. Вземи.

Тя попи сълзите от бузите си.

— О, б-благодаря ви.

— Дженър нарани ли те?

— Не, но ме заряза тъкмо в средата на тази тълпа и блъсканицата... — брадичката ѝ потрепери, от очите ѝ повторно рухнаха сълзи, ала Дерек разтревожено я прекъсна:

— Тихо, тихо. Сега си в безопасност. А аз ще извия врата на Иво Дженър... след като естествено извия твоя затова, че си напуснала клуба заедно с него — ръцете му се мушнаха под пелерината ѝ до облечения ѝ в кадифе гръб и погладиха стегнатите ѝ мускули.

Сара изхлипа за сетен път. Прилепи тяло до неговото, треперейки.

— Вие ме спасихте тази вечер. Никога няма да мога достатъчно да ви се отблагодаря.

— Не мисли за мен. Сега сме квит.

— Толкова съм ви благодарна — настоятелно прошепна тя.

— Не бъди. Аз сам нося отговорност за някои от случилите се неща. Трябваше да те разпозная под маската — очите му огледаха искрящото ѝ, обляно в сълзи лице. — Навярно сам съм виновен в някои отношения.

Сара стоеше спокойна, и двамата притискаха ръце под пелерините си. С едната си длан той докосна гърдата ѝ, с другата я погали по тила.

— Откъде взе тази рокля — я запита той, дъхът му чертаеше бели струйки пара из мразовития въздух.

— От лейди Рейфорд.

— Разбира се — изсмя се саркастично той. — Прилича на дрехите, с които би се облякла — той надникна в отвора на

пелерината, където можеше да се съзре вълнуващата падинка между гърдите ѝ. Погали с пръст връхчетата им и я замилва по мястото, където кадифето се допираше до бялата ѝ копринена кожа. — Макар че формите ти я запълват по различен начин.

Сара се престори, че не забелязва нежната му милувка, макар че кръвта ѝ забушува и зърната ѝ потръпнаха под кадифената броня.

— Лейди Рейфорд беше много мила. Не бива да я обвинявате. Идеята да присъствам на бала тази вечер бе изцяло моя. Вината е само в мен, в никой друг.

— Подозирам, че Лили и Уърти дяволски са се постарали да ти помогнат — дланите му я галеха, докато трепетът на удоволствието не я зашемети изцяло. Той ѝ говореше тихо, заровил лице в косите ѝ.

— Студено ли ти е?

— Не — прошепна тя. Жарък огън обгаряше всяка нейна фибра. Чувстваше се тъй, сякаш бе погълнала някакъв тежък концентрат, хилядократно по-силен от виното.

Дерек наклони главата ѝ назад и пронизително се вгледа в очите ѝ.

— Искам да забравиш всичко, което се случи тази вечер.

— Но защо?

— Защото утре се връщаш обратно в селото си. Ще се омъжиш за своя мистър Кингсфийлд.

— Кингсууд.

— Ууд — нетърпеливо повтори той. Сара навлажни пресъхналите си устни.

— Ще забравите ли всичко, което се случи, мистър Крейвън?

— Да — погледът му пробяга по малиновите ѝ устни и той се извърна и тръгна напред.

За миг изгубила опора, Сара залитна, но бързо възвърна равновесието си. Дълбоко в себе си се бе надявала да ѝ каже, че е настъпило времето да си тръгне, ала изглежда, че той не бързаше особено. Тя се добра до близката дървена ограда и се облегна на най-високия стълб.

— Няма ли да се върнем в клуба? — запита тя и го последва.

— За какво? От празненството е останало твърде малко след полицията, благодарение на твоя приятел Дженър. Вече няма гости, няма хазартни игри... и за твое щастие, няма вече пунш.

— Пуншът беше толкова опияняващ — призна тя.

Той се разсмя, наблюдавайки проницателно зачервените ѝ бузи и несигурното равновесие на тялото ѝ.

— Ти все още летиш твърде високо като детско хвърчило, ангел мой.

Успокоена, че той вече не ѝ е разгневен, Сара преплете ръце и се вгледа в тихите, безлюдни улички. Вятърът разносяше лекият повей на далечна мъгла, макар и това да бе само игра на въображението ѝ. Запита се дали мрачната им цел бе постигната, дали се бяха наслаждавали, разкъсвайки трупа на разбойника. Мисълта за това я накара да потръпне и тя призна на Дерек какво Дженър ѝ бе разправил за тълпата. Той я слушаше, без да се удиви.

— Как могат хората да се държат по такъв начин? — запита Сара. — Как могат да наблюдават екзекуции за забавление? Не мога да го разбера.

— И аз правех същото, когато бях малко момче.

Челюстта ѝ провисна.

— Ходели сте на екзекуции и-и на публичен бой с камшик, и на разкъсване на труп, и... но не сте се забавлявали. Това би било невъзможно.

Дерек издържа погледа ѝ, без да трепне.

— Сега не намирам удоволствие в чуждата смърт. Ала съществуваше време, когато изпитвах очарование от нея.

Разтревожена от признанието му, Сара си припомни, че като дете той бе живял в геената на престъплението и греха, израсъл бе в публични домове, разбойнически вертепи и свърталищата на бордеите. Ала въпреки това трудно ѝ бе да си представи образа му на забавляващ се, докато осъденият се гърчи в клупа на въжето.

— Какво сте изпитвали, когато сте наблюдавали как бесят човек? — запита тя.

— Чувството, че съм късметлия. Най-малкото, не аз бях там, горе, на бесилката. Бях гладен и беден като пукнато гърне... ала поне нямах въже, увито около шията.

— И това ви помагаше да се чувствате по-добре във вашето положение?

— Нямах „положение“, мис Филдинг. Биех се, мамех, крадах всичко — храната, с която zasiщах глада си, джинът, който

поглъщах... за жени, понякога.

Сара леко се изчерви.

— Минавало ли ви е през ум да се трудите честно? Работели сте понякога. Съобщи ми го Уърти.

— Труд... да. Честен? — той поклати глава и изсумтя с горчива, подигравателна усмивка. — Тогава нищо не знаете.

Сара за миг замълча.

— Бих искала да зная — внезапно промълви тя.

— За да натрупате повече материал за вашите проучвания?

— Не, съвсем не поради тази причина — тя импулсивно го стисна за ръка. — Моля ви. Никога не бих издала личната ви тайна.

Дерек се вторачи в мястото на ръкава си, където го бе докоснала допреди миг, макар и бързо, да бе отдръпнала ръката си. Кръстоса дългите си нозе и заби поглед в земята. Тежък смолист кичур коса се разпиля върху челото му.

— Бях на шест години момче за чистене на комини, ала един ден не можах да се измъкна от комина — при спомена за това усмивка пробяга по лицето му. — Нямате представа що за ад е това да бъдеш приклепчен в комин.

— И как се измъкнахте оттам? — ужасена попита тя.

— Запалиха наръч слама под мен. Едва не ми се откъсна главата, докато изкатеря този комин — той късо се изсмя. — След това работех по доковете — товарех щайги и кутии. Понякога ми даваха да изчистя люспите на изкормената риба или ринех тор и я пренасях от конюшните на пристаните. Не знаех какво е баня, или душ — той хвърли поглед към нея и се ухили на изражението ѝ. — Вонях така, че и мухите предпочитаха да не кацат по мен.

— О, Боже — леко простена тя.

— Понякога отпушвах канали... или крадах стоки от пристанището и ги продавах на черноборсаджиите. Не се отличавах много от другите момчета в бордеите. Всички правехме необходимото, за да оцелеем. Ала имаше един... казваше се Джем... дръгливо хлапе с лице като на маймуна. Един ден забелязах, че той се справя по-добре от останалите. Снабди се отнякъде с дебело палто, имаше винаги храна, за да напълни стомаха си, дори се шляеше понякога по улиците с проститутка под ръка. Отидох и го запитах откъде намира пари — лицето на Дерек се промени, стана грубо, чертите му до неузнаваемост

се изкривиха. И от цялата му красота не остана и следа. — Джем ми призна. По негов съвет реших да опитам късмета си във „възкресителните служби“.

— Вие... сте се присъединили към църквата?

Дерек ѝ хвърли сепнат поглед и се запревива от смях. Когато тя запита какво означава това, той направо се бе препънал на две, мъчейки се да си поеме въздух.

— Не, не... — след като изтри с ръкав очите си, той най-сетне съумя да се овладее. — Ринех кокалдаците — обясни ѝ той.

— Не разбирам...

— Мародерствах. Изравях трупове от гробниците и ги продавах на студентите по медицина — странна усмивка пробяга по устните му. — Удивена си, нали? И отвратена.

— Аз... — Сара се опита да сложи ред в мислите си. — Не бих казала, че го н-намирам за твърде приятно.

— Напротив. Това бе далеч по-приятна работа. Аз съм много ловък крадец, мис Филдинг. Джем твърдеше, че мога да открадна дори искрицата от окоето на Сатаната. Бях добър гробокопач — ефикасен и надежден. Справях се с по три на нощ.

— Три какво?

— Три трупа. По закон студентите по медицина могат да използват само труповете на осъдените на смърт престъпници. Но те не им бяха достатъчни. Така че ми плащаха да ходя до гробищата близо до болниците и приютите и да им доставям най-пресните трупове, които можех да намеря.

— И колко време продължи това? — запита Сара, потръпвайки от ужас.

— Близо две години — докато не заприличах на труповете, които крадах. Блед, изпосталял, като крачеща смърт. Спях през деня и ставах да мародерствам през нощта. Никога не работех при пълнолуние. Твърде светло бе. Винаги съществуваше опасност да бъдеш застрелян от пазачите на гробищата, които естествено, не гледаха с добро око на подобен занаят. Когато не можеше да работя, се сгушвах в някой ъгъл на местната кръчма и се наливах толкова, колкото можеше да поеме стомахът ми — опитвах се да забравя с какво се занимавам. Бях малко суеверен. След като обезпокоих толкова люде във вечния им покой, започнах да си мисля, че съм преследван от призраци.

Той говореше с безизразен глас, сякаш разказваше за нещо, което няма нищо общо с него. Сара забеляза, че бузите му са поруменели. Обърканост, самопрезрение, гняв... Можеше само да се досети за чувствата, които бушуваха в него. Защо ѝ признаваше толкова лични, трудно произносими на глас истини?

— Струваше ми се, че дълбоко в себе си съм мъртъв — призна той. — Или че съм получовек. Ала парите ме караха да се връщам там отново и отново, докато веднъж не сънувах кошмар, който внезапно сложи край на всичко. След това не стъпих никога повече в гробище.

— Какъв бе той? — запита Сара тихо, ала той само поклати глава.

— След „възкресителния“ ми период опитах други начини за изкарване на пари — всичките един от друг по-отвратителни. Ала не съвсем. Нищо не бе по-гнусно от онова, което бях сторил. Даже убийството.

Тогава той спокоен се смълча. Луната бе потулена от облаци, небето бе сякаш, изрисувано в приглушените тонове на сивото и виолета. Някога това е била една от нощите, в които той се е промъквал да осквернява гробниците. Сара се взираше в мъжа, застанал близо до нея, с коса, блестяща като кехлибар под светлината на запалена лампа, сърцето ѝ лудо биеше, а дланите ѝ бяха овлажнени. Ледена пот заструи по гърба ѝ и подмишниците ѝ. Той бе прав — тя бе отвратена от нещата, които беше извършил. А без съмнение, съществуваха и много други, които още не беше споделил с нея.

Тя се бореше с противоречивите си емоции, като се опитваше да го разбере, а най-вече да не изпитва страх от него. Каква наивница бе. Никога не си бе представяла, че той е способен на толкова ужасни неща. Колко ли страдания бяха изпитали семействата на жертвите — а те спокойно можеха да бъдат от нейното семейство, нейни роднини. Той бе отговорен за болката на толкова много хора. Ако някой ѝ бе описал такъв мъж, тя би заявила, че е безвъзвратно загубен, спасяем.

Но... той не бе напълно покварен. Бе я проследил тази вечер, боейки се за безопасността ѝ. Бе отказал да се възползва от слабостта ѝ в клуба, в мига, когато нищо не можеше да ги спре, освен бледо мъждукащите остатъци от собствената му съвест. А допреди миг, докато плачеше, той бе мил и нежен с нея. Сара слисано поклати глава, не знаейки какво да мисли.

Крейвън бе извърнал лице, ала във всяка черта на позата му се четеше недвусмислено предизвикателство. Сякаш изчакваше присъдата си. Преди да е осъзнала какво прави, Сара се пресегна към смолистата му коса, леко накъдрена на тила. При допира на ръката ѝ той сякаш престана да диша. Мускулите му се отпуснаха под връхчетата на пръстите ѝ. Тя усещаше бликналата жар по овладяната му маска и мъчителната му борба да прикрие чувствата си.

След минута той впери поглед в нея с горящите си смарагдени очи.

— Ти, малка глупачко. Не желая да ме съжаляваш. Опитвам се да ти внуша...

— Не ви съжалявам — тя бързо отдръпна ръка.

— Опитвам се да ти внуша, че всичко, което лежи между мен и връщането ми към някогашния ми образ отново, са купища пари.

— Навярно сте натрупали цяло състояние.

— Не достатъчно... — разгорещено възрази той. — Парите никога не са достатъчни. Ако притежаваш душичката на премръзнало врабче, ще ме разбереш.

Сара свъси вежди. Почувства нарастващо напрежение в гърдите си, докато не избухна в гняв, подобен на неговия.

— Всичко разбирам! Имате желанието и волята да оцелеете, мистър Крейвън. Как мога да ви обвинявам за това? Не одобрявам нещата, които сте извършили, но не съм лицемерка. Ако бях родена в мръсен бордей, навярно щях да стана проститутка. Познавам достатъчно добре живота, за да проумея, че не сте имали богат избор. Всъщност... аз... ви се възхищавам за това, че сте се издигнали от такива дълбоки низини. Малцина биха притежавали волята и силата да го постигнат.

— Нима? — той мрачно се усмихна. — Малко по-рано днес ме попита за комитета ми от дарителки. Ще ти обясня. Повечето от техните съпрузи си имат любовници и нощем ги оставят сами в леглата. Аз обслужвах тези дами за известна сума. Натрупах цяло състояние. Бях толкова добър като проститутка, колкото и като крадец.

Кръвта се отдръпна от бузите на Сара. Щом забеляза реакцията ѝ, той тихо се изсмя.

— Все още ли се възхищаваш от мен?

Сара вцепенена си припомни разговорите си с проститутките, с които бе обсъдила характера на Матилда. Те имаха същото изражение на лицата си, каквото Крейвън сега пусто, безнадеждно.

— Когато се нуждаех от още пари за финансирането на клуба си — продължи Крейвън — изнудвах някои от тях. Никой достопочтен благородник не би желал да узнае, че съпругата му си е играла с мен в леглото. Ала най-странното бе, че изнудването не намаляваше чара ми. „Приятелствата“ продължиха, докато клубът бе построен. Бяхме в доста цивилизовани отношения и постигнахме споразумение с моите дарителки.

— Например, лейди Рейфорд — пресече го грубо Сара.

— Не, тя не бе от тях. Аз и тя никога... — той махна нетърпеливо с ръка и закричи около нея, сякаш ги разделяше огнена стена. — Не съм искал това от нея.

— Защото сте я обичали — коментарът ѝ увисна без отговор и Сара настъпателно продължи. — А тя е една от многото, която изпитва силни чувства към вас... както и мистър Уърти, Джил, дори проститутките на клуба.

— Те се пораждат в резултат на огромните им заплати.

Сара пренебрегна злъчния му сарказъм и твърдо го изглежда.

— Мистър Крейвън, защо ми разкрихте всичко това? Вие няма да приемете съчувствието ми — а аз няма да ви презра. Какво очаквате от мен?

Той се спря насред крачката си, преодоля невидимата бариера между тях и я хвана с длани. Ръцете му болезнено притиснаха раменете ѝ.

— Искам да си отидеш. Тук не се намираш в безопасност. Докато си в Лондон, няма да съумея да те предпазя от себе си — погледът му пробяга по вълнистия водопад на косите ѝ, но нежното ѝ, деликатно лице, впи се в обърканите ѝ зеници. С внезапен стон той я притегли към себе си и зарови лице в косите ѝ. Сара притвори очи, в главата ѝ забушуваха разногласни, шеметно преплитачи се мисли. Тялото му бе твърдо и силно, наклонено към нея, за да заличи огромната разлика в ръста им. Тя чувстваше как той трепери от страстния порив на желанието. Шепнеше в ухото ѝ с натежал от мъчителен копнеж глас. — Трябва да си заминеш, Сара... защото искам да те задържа така в прегръдките си, докато кожата ти не се слее с моята. Искам те в

леглото си, уханието ти върху чаршафите ми, косите ти, разпилени върху възглавницата. Искам да отнема твоята невинност. Господи! Копнея да унищожа девствеността ти, каквато и да е цената, която трябва да платя!

С полуослепял от желание поглед Сара прилепи длан до бузата му и помилва наболата четина на брадата му.

— Ами ако аз сама желая срама? — прошепна тя.

— Не! — извика страстно той и впи устни в нежната плът на шията ѝ. — Ако станеш моя, бих те превърнал в нещо, в което не би се познала. Би те боляло по начин, който не можеш да си представиш. Не мога да позволя това да се случи. Но не си мисли, че не те желая — ръцете му я привлякоха по-плътено и двамата задишаха тежко и мъчително. Мъжествената му твърд пламтеше срещу нея.

— Това е за теб — шепнеше на пресекулки той. — Само за теб.

Той сграбчи дланта ѝ и я притисна към гърдите си. Дори през дебелината на плата тя чувстваше лудото биене на сърцето му. Извисяло, за да се притисне по-плътено до него и той долови парещия ѝ дъх.

— Един мъж никога не трябва да се приближава толкова близко до ад като този — с пресечен от възбуда глас шепнеше той. — Ала дори дяволът да нашепва в ухото ми да те взема, не бих могъл да го сторя.

— Моля ви — изхлипа тя, като не знаеше дали молбата ѝ бе той да си отиде или да остане с нея.

Думичката сякаш го доведе до границата на лудостта. Той притисна устни до нейните с изтерзан стон, езикът му лудо пробяга по нежната ѝ и чувствителна кожа. Тя обви главата му с ръце и зарови пръсти из гъстите му, тъмни кичури и ги притисна, сякаш искаше завинаги да го задържи до себе си. Все още чувстваше туптенето на сърцето му срещу почти премазаните си от неистовите му прегръдки гърди. Той разтвори с твърдото си бедро полите ѝ, търсейки интимното ѝ място. Сара не помнеше колко дълго останаха така и се целуваха, устните му бяха ту нежни, ту груби, ръката му безпрепятствено се движеше, пъхната в отвора на пелерината ѝ. А нейните нозе се огъваха от сладостна тръпка — знаеше, че единствено ръцете му, обвити около нея, я държат изправена.

Той приглади косите ѝ назад и прилепи чело в нейното — тя почувства натиска на шевове на раната му върху кожата си.

— Произнеси името ми. Произнеси го поне веднъж.

— Дерек.

Той застина за миг неподвижен. Дъхът му обгаряше брадичката ѝ. В следващия миг той нежно я целуна по притворените клепачи, ресниците ѝ затрепкаха срещу устните му.

— Ще те забравя, Сара Филдинг — грубо произнесе той. — Независимо какво ще ми коства това.

Един последен миг от онази вечер се бе запечатал ярко в паметта на Сара. Той я бе отвел до дома на Гудмънови — тя, седнала отстрани на седлото. Бе заровила лице в гърдите му, прилепила тяло до неговото. Дори във ветровития мраз на въздуха тялото му сякаш пламтеше с горещината на нажежен въглен. Спряха се встрани на улицата и той разтвори здравия възел на ръцете ѝ и ги пое, за да ѝ помогне да слезе.

Започна да вали кротък сняг. Крехките бели снежинки танцуваха във въздуха и кацаха леко на земята, издавайки нежен, едва доловим звук. Крейвън се протегна и помогна на Сара да стъпи на земята. Няколко снежинки се бяха вплеели в косите му и бързо се стопиха, уловени в ласото на черните му кичури. Белегът му личеше повече от всякога. Сара копнееше да притисне устни до раната му като последен спомен за вечерта, в която го бе срещнала. Гърлото му бе мъчително вцепенено. Очите ѝ засмъдяха от сдържаните сълзи.

Той бе толкова различен от галантните рицари в романтичните ѝ фантазии... Той бе мрачен, опетнен, наранен подобно диво животно, крайно несъвършен, съзнателно бе разбил всичките ѝ илюзии, които си бе изградила за него, изваждайки наяве тайното си минало като най-страшен ужас. Целта му бе да я отблъсне от себе си. Но наместо това тя се бе привързала още по-силно към него, сякаш зловещата истина ги бе свързала в по-силна и страстна интимност.

Изпровождайки я по стъпалата към Гудмъновия дом, Крейвън се спря, за да огледа за последен път разчорлената ѝ коса, бузите ѝ, горящи от допира на наболата му брада, подпухналите ѝ от целувките му устни. Леко ѝ се усмихна.

— Изглеждаш тъй, сякаш с теб са си играли полк от потеглящи на път моряци.

Сара се взря в пламтящите му зелени очи. Знаеше, че ще я преследват винаги.

— И няма да те видя никога повече, нали? — дочу тя слабия звук на гласа си, сякаш иззад непрозрачна мъгла.

Нямаше нужда от отговор. Той пое дланта ѝ като скъпоценна вещ и я вдигна толкова леко към устните си, че тя я почувства безтегловна и рееща се из въздуха. Жарта на дъха му проникна в кожата ѝ. После пусна ръката ѝ и погледът, който ѝ отправи, разкри глъбините на жадуващата му, копнееща, горчива душа.

— Сбогом, мис Филдинг — произнесе той с одрезгавял глас. Извърна се и закрачи напред. Сара наблюдаваше в смразената тишина как той кацна леко върху седлото и потегли по улицата надолу, докато силуетът му не се стопи в очите ѝ.

[1] Червеният Джак (англ.) — Б.пр. ↑

[2] При мен (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

В деня след завръщането си в Грийнууд Корнърз Сара изброди една миля по замръзналите дири на каруците през гористата местност, която отделяше семейната ѝ къщурка от малкото селце Кингсууд. По пътя тя вдъхваше дълбоко кристалночистия въздух, наситен с тръпчивото ухание на борова смола и девствено бял сняг.

— Мис Филдинг! — дочу тя фалцетния глас на едно момче зад нея. — Как прекарахте в Лондон?

Тя се извърна и се усмихна на младия Били Ивънс, синът на мелничаря.

— Лондон е вълнуващ град — отвърна тя. — Но ти не си ли на училище по това време на деня? — тя го стрелна с присмехулно подозрителен поглед, защото не му бе за пръв път да изклинчва от часовете.

— Изпратиха ме да взема една книга от дома на пастора — бодро обясни той. — Как върви романът ви, мис Филдинг?

— Едва съм го започнала — призна Сара. — Смятам да го довърша до лятото.

— Ще кажа на мама. Тя харесва книгите ви — макар че трябва да ги крие от татко.

— Защо?

— Той не обича тя да чете такива книги. Казва, че може да ѝ хрумне да избяга от къщи като Матилда.

Двамата се разсмяха и Сара разроши рижавата коса на момчето.

— Тя никога няма да го стори, Били. Освен това, Матилда в края на грешния си път едва не се хвърля от моста — защо ѝ е на майка ти да бяга?

Той ѝ се усмихна с дяволита, нащърбена усмивка.

— Тогава предполагам, че няма да напускате повече мистър Кингсууд.

Тя се приведе към него.

— Мислиш ли, че съм му липсвала? — запита тя със заговорнически шепот. За нейна радост страните на Били ярко почервеняха под огнено морковената му коса.

— Попитайте го самата вие — отвърна той и изприпка надолу по пътя.

— Възнамерявам да го сторя незабавно — тя пое отново с ленива походка и тъга в душата си. Ето мястото, към което принадлежеше, мястото, където всичко ѝ бе родно и познато. Познаваше извивките на всяка пътечка, поляна и поточе. Бе в близки отношения с всекиго в селото, знаеше и историите на семействата, които го обитаваха. Грийнууд Корнърз бе прекрасно селце. Ала това завръщане у дома бе далеч по-различно от другите. Наместо облекчение и радост тя чувстваше в себе си празнота, сякаш бе оставила зад гърба си някаква жизненоважна част от себе си. Дори обичливите усмивки на родителите ѝ не можеха да излекуват тъгата ѝ. Копнееше да види Пери тази сутрин — надяваше се той да ѝ дари спокойствието, от което се нуждаеше.

Сърцето ѝ заби учестено, щом приближи дома на Кингсууд. Това бе очарователно селско имение, с бръшлян, увит около украсения с гипсови орнаменти фронтон. Вътре стаите бяха декорирани с емпило, стените бяха боядисани във фините нюанси на охрата, кафявото и граховозеленото. През топлите сезони майката на Пери, Марта, можеше най-често да бъде намерена в градината в задния двор на имението, грижейки се за своите билки и зеленчуци. Зимните месеци тя прекарваше над везмото си в дневната, приседнала до светлината и топлината на огъня в камината. А Пери, разбира се, се уединяваше в библиотеката, надвесен над любимите си исторически книги и поезия.

Сара похлопа на вратата и изстърга обувките си встрани на стъпалото. След минута-две Марта Кингсууд цъфна на вратата. Тя бе привлекателна жена със сиво-сини очи и коси, някога руси, а сега изсветлели до блед ванилов оттенък.

Дружелюбното ѝ, лъчезарно гостоприемно изражение се стопи, щом разпозна Сара.

— Както виждам, върнала си се от своите скитания.

Посрещайки острия поглед на по-възрастната жена, Сара бодро се усмихна.

— Не съм скитала. Правех проучвания за романа си — в съзнанието ѝ постоянно се въртяха съветите на собствената ѝ майка, Кети, които ѝ бе дала преди няколко години:

— Внимавай как разговаряше тази жена, Сара. Познавам Марта от детската си възраст. Тя би те насърчила да ѝ се довериш, ала след това би намерила начин да те удари с твоите камъни по своята глава.

— Но аз никога не съм ѝ давала повод да ме мрази — бе изразила протеста си Сара.

— Имаш любовта на Пери, скъпа. Тази причина е достатъчна.

Оттогава Сара бе осъзнала, че майка ѝ е права. Останала вдовица няколко години след раждането на Пери, Марта бе посветила живота си на сина си. Когато се намираха заедно в една стая, тя постоянно се суетеше около него със зле прикрита ревност, която караше Сара да се чувства неудобно. Пери се бе примирил с покровителството на майка си — знаеше, че тя изпитва дълбока антипатия към всекиго, който отнема от любовта и вниманието ѝ към него. Ала той твърдеше, че щом се оженят, Марта ще разхлаби здравата си хватка. „Ще може да постигнем някакво споразумение — бе уверявал горещо безброй пъти Сара. — Не го отнасяй лично към себе си. Тя би се държала по този начин към всяко момиче, което започна да ухажвам.“

Марта засенчи вратата с изпосталялата си фигура, сякаш искаше да препречи влизането на Сара.

— Кога се върна?

— Миналата вечер.

— Да се надяваме, че следващият път ще направиш визитата си така, че да не го безпокоиш в сутрешните му занятия — тонът на Марта недвусмислено подсказваше, че посещението в такъв час бе върхът на незачитането на спокойствието на сина ѝ. Без да дочака отговор, Марта откряхна по-широко вратата и пропусна Сара в дома си.

Надявайки се, че Марта не ще я последва, Сара с бърза стъпка прекоси коридора. Чудесно би било, помисли си тя намусено, ако можеше да остане насаме минута или две с Пери. С облекчение не долови никакви стъпки след себе си. Стигна до библиотеката, уютна стая, украсена с тапети на розови, пурпурни и кафяви птици и махагонови етажерки.

Младият мъж, който бе седнал на бюро от розовеникаво дърво край един от прозорците, се изправи и ѝ се усмихна.

— Пери! — извика тя и се втурна към него. Зарадван от импулсивността ѝ, Пери я грабна в прегръдките си. Той бе строен, със среден ръст и с най-изящните ръце, които Сара бе виждала у мъж. Всеки негов жест бе изтъкан от грация. Винаги бе обичала да го наблюдава как пише, как свири на пиано или просто разлиства страниците на някоя книга. С притворени клепачи тя вдъхна аромата на одеколона му и щастливо се усмихна.

— О, Пери — допирът на твърдото му тяло бе познат и успокояващ, галовен — той превръщаше последните ѝ няколко изминали дни в Лондон в далечен мираж.

Ала ненадейно ярък спомен прониза като метеор паметта ѝ... Силните ръце на Дерек Крейвън, притискащи до смазване деликатното ѝ тяло, тихият му, ромолящ глас в ухото ѝ — „Искам да те държа в прегръдките си така, докато кожата ти не се слее с моята...“

Сепната, Сара рязко отдръпна глава назад.

— Скъпа? — обезпокоено промърмори Пери. — Какво има?

Сара премига бързо, тръпка конвулсивно пробяга по раменете ѝ.

— Просто... измръзнах навън — впила поглед в него, тя се мъчеше да изличи яркия спомен в съзнанието си, да го замести с ведрото му лице. — Толкова си красив — искрено прошепна тя и доволно се засмя.

Всички признаваха, че Пери бе най-хубавият мъж в Грийнууд Корнърз. Малко по-дългите му от обикновено коси бяха меденозлатисти. Сияйните сапфири на очите му бяха далеч по-поразяващи от синевата в нейния поглед. Носът му бе прав, фин и къс, устните — изящно оформени, челото — високо и бледо — всичко в него бе изваяно в стила на романтичния Байронов герой.

Като се озърна, за да се увери, че не ги наблюдават, Пери сведе глава, за да я целуне. Сара вдигна брадичката си с копнеж. Ала внезапно цялата ѝ мисъл бе завладяна от едно лице, прорязано от белег, плътно прилепено до нейното, от блясъка на пронизителни и покварени зелени очи, от твърда уста, която търсеше нейната и грабеше и плякосваше безмилостно... толкова различна от нежните и деликатни меки устни на Пери. Тя силно стисна очи и се насили да му отвърне.

Завършвайки целувката си с лек мляскащ звук, Пери изправи глава и ѝ се усмихна.

— Къде е бонето ти? — запита той. — Изглеждаш винаги толкова хубава с дантелата, обгръщаща челото и бузите ти.

— Реших да не го слагам днес — Сара свъси вежди, щом ръцете му се отпуснаха до снагата ѝ. — Не... Не свършвай още... Прегърни ме по-силно.

— Мама скоро ще ни прекъсне — предупреди я той.

— Зная — Сара въздъхна и неохотно се дръпна от него. — Просто толкова силно ми липсваше.

— И ти ми липсваше — галантно отвърна Пери и с жест я покани към кушетката от буково дърво. — Да се отпуснем и да си поговорим, скъпа. Струва ми се, че мама възнамерява да ни поднесе чай — чух я да се суети из кухнята.

— Ще можем ли поне веднъж да изпием чая си сами? — прошепна тя, познавайки острия слух на Марта. — Имам да ти съобща някои важни неща насаме.

— Предстои ни цял живот в интимно уединение — обеща ѝ с блясък в сините си очи Пери. — Положително можем да изтърпим час или два, прекарани с мама, нали?

— Струва ми се, че не съм в състояние — неохотно отвърна тя.

— Ето го скъпото ми момиче в цялата си гордост.

С блеснали от похвалната му оценка очи Сара му позволи да поеме пелерината ѝ. Настани се сред богато извезаните възглавници на кушетката. Пери пое ръцете ѝ и замилва пръстите ѝ с кокалчетата на китката си.

— Добре — ласкаво произнесе той, — виждам, че визитата ти в Лондон с нищо лошо не те е променила — устните му се разтеглиха в закачлива усмивка. — Майка ми си е втълпила абсурдни неща за твоите изследователски пътешествия. „Откъде знае тази госпожица всичко за такива неприлични неща като проститутките и крадците?“ — постоянно ме пита. Много ми бе трудно да я убедя, че не скиториш из долнопробните кръчми и бардаците! Майка ми просто не осъзнава колко богато е въображението ти.

— Благодаря ти — произнесе притеснено Сара и фиксира с поглед двата свещника от оксидиран метал с позлата върху отсрещната стена. Макар никога да не го бе лъгала за проучванията си в столицата,

тя нежно и умело го бе заблуждавала, премълчавайки опасностите и разправяйки му за останалото със сух и безизразен тон. Пери винаги бе приемал обясненията ѝ, без да ѝ задава излишни въпроси, ала майка му бе далеч по-подозрителна.

— В края на краищата — продължи Пери, — моята скъпа Сара прекарва по-голямата част от времето си, ровейки се из колекциите от книги и обикаляйки сред старинните сгради, нали? — той я съзерцаваше със сияен поглед, докато тя чувстваше струйки пот да се стичат по гърба ѝ.

— Да, наистина. Ъ-ъ, Пери... Трябва да споделя нещо с теб. По време на престоя си в Лондон имаше една или две вечери, в които се прибрах доста късно. Мисис Гудмън ме заплаши, че ще уведоми с писмо майка ми и останалите си приятели в Грийнууд Корнърз, че аз съм „безразсъдна мъжкарана“.

При тази мисъл Перт едва не припадна от смях.

— Сара Филдинг — безразсъдна мъжкарана? Всеки, който те познава, би ѝ се подиграл за тези думи!

Сара облекчено се усмихна.

— Щастлива съм, че не обръщаш внимание на онова, което Гудмънови биха могли да съчинят.

Пери стисна ръцете ѝ.

— Навярно някоя изкуфяла дърта мома би могла да разпространява клюки за теб, понеже си написала някаква глупава история за Матилда. Но аз те познавам по-добре от всеки друг, скъпа. Прекрасно разбирам тайните копнежи на душата ти — и възнамерявам скоро да ги превърна в реалност. Тогава няма да има нужда да се тревожиш с всички твои будни сънища и дращения на романи. Ще имаш свое домакинство и мен, с нашите деца, с които ще се занимаваш по цял ден. Ще притежаваш всичко, за което би могла да си мечтае една жена.

Сара го изгледа с почуда.

— Нима наистина желаеш да спра да пиша?

— Донесох ви чай — разнесе се гласът на Марта от вратата. Тя влезе в стаята с гравирани сребърни подноси и прибори за чай, предавани от поколение на поколение в семейство Кингсууд.

— Мамо — лъчезарно ѝ се усмихна Пери. — Как отгатна от какво точно се нуждаем? Присъедини се към нас, докато Сара ни

забавлява с разкази за посещенията си в града на злото.

Пронизана от неодобрителния поглед на Марта, Сара се дръпна настрана от Пери, докато не се разположиха на по-благоприлично разстояние един от друг.

Марта положи подноса пред тях на кръглата масичка. Настани се до най-близкия до нея стол.

— Защо не налееш чая, Сара? — подкани Марта с тон, който трябваше да внуши, че оказва голяма почит на любим, добре дошъл скъп гост. Ала дълбоко в себе си Сара чувстваше, че ѝ предстои коварен разпит. Внимателно си наля чай в една от чашите от китайски порцелан и добави малко мляко и захар. Подозрението ѝ, че е подложена на разпит, се потвърди от киселата физиономия на Марта.

— Пери не го обича така — подметна тя.

Сара извърна въпросителен поглед към Пери.

— Ти слагаш мляко и захар в чая си, нали?

Той леко вдигна рамене.

— Да, но...

— Ти наля млякото накрая — прекъсна го Марта, преди Пери да я е осведомил за предпочитанията си. — Синът ми предпочита първо да се налее млякото и след това да се добави чая. Това променя вкуса на питието.

Сара предположи, че Марта се шегува и стрелна с поглед Пери. Той ѝ отвърна с безпомощна усмивка. Тя се помъчи да заглади ситуацията и нехайно сви рамене.

— Е — произнесе тя с лека вибрация на смях в гласа, — ще запомня рецептата, мисис Кингсууд. Сама не зная защо се е изплъзнала от вниманието ми през всичките тези години.

— Навярно трябва да бъдеш по-внимателна към предпочитанията на сина ми — кимна удовлетворено Марта след току-що поднесения урок. — И би трябвало да запомниш, че и аз обичам да наливам чая си по този начин, ала без захар.

Сара покорно приготви питието по правилния начин и се облегна назад със своята чаша чай — без мляко, с много захар. След първата глътка тя издържа обвинителния поглед на Марта. Възрастната жена стисна устни, докато не издълба тънка линия с присвити краища върху лицето си.

— Предполагам, че си посещавала църква по време на пребиваването си в Лондон, Сара?

Изкушението да я излъже бе твърде силно. Сара отпи още малко от чая си и извинително поклати глава.

— Нямах време за това.

— Нямала време — тихо повтори Марта. — Хмм. Благодарна съм, че Всевишният не ни позволява подобни извинения, когато го облагодетелстваме с нашите молитви. Колкото и да е зает, той винаги намира време за нас. Мисля, че е нужно да проявиш воля и желание да му отвърнеш със същото.

Сара унило поклати глава.

— Нито аз, нито Пери не сме пропускали неделната литургия, по какъвто и да е повод — допълни Марта. — Предпочитам да бъда вратар на Божия храм, наместо да обитавам свърталищата на порока и греха.

Знаеш ли откъде е този цитат, Сара?

— От „Йов“? — предположи тя.

— От Псалмите — намръщено отвърна Марта. — Жена, която проявява претенции да стане съпруга на Пери, не трябва да пропуска служба, освен по неотложна причина.

— Смърт? Природни бедствия? — невинно предположи Сара, долавяйки предупредителното смущаване на коляното на Пери под масата.

— Точно тъй — съгласи се Марта.

Сара замълча, цялото ѝ настроение от присъствието ѝ до Пери помръкна. Тя се бе отбила тук да остане насаме с него, а не майка му да ѝ чете морал, колкото и добронамерен да бе той. Защо Пери се примиряваше с всичко това, без да обели нито дума? Докато майка му властваше в ситуацията и крадеше скъпоценните им минути, той се държеше благодушно и пасивно. Сара се помъчи да овладее негодуванието си и да поведе разговора в друга посока.

— Кажете ми какво се случи в Грийнууд Корнърз в мое отсъствие? Как е подаграта на стария мистър Доусън?

— Много по-добре — отвърна Марта. — Той направо нахлузи ботушите си на следващия ден и излезе на разходка.

— Неговата симпатична Рейчъл се сгоди за Джони Честъртън поминалия ден — добави Пери.

— О, това е чудесно! — възкликна Сара. — Честъртънови са големи щастливци да имат такова момиче в семейството си.

Марта предвзето кимна.

— Рейчъл е високо духовна, изпълнена със себеотрицание девойка — такава, за която мистър Кингсууд би мечтал да ожени своя син. Тя никога не би се полакомила да привлече вниманието на хората към себе си... както правят някои млади жени.

— За мен ли намекувате? — запита тихо Сара.

— Говорех за Рейчъл.

Сара бавно положи чашката и чинийката си на масата и извърна поглед към Пери, който бе поруменял от нетактичността и грубостта на майка си.

— Удивително е, че не си ухажвал подобен образец на съвършенство — промълви усмихнато тя, макар гръдният ѝ кош да се бе вцепенил от гняв.

Отвърна ѝ Марта вместо сина си.

— Пери никога не се е възползвал от свободата да ухажва, което и да е момиче в селото. Някой друг непрестанно разхищава времето му с настойчивото си чувство за притежание.

Лицето на Сара се обля в червенина.

— Питам се коя е тя, вие или аз? — тя скокна внезапно от масата и грабна пелерината си. — Извинете ме. Мисля, че е време да си вървя.

Марта остро възкликна зад гърба ѝ.

— Каква груба мелодрама! А аз просто водех учтив разговор.

Докато Пери успокояваше майка си, Сара изхвърча от дома им. Никога не бе избухвала от гняв пред Пери — винаги бе понасяла майка му с търпение и учтивост. По някаква причина търпението ѝ бе достигнало опасната кулминационна точка. Проклинайки тихо, тя се запъти към дома си. Тилът ѝ се вцепени, щом дочу стъпките на Пери, който се опитваше да я догони. Той бе побягнал от дома си, без дори да спре и да вземе палтото си.

— Не мога да повярвам, че си способна да се вбесиш по този начин — възкликна Пери. — Сара, позволи ми да поговоря минута с теб!

Тя продължи, без да забавя крачка.

— Нямам настроение за разговори.

— Недей се сърди на мама.

— Не ѝ се сърдя. Сърдя се на теб, задето не ме защити!

— Сара, трудно мога да ѝ кажа, че няма право да изразява мнението си в собствения си дом! Искаш прекалено много от мен.

— Тя беше непоносима!

Пери измъчено въздъхна и изравни ход с нея.

— Майка ми беше много ядосана днес — призна той. — Не зная какво я е довело до това състояние.

— Струва ми се, че причината за това съм аз. Аз винаги я вбесявам, Пери. Нима не си разбрал досега колко ме мрази — чувство, което би изпитвала към всяка друга жена, с която би се свързал?

— Какво те е направило толкова свръхчувствителна? — запита той удивен. — Не е в стила ти да приемаш толкова лесно обидите. Трябва да те уверя, че това не е твоя привлекателна черта, Сара, ни най-малко!

Сега, след като бяха разрушили преградите помежду си, тя почувства огромно облекчение, че е способна да изкаже всичко, което ѝ лежеше на сърцето.

— О, ала и аз не намирам за привлекателно, когато майка ти ме унижава по подобен начин. И което е по-страшно, ти очакваш от мен да приема всичко с усмивка!

Пери се навъси.

— Не желая да споря с теб, Сара. Никога преди не сме избухвали в кавги.

Очите ѝ засмъдяха.

— Мислех си, че като те разбирам и изстрадвам достатъчно заради теб, най-сетне ще ми направиш предложение. Необходимо бе да те чакам цели четири години, Пери, възлагайки всичките си надежди на благосклонността на майка ти. Добре, но тя никога няма да даде благословията си за нашия брак — тя нетърпеливо избърса няколко сълзи на огорчение от очите си. — Винаги си ме молел да изчакам, сякаш имаме предостатъчно време пред себе си. Но времето е твърде скъпоценно нещо, Пери. Ние пропиляхме години, през които можехме да бъдем заедно. Нима не разбираш какво е за влюбените, макар и един-единствен ден? Някои хора са разделени от разстояния, които никога не биха могли да прекосят. Всичко, което могат да направят, е цял живот да мечтаят един за друг и никога да не осъществят мечтите си. Какво глупаво разхищение на време е да имаш любовта до себе си

и никога да не я получиш! — тя прехапа треперещите си устни, опитвайки се да се овладее. — Позволи ми да ти призная нещо, Пери Кингсууд — глупаво е от твоя страна да си мислиш, че ще бъда щастлива да те чакам цяла вечност.

— Какво искаш да кажеш? — запита той, изумен от пламенната ѝ тирада.

Тя млъкна и впери прямо очи в неговите.

— Ако ме желаете истински, ти не би ме избягвал постоянно. Не би позволил никому да се намесва помежду ни. И-и... досега да си ме прелъстил!

— Сара! — възкликна той с изумен поглед. — Не приличаш на себе си. Какво се е случило в Лондон с теб?

Сара възвърна самообладанието си и впери поглед в него със смесица от решителност и копнеж.

— Взех решение, Пери.

— О, виждам — той присви устни в тънка линия. — Ала няма да се оставя да ме поучават и да диктуват живота ми, моето момиче!

— Надявам се да е истина. Но се боя, че желанията на майка ти ще определят и твоите. И двамата великолепно знаем, че тя прави всичко, за да застане между нас. Винаги съм се въздържала да те моля да направиш избор между мен и нея, не виждам как другояче можем да решим този проблем — Сара си пое дълбоко дъх. — Искам да се омъжа за теб, Пери. Искам да се грижа за теб и да бъда любимата ти съпруга. Ала това „ухажване“, или както искаш там го наречи, в последните четири години, може да продължи до безкрай. Ако не ми направиш предложение скоро — извънредно скоро — ще сложа край на връзката ни единствено за наше добро.

Лицето му изгуби цвета си. Гледаха се безмълвно един друг, и двамата удивени от решителните думи, които тя току-що бе произнесла. Сара прочете засилващият се гняв и болка в разширените му зеници, ала продължи да го наблюдава решително в упор.

Хладен повей на вятъра предизвика тръпки по голата шия на Пери и той потрепери.

— Студено ми е — промърмори той. Без да отрони ни дума повече, той се извърна и я остави сама, бързайки назад, към имението, където го очакваше майка му.

Както винаги Сара се успокои при вида на малката им къща, кацнала леко на върха на нисък, нежно заоблен хълм. Домът имаше четири стаи, тоалетна със сламен покрив в градината и конюшня с каруца. Възрастните ѝ вече родители я бяха обитавали почти четиридесет години, след като я бяха получили в наследство от дядото и бабата на Сара. Независимо какви тревоги ги сполитаха във външния свят, домът за тях означаваше сигурност и уют.

Щом се приближи до къщичката, Сара забеляза в правоъгълните прозорчета да струи светлина. Виждаха се силуетите на множество глави. Сърцето ѝ неприятно се сви. Понякога възрастните гости на родителите ѝ обичаха да се заседяват с часове, разговаряйки между несметните количества чай. Сара не желаше стълпотворение тъкмо в голяма миг, ала нямаше начин да го избегне. Разтегли устните си в полусърдечна усмивка, откряхна предната врата и влезе. Както и очакваше, всички столове и кресла в къщата бяха заети от гости... семейство Хюджиз, семейство Броуни и Арчи Бъроуз, наскоро овдовял.

— Сара, връщаш се рано — възкликна баща ѝ, Исак. Той бе възнисиичък мъж с широки плещи и сребристосива коса. Пленителна усмивка затанцува по силно набръчканото му лице. Той потупа креслото до себе си.

— Вземи си парче от превъзходния кейк, който ни донесе мисис Хюджиз.

— Не, благодаря — глухо отклони поканата Сара, докато майка ѝ помагаше да свали пелерината си. — Възнамерявам малко да си отдъхна след разходката.

— Вижте я — възкликна мисис Броуни. — Бузите на горкото дете са обрулени от студа. Днес вятърът бръсне жестоко, нали?

— Наистина — промърмори с неохота Сара. Как можеше да обясни, че напливът на чувства, а не студът беше причината да се зачервят бузите ѝ.

— Как е младият мистър Кингсууд? — запита една възрастна лейди и всички се зазяпаха с нетърпеливо любопитство в нея. — Красив, както винаги, предполагам?

— О, много — Сара съумя да изпише напрегната усмивка върху лицето си, преди да се уедини в стаята си.

Разположи се удобно върху тясното легло, скръсти ръце на гърдите си и се взря в картината на стената, акварелен пейзаж, нарисуван от една нейна приятелка преди години. Художничката се казваше Мери Маркъм, точно на нейната възраст, бе се омъжила за ковач и сега вече бе майка на три деца. Силна вълна на самосъжаление заля Сара. Скръцна със зъби от озлобление и тъга и изтри овлажнелите си очи с ръкав. В този миг майка ѝ пристъпи в стаята и захлопна вратата след себе си.

— Какво ще си помислят гостите ти? — подхвана Сара.

— О, чувстват се прекрасно, баща ти им разказва все същите брадати вицове. Вече сме на възраст, когато всичките звучат като нови.

И двете се разсмяха, след което Сара нещастно оброни глава.

— Струва ми се, че направих голяма грешка — призна тя и разправи на Кати за сцената у Кингсуудови и за ултиматума, който накрая бе дала на Пери.

Кати смръщи загрижено чело, сетне с ласкав жест улови ръката на Сара.

— Не мисля, че това е грешка, Сара. Правилно е било да му съобщиш какви чувства изпитваш. Човек винаги трябва да се вслушва в сърцето си.

— О, не зная какво става с мен — печално призна Сара и изтри с ръкав обляното си в сълзи лице. — Преди няколко дни сърцето ми нашепваше твърде странни неща.

Ръката на майка ѝ леко охлаби ласката си върху нейната.

— За твоя мистър Крейвън.

Сара сепнато я изгледа.

— Как позна?

— По начина, по който говориш за него. Долових нещо в гласа ти, което никога не съм дочувала да звънва преди това.

Въпреки че Сара ѝ бе споменала само няколко бегли детайли за хазартния клуб и за неговия притежател, трябваше да се досети, че майка ѝ би могла да улови недоизказаното и да отгатне смисъла му. Тя сведе глава.

— Мистър Крейвън е порочен, непочтен човек, мамо — прошепна тя. — Извършил е ужасни неща в живота си — няколко сълзи се търкулнаха в скута на Сара. — Ако бе имал някой до себе си, някой, който да го научи какво е добро и какво зло, който да го обича и

да се грижи за него като дете, той щеше да израсне прекрасен човек — тя тихомълком се запита какво би представлявал Дерек Крейвън, ако се бе родил в някое от семействата на Грийнууд Корнърз. Навярно щеше да бъде красиво малко момче с невинни ангелски очи и здраво, отлично поддържано тяло, скитащо из полята заедно с другите селски момчета. Ала фантазият образ се разми и на негово място застана обликът на дръгливо малко телце, задушавано от саждите, докато пълзеше през отвора на комините. Сара възбудено закърши ръце. — Фактотумът ми съобщи, че мистър Крейвън е човек с разрушен морал. Оказа се абсолютно прав.

Кати я наблюдаваше с пронизващ поглед.

— Сара, признавал ли ти е някога този мъж чувствата си към теб?

— О, не — припряно произнесе Сара. — Поне... не онези чувства, които вие с татко бихте одобрили.

Страните ѝ пламнаха в пурпур, докато майка ѝ нескрито се наслаждаваше на коментара ѝ.

— Разбира се, че одобрявам този род чувства — изкиска се Кати. — Ала в границите на съпружеския живот.

Сара прокара пръсти през косата си, като разроши безупречната си прическа и изтръгна фибите, които сякаш се бяха впили в кожата ѝ.

— Няма смисъл да разговаряме за мистър Крейвън — рече тя унило. — Пери е единственият мъж, когото обичам и копнея да притежавам, ала навярно сега разруших и последната възможност да се омъжа за него!

— Никой не би могъл да знае със сигурност — заяви замислено Кати. — Но ми се струва, че си го ужилила по най-слабото му място — точно там, където се нуждае. Дълбоко в сърцето си Пери не би желал да остане сам с майка си цял живот. Той не би могъл да се реализира като мъж, освен ако не я напусне и не започне сам да взима решения — а в това отношение тя е преградила всичките му пътища. В известен смисъл тя е превърнала дома му в затвор. Това, което ме безпокои, Сара, е, че наместо да избяга от затвора, той може да пожелае и ти да влезеш в него.

— О, не — брадичката на Сара потрепери. — Не бих могла да остана за цял живот под чехъла на Марта Кингсууд.

— Ето това е нещо, за което би следвало да се позамислиш — нежно произнесе Кати. — Бог да благослови и двама ви — това може да се окаже единственият начин да спечелиш Пери — тя стисна ръката ѝ и топло се усмихна. — Изтрий лицето си, скъпа, и ела да постоиш с гостите. Мисис Броуни отново ме разпита за Матилда, а аз все не знам какво точно да ѝ обясня.

Сара ѝ отправи мрачен поглед и послушно я последва в гостната.

Следващият ден прекараха в пране на дрехи и кулинарни приготовления на „пиперливо задушено“ за вечеря. Нарязаха моркови и репички, накълцаха лук на малки парченца за задушеното, Сара разговаряше и се смееше с майка си. Насред приготовленията изпяха няколко от любимите си любовни балади със сладостни трагични моменти, извънредно популярни в селото. Накрая Исак ги повика от гостната, където бе седнал на пода, за да ремонтира един счупен крак на стола.

— Не знаете ли някоя песен, в която никой не умира трагично или не загубва любовта си? Започнах деня си в щастливо настроение, а сега, след тия погребални песнопения, съм толкова отчаян...

— Да изпеем някой химн тогава, ще те разведри ли? — запита Сара, стържейки зеленчуците в гърне с вряла вода. После щяха да прибавят равни дялове овнешко и риба и да залейт всичко с лют червен пипер.

— О, не, нещо, което да повдигне духа ми!

Те се впуснаха да пеят ведър химн, като спираха да се посмеят, щом се намесеше фалшивият баритон на Исак.

— Баща ти притежава купища дефекти — рече насред затишието Кати, щом химнът привърши. — В младежките си години ми постави изпитателен срок, за да се увери що за човек съм. Имала съм доста трудности с него. От време на време ставаше извънредно избухлив, а сетне изпадаше в безбрежна меланхолия и мълчание — нежна и тъжна усмивка разцъфна върху лицето ѝ. — Ала този скъп за мен мъж ме е обичал всеки ден от живота си. Беше ми верен през всичките тия четиридесет години. И след цялото това време все още ме кара да се смея. Омъжи се за такъв човек, Сара... и ако Бог те благослови, ще бъдеш щастлива като мен.

Сара се оттегли рано вечерта в спалнята си и се настани удобно в леглото, за да постопли премръзналите пръсти на краката си. Пери се бе въртял в мислите ѝ през целия ден. Трескаво се молеше да не го е отблъснала — обичала го бе твърде дълго. Той бе неотделима част от живота ѝ. Когато изпадаше в някое от хлапашките си настроения, дразнеше я и прилепяше безгрижно устни към нейните, Сара се боеше да не експлодира от щастие. Следобедните пикници с него, дългите излети из полето, начинът, по който се облягаше на рамото ѝ, когато ѝ четеше нещо... спомените ѝ принасяха часове на щастие, щом в паметта ѝ възкръсваше всеки златен момент. Ако по някакво чудо станеше негова съпруга, всяка сутрин щеше да се събужда и да го намира до себе си, с леко разрошена руса коса и сини очи, усмихнато загледани в нейните.

Изтерзана от щастие и тревога, Сара притисна ръце към възглавницата.

— Пери — произнесе тя на глас с приглушен тон — Пери, не мога да те загубя, не мога.

Тя заспа с името на Пери на уста. Ала в унеса ѝ изплува образът на Дерек Крейвън, тъмното му присъствие проряза съня ѝ подобно неспокоен призрак.

Тя си играеше на криеница с него, тичайки в луд кикот из празния клуб, щом усетеше, че приближава. Той я преследваше в неутолим порив, приближавайки се към нея все повече и повече, докато тя не осъзна, че вече няма къде да избяга... освен по един-единствен начин. Щом откри една тайна врата, тя се шмугна в тъмен тунел и се притаи в него. Ала внезапно той дочу дъха ѝ. Сега той бе с нея в мрака. Лесно я улови и я притисна към стената, смеейки се на слисаното ѝ изражение. „Ти никога няма да избягаш от мен, прошепна той и ръцете му грубо се плъзнаха по тялото ѝ. Ти си моя завинаги... Единствено моя...“

Сара се събуди от похлопване на вратата. Раздразненият глас на баща ѝ издаваше, че здравата си бе подпийнал.

— Сара? Сара, имаме си компания. Облечи се, дъще, и ела в гостната.

Сара тежко се размърда в леглото, единственото ѝ желание бе да пропадне отново в съня.

— Да, татко — промърмори тя и се измъкна от уютната топлина на чаршафите. Пипнешком откри дебел халат и го нахлузи върху закопчаната си догоре нощница.

— Татко, кой, за Бога, е... — гласът ѝ се пресече, щом съзря посетителя. Машинално протегна ръка към разрешената си коса и приглади назад сплетените кичури.

— Пери!

Измъчен, с изпито лице, Пери стоеше на външната врата с шапка в ръце. Говореше на баща ѝ, ала не сваляше очи от Сара.

— Сър, зная, че посещението ми е непристойно, ала ако можех за минутка да се видя насаме с дъщеря ви...

— Само минутка, не повече — отсече с неохота баща ѝ. Той многозначително измери с поглед Сара, преди да напусне стаята. Тя кимна в отговор на мълчаливото му предупреждение за кратък разговор.

Сърцето ѝ биеше силно и учестено. Прокашля се, потърси пътя към най-близкия стол и приседна на крайчеца му.

— Какво търсиш тук в този късен час, Пери? Знаеш колко не подхожда на характера ти това.

— Едва не изгубих разума си през последните два дни — гласът му бе напрегнат. — Не мигнах цялата минала нощ. Размишлявах за всичко, което ми наговори. В момента не приличаш на жената, с която разговарях вчера сутринта — на начина, по който изглеждаше и по който се изразяваше. Длъжна бе да ме уведомиш отдавна какво истински изпитваш, Сара. Не постъпваш добре, като прикриваш мислите си с усмивка.

— Предполагам, че си прав — призна тя, като забеляза, че под очите му тъмнееха големи кръгове от недоспиване.

— Права си за няколко неща — отбеляза Пери и силно я изненада, като падна на колене пред нея. Деликатно я хвана за ръце. — Мама няма да одобри съюза ни, поне в началото. Ала след време ще се примири. Възможно е дори да станете приятелки — Сара понечи да възрази, ала той я прекъсна с движение да почака. — Бе права за нещо друго, скъпа. Празно пилеене на време е, когато не вкусваш от любовта, стояща толкова близо до теб — той държеше здраво ръцете ѝ, вперил взор в поаленелите ѝ страни. — Обичам те, Сара. И ако и ти

изпитваш същите чувства към мен, бих желал да се оженим през пролетта.

— Да, да! — Сара скокна от стола и обви шията му с ръце, двамата едва не се свлякоха на земята в силната ѝ възбуда.

Пери се засмя и я целуна, опитвайки се да заглуши възклицанията ѝ с устни. — По-кратко, скъпа, ще събудим родителите ти.

— Те навярно са долепили ухо до вратата — разсмя се тя и обви ръце около раменете му в силна до задушаване прегръдка. — О, Пери, направи ме толкова щастлива.

— Ти ме направи още по-щастлив — те се усмихваха един на друг и той погали буйните разпилени къдри на косата ѝ.

— Ела утре сутринта и поговори с баща ми — настоя Сара. — Това е формалност, ала ще поласкае самочувствието му.

— Да, и тогава ще дойдеш у нас да съобщиш новината на майка ми.

— Уф... — не можа да сдържи въздишката си на досада Сара.

Той ѝ отправи укоризнен поглед.

— Ако намериш към нея подход в духа на обичта и добронамереността, тя ще ти се отблагодари със същото.

— Добре — развесели се Сара. — Толкова съм щастлива, че съм готова да продам душата си на дявола...

Пери сякаш не забеляза странната нотка в гласа ѝ. Нито пък можеше да знае причината за това.

Те разговаряха още една или две минути. След като си размениха няколко бързи целувки, Пери напусна къщата. През цялото време в ума на Сара бушуваха странни, плахи и опасни мисли, ала тя съумя да ги потисне, докато вълнението ѝ не отшумя. Тогава си позволи да се отдаде на откъслечните, врязали се в паметта ѝ спомени... Предизвикателната усмивка на Дерек Крейвън, тъмната му глава, приведена над нейната. Тя задиша учестено, с чувството, че е преследвана от зъл дух. Това не трябваше да се случва повече. Длъжна бе да призове всичките си сили, за да заличи спомена за Крейвън от ума си завинаги. Той ѝ бе заявил, че ще я забрави. Запита се с горчивина как възнамеряваше да го стори, дали щеше да му е лесно... ако завържеше авантюра с друга жена.

Нелепо бе от нейна страна да мисли за мъж като него. Онова, което се бе случило помежду им, бе приключено — а и епизодът бе толкова кратък, като сън. Пери бе действителната ѝ същност, както и целият ѝ живот в Грийнууд Корнърз. Тя щеше да е щастлива сред семейството и приятелите си и да се впусне в ново бъдеще с човека, който я обичаше.

— Все още не мога да повярвам, че нашият млад мистър Кингсууд най-сетне се реши да предприеме някаква стъпка — мисис Хюджиз поклати глава, следейки как Кати почиства решетката на камината, а Сара събираше подпалки за кухненската печка.

— Удивена съм как майка му му е позволила това — ала като зърна предупредителното изражение на Кати, усмивката ѝ се стопи и заоблените ѝ страни увиснаха от разочарование и смущение. Тя се бе надявала да ги разсмее. Наместо това май ги бе настъпила по болното място.

Сара нехайно вдигна рамене и разруши неловката тишина.

— В това отношение мисис Кингсууд няма друг избор. Изглежда, че се е примирила с мисълта, че ще изгуби скъпоценния си син. В края на краищата тя не може да ме обвинява за това, че обичам Пери.

— Така е — незабавно се съгласи мисис Хюджиз. — И за двама им би било добре, ако Пери си избере съпруга по собствен вкус. Ако питате мен, Марта направо съсипа това момче, като го разглези до немай-къде.

Леко ужилена от думите на възрастната лейди, ала искрено съгласна с тях, Сара окачи излъсканите тенджери и чайници на рафта над печката. Кичур коса се спусна над челото ѝ и тя раздражено го отметна назад. По настояване на Пери отново носеше бонето си, общито с дантела, но то сякаш не ѝ отиваше като преди. Упъти се към мивката, за да изплакне изцапаните си със сажди ръце, потрепервайки при допира на ледената струя.

— Това момиче не се бои от мръсната домакинска работа — заяви авторитетно мисис Хюджиз на Кати. — Няма нищо общо с ония завеяни селски госпожички — без капка ум в главите, дето само мислят за прически и за наклепаните си пред ухажорите очи.

— Сара има работливи ръце и бистър ум — съгласи се Кати. — Ще бъде идеалната съпруга за Пери. И Бог да благослови Марта, ако им позволи този брак. Мисис Хюджиз внимателно следеше Сара.

— Пери още ли настоява да остане да живее при майка си след сватбата?

Тилът на Сара се вцепени. Тя продължи да мие ръцете си, докато не възвърнаха естествената си снежна белота. Ала сега те висяха безпомощно отпуснати отстрани.

— Боя се, че да — призна тя с безизразен глас. — Но още не сме разрешили този проблем.

— О, Божичко — мисис Хюджиз се обърна към Кати и тихо зашепна нещо на ухото ѝ.

Без да се вслушва в шушукането им, Сара избърса премръзналите си длани и се замисли за изминалите няколко месеца. Марта Кингсууд бе посрещнала новината за годежа със забележително хладнокръвие. Сара и Пери ѝ я бяха поднесли заедно. И двамата бяха удивени от липсата, на какъвто и да е протест от нейна страна. „Ако бракът със Сара ще ти донесе щастие, бе заявила Марта на Пери, скривайки лице в тесните си длани, тогава ще ви дам благословието си.“ Бе се навела и целунала бързо устните на сина си, след което се бе изправила, за да стрелне със свити очи Сара.

Оттогава Марта се намесваше в разговорите им и подхвърляше на критика всяко тяхно решение, което двамата вземаха. Пери не обръщаше внимание на дразнещото поведение на майка си, но всяко нейно ужилване силно разстройваше Сара. Започна да се бои, че бракът им ще се превърне в безкрайна битка за надмощие. Миналата седмица бе особено изпитателна за търпението ѝ. Марта бе обсебена от мисълта, че Пери я напуска. Бе заявила решително намерението си да живее заедно със сина си и снаха си след сватбата.

— Това не е толкова неблагоприятна идея — бе подметнал Пери на Сара. — Не виждам основателна причина да се оттеглим в уединение.

Сара втрещена го изглежда.

— Пери, навярно не искаше да кажеш, че желаеш да споделяме един дом с нея, нали?!

Дълбока бръчка се вряза в челото на по момчешки привлекателното му лице.

— Как щеше да се чувстваш, ако майка ти бе сама и отправеше молба към теб да живееш с нея?

— Не е същото. Моятта не командва непрестанно и не е възможно да не ѝ се угоди!

Изразът на Пери бе на обиден и наранен до смърт човек. Той не бе свикнал Сара да му възразява.

— Бих ти бил благодарен, ако не използваш подобни думи по адрес на майка ми и си припомниш, че тъкмо тя ме е отгледала и се е грижила за мен без помощ отникъде.

— Зная това — промълви с разкаяние Сара, като се опитваше да намери решение на проблема. — Пери, ти разполагаш с някакви собствени пари, нали? С някакви спестявания, заделени настрана.

Той се наежи, тъй като не бе женска работа да разпитва за пари.

— Това не те засяга — грубо отсече той. Екзалтирана от хрумналата ѝ мисъл, Сара не обърна внимание на накърнената му мъжка гордост.

— Добре, аз съм заделила малко пари. И ще получа достатъчно от продажбата на новата си книга, така че можем да си купим собствена къща. Ще работя до смърт, ако се наложи, за да наемем някоя придружителка на майка ти, която да се грижи за нея.

— Не! — спонтанно извика той. — Една домашна прислужница няма да ѝ обръща вниманието, на което тя е свикнала в нашето семейство!

Мисълта да слугува на Марта Кингсууд и да се откаже от писателската професия завинаги, обагри от гняв страните на Сара.

— Пери, нямаш представа колко нещастна бих се чувствала, ако живеем с нея. Тя ще се оплаква от всичко, което правя — от това как готвя, как поддържам дома, как се грижа за децата. Моля те, нека намерим друг начин...

— Ти възнамеряваш да се омъжиш за мен за добро или за зло — отвърна остро той. — Мислех, че осъзнаваш какво означава това.

— Но не мислех, че ще е добре за теб и зле за мен!

— Ако за теб най-лошото е да живееш с моята майка — а аз доста се съмнявам в това — би следвало да ме обичаш достатъчно силно, за да го приемеш.

Те спореха разгорещено без маска и без грим, като всеки отказваше да се вслушва в аргументите на другия.

— Ти страшно си се променила — констатира Пери. — От ден на ден ставаш все по-различна. Защо не се превърнеш отново в сладкото,

щастливо невинно момиче, в което се влюбих?

Сара се въздържа да му отговори. Тя по-добре знаеше в какво се състои причината. Той желаше съпруга, която никога не би встанала срещу неговите решения. Изискваше от нея непосилни саможертви, за да превърне живота му в по-приятен. А тя, от своя страна, желаше да го извърши в името на любовта и приятелството от години насам. Ала сега... понякога... любовта не си заслужаваше цената, която той изискваше от нея.

„Той е прав, аз съм се променила, мислеше си нещастно тя. Вината бе нейна, не негова. Само допреди няколко месеца тя бе жената, която можеше да направи Пери щастлив. Трябваше да се оженим преди години, мислеше си тя. Защо не останаха на село да печеля пари по някакъв друг начин, не чрез писане на романи? Защо ми трябваше да ходя в Лондон?“

Вечерите, когато сядаше на бюрото да се труди над романа си, стискаше писалката толкова силно, че пръстите я боляха от напрежение. Взираше се в мастилените петна върху листа. Сега ѝ бе непосилно да възкреси в паметта си чертите на Дерек Крейвън, ала спомени от него съпътстваха постоянно живота ѝ. Тембърът на доловен глас, синия цвят на нечий очи понякога я разтърсваха до дъно, събуждайки сцени от преживяното. Докато бе с Пери, отчаяно се бореше в себе си да не прави сравнение между двамата мъже — това би било обидно и за единия, и за другия. Освен това, Пери я желаше като своя съпруга, докато Дерек Крейвън недвусмислено ѝ бе дал да разбере, че няма никакви намерения да споделя чувствата ѝ. „Ще те забравя“, ѝ бе прошепнал той. Тя бе сигурна, че вече я е изхвърлил от паметта си и то, как болеше от тази мисъл... защото тя желаше да направи същото.

Отхвърлила настрана неприятните мисли, тя се опита да си представи бъдещия си дом, който щеше да сподели с Пери. Щяха да прекарват вечерите си пред тлеещия огън в камината, а в неделите щяха да ходят на църква с приятелите и семейството си. Щеше да ѝ бъде приятно. На първо място, Пери притежаваше заложибите на един добър съпруг. Между двамата им съществуваше дълбока любов, общи интереси и споделени разбирания.

Мисълта за това би трябвало да ѝ донесе облекчение. Ала необяснимо защо Сара съзираше малка радост в перспективите, които

се откриваха пред нея.

Коледните празници преминаха в същата приятна и уютна атмосфера, която бе съществувала винаги в Грийнууд Корнърз. Сара се наслаждаваше на коледните песни, на партитата на стари приятели, на размяната на подаръци, на всички ритуали, които си спомняше от детинство.

В един светъл януарски ден, в който въздухът бе сух и земята замръзнала, Кати и Исак впрегнаха каручката и потеглиха към селския пазар за хранителни припаси. На връщане възнамеряваха да посетят преподобния Кроуфърд и да си побъбрят с него за мирските суетни. Сара остана вкъщи сама да домакинства и излъсква до блясък голяма оловна тенджерата на кухненската мивка. Тя енергично я търкаше, докато саждената повърхност на съда не заблестя. Сепна се насред работата си, тъй като дочу някой да хлопа на външната врата.

Изтри ръце в престилката около кръста ѝ и отиде да посрещне посетителя. Когато разтвори вратата и зърна жената, застанала пред нея, очите ѝ се разшириха от изумление.

— Табита! — възкликна тя. Встрани на пътя бе паркирана една от безбройните безименни карети, използвани от лакеите на Крейвън, с кочияша, изправен достолепно. Остра болка прониза Сара в сърцето при спомена за хазартния клуб.

Трудно ѝ бе да познае проститутката на клуба, която сега бе скромно облечена като селска девойка. Нямаше ги пищно разтворените поли и дълбоко изрязаното деколте, с които тя дефилираше в клуба на Крейвън. Наместо това бе облякла проста светлолилава рокля, подобна на дрехите, които Сара обличаше. Буйната ѝ, спусната преди коса бе прибрана в кок и увенчана с кокетно боне. Приликата помежду им сега бе по-очевидна отвсякога, с изключение на това, че лицето на Табита бе загрубяло и рано повехнало, което издаваше професията ѝ. Устните ѝ се разтвориха в окуражителна усмивка, ала в позата ѝ се четеше колебание и нерешителност, сякаш се страхуваше, че Сара незабавно ще я отпрати.

— Мис Филдинг, дойдох да ви река „дравейте“. Смятам да прекарам около седмица със семейството си. Родителите ми живеят в Ампшър, нали знаете?

Сара събра разпилените си мисли.

— Табита, каква приятна изненада да те видя! Моля те, влез. Ще приготвя чай. Може би кочияшът също би приел да поседи в кухнята...

— Нямам време за това — внезапно отсече Табита, едновременно поласкана и смутена от гостоприемството на Сара. — Дойдох само да ви зърна за миг — просто се отклоних от пътя, за да разменим една-две приказки. Ще остана само за минутка.

Сара насила я задърпа да влезе в топлата къща и притвори вратата пред повея на вятъра.

— Всичко ли е наред в клуба?

— О, да.

— Как е мистър Уърти?

— Ам'че добре.

— А Джил?

— Чудесно, както всякогаш.

Завладя я непреодолимият импулс да попита за Дерек Крейвън. Съумя някак да потисне напрегите на устата й въпроси. Покани с жест Табита да се настани на кушетката до нея и я наблюдаваше проникателно, питайки се защо проститутката на клуба си бе направила труда да се отбие на гости.

Табита положи старателни усилия да прибере полите си и да седне като истинска лейди. Тя се ухили на Сара, пригласяйки роклята си.

— Мама си мисли, че съм домашна прислужница при един богат господин в Лондон, че мъкна въглища и вода, полирам сребро и тем подобни. Не бих искала да научи, че работя с оная си работа в бара на Крейвън.

Сара сериозно кимна.

— Разбирам.

— Мистър Крейвън ще ми извие врата, ако разбере, че съм се отбивала у вас днес.

— Няма да кажа на никого — успокои я Сара. На гърлото й бе заседнала буца. Бе вперила поглед в Табита, която сви рамене и се огледа из гостната, сякаш търпеливо изчакваше нещо. Клубната проститутка искаше от нея да я запита за Крейвън, мярна се в ума й. Тя възбудено впи ръце в кухненската си престилка.

— Табита... кажи ми как е той.

Момичето не се нуждаеше от по-нататъшен подтик.

— Мистър Крейвън не е на себе си тия дни. Не ще да яде и да спи, и ги върши едни, сякаш пчела го е ужилила по задника. Вчера се отби в кухнята и рече на мосю Лабарж, че супата му има вкус на блатна вода. Ами после! Джил и Уърти трябваше да му попречат да изкорми Лабарж с големия нож!

— З-затова ли дойде тук, да ми разправяш тия дивотии? Съжалявам, че трябва да ги изслушам, но... — Сара неловко млъкна и сведе глава. — Настроенията му нямат нищо общо с мен.

— 'Сичко е свързано с вас, мис... — и никой не го знае по-добре от мен.

Пръстите на Сара се впиха още по-конвулсивно в престилката.

— Какво искаш да кажеш?

Табита се приведе напред и заговори с театрален шепот.

— Мистър Крейвън дойде в стаята преди него... не, преди три нощи. Знаете, че той никога не го върши с клубните проститутки.

Дъхът на Сара пресекна. Почувства, че се задушава. Спомни си, че бе чувствала същото преди много време, когато конят ѝ Епи се бе спънал при стремителното си движение в тревата и я бе хвърлил на земята. Сара бе паднала по корем и мъчително се бореше за глътка въздух. О, Господи, какво значение имаше за нея, че той се бе позабавлявал с тялото на една жена, бе я държал в прегръдките си и бе я целувал...

— И очите му бяха толкова странни — продължи Табита — сякаш заничаше през вратите на ада. „Имам специална молба към теб — ми каза той, — да не съобщиш за това на никого. А ако се раздрънкаш, жива ще те одера.“ И тъй, аз му казвам добре, и тогава...

— Не — Сара почувства, че ще се взриви на парченца, ако чуеше само още една дума. — Не ми казвай нищо. А-аз не искам да слушам...

— Но става дума за вас!

— За мен? — запита глухо Сара.

— Той дойде в леглото ми. Заповяда ми да не казвам нищо, независимо кво прави. Независимо кво говори. Тогава угаси лампата и силно ме притисна до себе си — Табита отклони очи докато разказваше. Сара бе замръзнала на място. — Позволи ми да те прегърна, Сара — викаше той — желая те, Сара... и така, цяла нощ. А аз се преструвам, че съм вас. Това е, защото си приличаме. Ето защо го

направи — тя смутено присви рамене. — Беше толкова нежен и сладък... Сутринта напусна стаята, без да каже и дума, но все още в очите му се четеше оня ужасен, див поглед...

— Престани! — с остър глас и с пепеляво лице заповяда Сара. — Не трябваше да идваш тук. Нямах право да ми разправяш всичко това.

Вместо да се обиди от избухването ѝ, Табита съчувствено я изглежда.

— Рекох си... че няма да ви обидя, ако ви разкажа какво се случи. Имате право да го знаете. Мистър Крейвън ви обича, мис, както не е обичал никого другиго в проклетия си живот. Втълпил си е, че сте прекалено добра за него — че сте красива и нежна като ангел. И вие наистина сте такава, Бог ми е свидетел — Табита сериозно я изглежда. — Мис Сара, само ако знаехте... той не е толкова лош и порочен, колкото разправят.

— Зная — Сара почувства, че се задушавя. — Но има някои неща, които не разбираш. Аз съм сгодена за друг, и даже и да не бях... — тя млъкна внезапно. Нямахше нужда да обяснява чувствата си или да размишлява за Дерек Крейвън в присъствието на тази жена. Безполезно бе, дори болезнено.

— Значи няма да се върнете при него?

Смущението на момичето накара Сара да се усмихне въпреки тъгата ѝ. Като другите проститутки от клуба тя бе прекалено горда и не проявяваше никакво чувство за притежание върху Дерек Крейвън, като че ѝ бе любим роднина или скъп благодетел. Ако той желаше нещо, ако нещо можеше да го зарадва, и дума нямаше по въпроса, тя щеше да го стори.

Сара се изправи от стола мудно и вдървено и се насочи към вратата.

— Зная, че си дошла при мен с добри намерения, Табита, ала сега трябва да си вървиш. Съжалявам... — това беше единствената дума, която успя да промълви. О, Господи, тя наистина съжаляваше за нещата, чието име не можеше да назове и дори да признае пред себе си. Бе обзета от безмерна самота, изгаряше като въглен в нея. Обхвана я болезнен копнеж по онова, което никога нямаше да притежава.

— Извинете ме — промърмори Табита с пламнало от вина лице. Няма да ви безпокоя повече, мис. Кълна се в собствения си живот.

Тя бързо напусна къщата, без да промълви нито дума.

ГЛАВА СЕДМА

Сара залитна към камината, строполи се върху твърдия под и зарови ръце в скута си. Отчаяно се опитваше да се убеди, че ще бъде последната глупачка, ако се откажеше от щастливия си живот с Пери. Мъчеше се да си представи как отива при Дерек Крейвън и му заявява... заявява какво? Обхвана я безумен страх. „Искам да те видя още веднъж“, прошепна тя. Желаше да бъде близо до него, дори само за пет минутки... А и той навярно изпитваше същите чувства, иначе не би правил любов с друга жена, преструвайки се, че това е Сара.

Ще те забравя, Сара Филдинг. Независимо какво ще ми коства това...

Какво щастие само щеше да изпита, ако откраднеше няколко скъпоценни мига с него? Той не желаше да я види повече. Какво щеше да му каже, когато не можеше да изясни собствените си чувства?

Тя оброни глава на ръката си и изстена от безсилие. Трябваше да забрави за опасното си увлечение към Дерек Крейвън и да се обърне към мъжа, когото бе обикнала още от детските си години. С усилие се изправи на крака. Бързо угаси огъня, грабна ръкавиците и пелерината си и се втурна към външната врата. Побягна към имението на Кингсуудови, колкото й държах краката. По време на дългия бяг студеният вятър прониза дробовете ѝ, тя измръзна до кости. Възел от болка се сплете в гърдите ѝ. „Пери, да оставим всички дразги настрана, искаше да го помоли тя. Дари ме с обич и спокойствие. Кажи ми, че искаше да бъдем заедно.“

Не я интересуваха дали той би си помислил, че чувствата ѝ към него са охладнели. Всичко, от което се нуждаеше, бе той да я грабне в прегръдките си и да я увери, че я обича. И със сигурност щеше да го стори, помисли си тя, изтръгвайки сила от образа на Пери, ласкаво обвил с ръце раменете ѝ. Той щеше да бъде нежен и спокоен, щеше да я освободи от страховете ѝ.

Дъхът ѝ секна от възбуда, щом наближи дома на Кингсууд и зърна Пери Да тегли коня си по пътеката към конюшната отзад.

— Пери! — извика тя, ала вятърът отвяваше и заглушаваше гласа ѝ. Тя устремено се втурна, заобиколи къщата и се отправи към конюшните. Солидната постройка бе топла и закриляше от вятъра, изпълнена с познатия мирис на сено и коне.

Пери, наметнат с дебело вълнено палто и с плетената шапка на глава, бързаше да прибере коня. Щом долови приближаването на Сара, той извърна лице към нея с безкрайна изненада. Очите му сияеха като сапфири.

— Сара? Защо си в такова състояние? Случило ли се е нещо?

— Искях да те видя тъкмо сега — тя се втурна към него и притисна тяло към неговото, заравяйки лице в извивката на шията му. — Пери, бях толкова нещастна, питах се как да преодолея дистанцията между нас! Толкова съжалявам, че се държах така безцеремонно и безразсъдно! Искях всичко между нас да бъде наред. Кажи ми, че ме обичаш. Кажи ми...

— Но какво те кара да се тревожиш? — попита слисано той и обви с ръце раменете ѝ.

— Нищо. Нищо особено... Аз само... — пелтечейки от възбуда, тя внезапно млъкна и се притисна още по-силно към него.

След минута на безмълвно учудване Пери я освободи от прегръдките си и заговори тихо с укоризнен глас.

— Никога не си се държала така, скъпа. Да тичаш из полето с разрошени коси и обезумял поглед... не бива. Разбира се, че те обичам. Нима съм ти дал повод да се съмняваш в мен? Ще се радвам, ако спреш да пишеш своите романи. Това те съсипва и те прави свръхчувствителна, няма да доведе до добро нито за децата ни, нито за мен...

Той стъписано и приглушено възкликна, щом Сара сграбчи лицето му в облечените си в ръкавици ръце и притисна устни към неговите. Тя чувстваше в тялото си напрежение. В отговор Пери също раздвижи устни... ала след това се отдръпна назад и слисан и шокиран я изгледа.

— Какво става с теб? — строго я запита той. — Защо се държиш така?

— Искам да ти принадлежа — промълви Сара с поаленели страни. — Толкова ли е порочно това, след като ще се оженим само след няколко месеца?

— Да, порочно е, и ти прекрасно го знаеш — и неговите бузи бяха в пурпур като нейните. — Благопристойните, богобоязливи хора трябва да притежават моралната устойчивост да обуздават истинските си страсти...

— Говориш така, сякаш слушам майка ти да приказва — тя пламенно се притисна към него. — Желая те — прошепна тя и обсипа с кратки, нежни целувки бузите и брадичката му. Кръвта пламна в жилите ѝ. — Вземи ме, Пери... тук... сега... — тя устремено го повлече към куп спретнато сгънати одеяла и няколко бали слама. — Направи ме твоя жена — простена Сара, вдигна към него лице, жадно разтвори устни и облиза с език неговите.

Пери рязко си пое дъх и я отблъсна настрана.

— Не! — той впи поглед в нея със смесица от обвинение и копнеж. — Не желая това! И определено не искам да те целувам като някаква френска куртизанка!

Сара отстъпи крачка назад и почувства мускулите на лицето ѝ да се вцепеняват. Сякаш бе излязла вън от себе си и наблюдаваше сцената от разстояние.

— Какво целиш? — запита я разгорещено той. — Доказателство, че те обичам?

— Да-да — промълви с пресечен глас тя. — Аз... наистина...

Признанието ѝ не срещна нито съчувствие, нито разбиране. Наместо това, видимо, то го ожесточи още повече.

— Такава наглост! Аз си въобразявах, че си скромното и невинно момиче, каквато беше някога... Боже мой, ти се държиш по-скоро като твоята проклета Матилда, отколкото като себе си. Започвам да подозирам, че си се поддавала на ухажванията на някой твой смел рицар в Лондон! Какво друго би могло да обясни поведението ти?

Преди тя би го помолила да ѝ прости. Ала сега обвиненията му възпламениха чувствата ѝ.

— Причината е може би в това, че се уморих четири години да те обичам добродетелно! А ако те безпокои въпроса за девствеността ми, все още я притежавам — но много ми е притрябвала!

— Изглеждаш ми много по-нахакана и самоуверена, отколкото преди да заминеш.

— Може би съм! — изстреля тя дръзкия си отговор. — Няма ли да се подразниш, ако разбереш, че и други мъже биха могли да ме

желаят? Че някой друг ме е целувал, освен теб?

— Да, и това ме вбесява! — Пери бе толкова развълнуван, че красивото му лице се бе покрило с бели и червени петна. — Вбесява ме толкова, че вече преосмислих предложението, което ти направих! — той натъртваше всяка дума като плющене на кожен бич. Слюнки се стичаха по брадичката му. — Обичах те такава, каквата беше някога, Сара. Но не те харесвам в новия ти облик. Ако възнамеряваш още да станеш мисис Кингсууд, ще трябва да откриеш някакъв начин да промениш себе си и да се превърнеш в момичето, в което някога се влюбих.

— Не мога — Сара побягна от конюшната, подхвърляйки думите си иззад рамо. — Сега вече можеш да съобщиш на майка си, че годежът ни е разтрогнат! Убедена съм, че ще бъде очарована.

— Тя ще изпита само тъга и съжаление към теб.

Сара рязко се закова на място и извърна тяло към него.

— Наистина ли мислиш така? — тя невярващо поклати глава. — Питам се защо изобщо си въобразих, че се нуждаеш от съпруга, Пери. Ако решиш да ухажваш други момичета в селото, скоро ще откриеш колко от тях са способни да изтърпят деспотичното поведение на майка ти. Всъщност, не мога да се досетя за никоя, която би се съгласила да сключи брак с теб!

Сара мълниеносно се стрелна навън. Стори ѝ се, че долови Пери да вика името ѝ, ала не забави крачка. Беше доволна от справедливото си избухване и от вълната на негодувание, която я бе държала в напрежение толкова време и най-сетне бе изригнала в буен порой. На път към къщи тя повтаряше многократно сцената в ума си, заливана от променливи пристъпи на болка и гняв. Когато стигна дома си, тресна външната врата с всичка сила.

— Свършено е — непрестанно си повтаряше тя, отпусната в креслото и клатеща невярващо глава. — Свършено е, свършено е.

Нямаше представа колко време е изтекло, преди родителите ѝ да се завърнат.

— Как е преподобният Кроуфърд? — запита с безизразен глас тя.

— Чудесно — отвърна Кати — макар и все още да се оплаква от болки в гърдите. Продължава да кашля, както миналата седмица. Боя се, че едва ли ще изслушаме и половината от службата му следващата неделя.

Сара разсеяно се усмихна, като си припомни колко дрезгав бе гласът му на предишната служба. Болшинството от паството едва успя да я дочуе, особено по-възрастните енориаши. Тя понечи да стане от креслото, ала Исак пусна едно писмо в скута ѝ.

— Изпратено е в селото вчера — съобщи той. — Фина хартия, червен восъчен печат... трябва да е от някоя извънредно важна персона.

Сара бавно обърна плика в ръката си, взирайки се в изящния почерк и претенциозния кръст, щампован върху обратната му страна. Родителите ѝ я наблюдаваха с интерес, докато тя разчупваше печата и разгръщаше гладко изписания лист.

„Скъпа моя мис Филдинг,

От последната ни очарователна среща често си спомням за вас, и трябва да призная с немалка доза любопитство. С огромно нетърпение бих желала да узная мнението Ви за нашия бал и, разбира се, да Ви отнема малко време за продължаването на нашето запознанство в края на идващата седмица...”

Сара продължи да чете по-нататък, след което извърна поглед към лукаво насмешливите лица на родителите си.

— Писмото е от графиня Уовъртън — заяви изумена тя. — Имах възможност да се запозная с нея, докато бях в Лондон.

— И какво ти пише? — полюбопитства Кати.

Сара отново се взря в изписаните със ситен почерк редове.

— Тя... тя ме кани да прекарам уикенда с нея в имението ѝ в Рейфорд Парк, Хъртфордшър. Ще има бал, грандиозна вечеря, фойерверки... повече от двеста души... Пише още, че се нуждаят от някое „свежо и лъчезарно присъствие“ като моето за оживяване на атмосферата... — Сара изумена се засмя. — Нима наистина не е невероятно да покани тъкмо мен за поддържане на бон тона?

Кати се пресегна към писмото, разгърна листа в ръката си и замига в усилието си да го прочете.

— Колко необичайно!

— Не бих могла да приема предложението — отрони Сара. — Нямам подходящо облекло, нито личен екипаж, пък и няма да познавам там жива душа...

— А и Пери едва ли би одобрил подобна постъпка — добави баща ѝ.

Полу дочула коментара му, Сара объркано поклати глава.

— Защо ли канят именно мен да присъствам на подобна вечер? — дъхът ѝ пресекна при връхлетялата я ужасна мисъл. Навярно Лили си бе въобразила, че поканата на едно просто селско момиче би послужила за забавление на високопоставените ѝ гости. Имаше да се присмиват до безкрай, подкачвайки свенливата, семпло облечена романистка в изисканото си обкръжение. Лудото биене на пулса ѝ отекваше в ушите ѝ. Ала щом си припомни сияйната усмивка на Лили Рейфорд, се засрами за подозренията си. Правилно бе да се отнесе към поканата ѝ като към топлосърдечен жест, какъвто наистина бе.

— Представи си какви благородници ще се притекат на тържеството — подметна Кати, въртейки писмото в ръка. — Трябва да го покажа на Хюджиз — няма да повярват на ушите си, като разберат, че дъщеря ми е приятелка на графиня!

— В Божиите очи не съществува разлика между графиня и млекарка — мъдро философства Исак и се приведе да притъкне огъня в камината.

— Лейди Рейфорд е изключителна жена — с възхищение възкликна Сара. — Тя е жизнерадостна, ала и изключително щедра.

— Жена с нейните богатства може да си позволи да бъде щедра — отбеляза баща ѝ с лукав блясък в очите.

— Предполагам, че в дома ѝ ще се стълпи цветисто общество... — замислено произнесе Сара. — Може би дори... — тя прехапа устни и се опита да обуздае внезапния хаос от връхлетели я мисли. Възможно бе там да присъства и Дерек Крейвън. Той бе близък приятел на Рейфордови. Ето най-важната причина да не отиде на бала — каза си тя... Ала сърцето ѝ нашепваше друго.

Часове по-късно, когато родителите ѝ грееха нозе пред огъня и четяха пасажии от Библията, Сара кръстоса крака с подложка в скута си и лист най-фина хартия. Внимателно потопи писалката в малката мастилница и записа. Ръката ѝ леко потрепваше, ала се стараеше да оформя равно и чисто редовете.

„Скъпа моя лейди Рейфорд,
С удоволствие получих трогателната Ви покана за
предстоящия уикенд в Рейфорд Парк...“

Силна миризма на джин се бе просмукала във въздуха в апартаментите на хазартния клуб. Въпреки старанията на прислужниците да поддържат чист дома както винаги, те трудно можеха да се справят с щетите, които му бе нанесъл Дерек през последните седмици. Плътните кадифени завеси и ярките, пищни килими бяха съсипани от петна от алкохол и дупки от пури. Една масичка, инкрустирана с полускъпоценни камъни, бе замърсена от подметки на ботуши, чийто притежател обикновено небрежно ги поставяше върху крехката ѝ повърхност. Прозорците бяха плътно завесени, за да не пропускат ни лъч дневна светлина.

Уърти предпазливо пристъпи във вътрешността на апартамента с неопределеното усещане, че се вмъква в бърлогата на див звяр. Завари Дерек проснат по корем върху едно неоправено легло. Дългите му нозе и голите му пети се поклащаха извън матрака. На пода до него се въргалаше празна бутилка от джин, изсмукана след няколко часа яки алкохолни упражнения.

Когато долови присъствието на посетителя, Дерек обтегна гръбнак зад плътната охрена коприна на халата си.

— Къде се губиш, да те вземат мътните — озъби се той, без да вдига поглед към Уърти. — Донеси я веднага.

— Какво да донеса, сър?

Разчорлената тъмна глава заплашително се надигна. Дерек прикова разярения си взор върху фактотума. Устните му бяха обградени от дълбоки бръчки. Върху фона на бледата кожа на лицето белегът му изпъкваше по-силно отвсякога.

— Не си играй с мен. Прекрасно знаеш, че те изпращам за друга бутилка.

— Сър, не бихте ли предпочели някое вкусно блюдо от кухнята, наместо това? Не сте хапвали нищо от вчера сутринта... а и... презирате вкуса на джина.

— Той е майчиното ми мляко. Донес'ми това, за коет' те помолих, или ще изритах назидателния ти задник на улицата.

Тъй като бе заплашван с уволнение почти всеки ден през изминалия месец, Уърти се осмели да пропусне забележката покрай ушите си.

— Мистър Крейвън, доколкото ви познавам, никога не сте се държали по този начин. Не приличате на себе си, откакто...

— Откога? — изсъска Дерек, заприличал на пантера, готвеща се за скок. Ефектът беше нарушен от гръмко пиянско оригване, и той отново наведе глава към разхвърляните завивки.

— На всекиго е ясно, че нещо става с вас — все по-смело се изстъпи Уърти. — Това, което наблюдавам със собствените си очи, ме кара да говоря откровенно, дори и да означава загубата на поста ми в бара на Крейвън.

Гласът на Дерек бе заглушен от гънките на завивките.

— Изобщо не си правя труда да те слушам.

— Вие сте по-добър, отколкото си мислите, сър. Никога няма да забравя как спасихте живота ми. О, знаей, че сте ми забранили дори да споменавам за това, ала въпреки това — истина е. Бях за вас напълно непознат, а вие се заехте да ме изтръгнете от клупа на бесилката.

Преди години Уърти бе помощник-иконом в едно аристократично домакинство в Лондон. Бе се влюбил в една от прислужничките, която бе откраднала перла и рубинена гривна от господарката на дома. Наместо да позволи да арестуват любимата му и да я обесят за кражба, Уърти сам се бе обявил за виновен. Бе задържан за екзекуция в Нюгейт. Когато научи историята за ужасното положение на Уърти от един от лакеите в клуба, Дерек се обърна към местния съдия, използвайки и рушвет, и заплахи, за да освободи помощник-иконома. В Лондон се говореше, че Крейвън е способен да опитоми разярен бик. Той единствен бе в състояние да освободи нещастната жертва направо от гнилата паст на Нюгейт.

Уърти бе видял за пръв път Дерек Крейвън край вратата на килията си, на лицето му бе изписана сардонична развеселеност.

— Значи ти си глупакът, когото ще обесят заради някаква разпасана кучка?

— Д-да, сър — бе изпелтечил Уърти, наблюдавайки как Дерек пъха пачка банкноти в ръцете на пазача.

— Повече лоялност, отколкото ум — иронично бе подхвърлил Дерек. — Точно както си мислех. Добре, малки обеснико, мога да те назнача за фактотум на моя клуб. Или ще предпочетеш палачът да ти увеси въжето на шията утре заранта?

Уърти бе целунал краката му в знак на благодарност и му бе служил вярно досега. Ала в този миг, като виждаше състоянието, в което бе изпаднал властния му работодател, бе изпаднал в отчаяние, чудейки се как да му помогне.

— Мистър Крейвън — нерешително произнесе той. — Разбирам защо сам си причинявате страдания — болезнен спазъм сгърчи лицето му. — И аз веднъж бях влюбен.

— Спомням си. Благородната ти афера с тънкопръстата домашна прислужница.

Уърти пропусна подигравката покрай ушите си и продължи със сериозен и спокоен тон.

— В продължение на десет години не е минал нито ден, в който да не си мисля за нея. Все още виждам пред себе си лицето ѝ, тъй кристално и светло, както нищо друго в паметта ми.

— Проклет глупак.

— Да, сър. В любовта разум няма. Никой не може да обясни защо една жена е способна да изтръгне сърцето на мъжа от гърдите му и никога да не го напусне в спомените му. Тази жена за вас е мис Филдинг, нали?

— Махай се от очите ми — грубо просъска Дерек и впи пръсти в бухналата купчина спално бельо.

— Сър, дори да сте я загубил, длъжен сте да се справите с живота си по начин, който би запазил чувствата ви към нея. Навярно бе изпитала дълбока тъга, ако ви зърне в подобно състояние.

— Вън!

— Добре, сър.

— И ми донеси още една бутилка джин.

Мърморейки неохотно, фактотумът се изниза от стаята. По-късно навярно Дерек щеше да открие, че джинът не му бе донесен, понеже потъна в пиянска забрава. Безсмислени сънища се зареяха из ума му, докато гърчеше тяло и нечленоразделно мърмореше.

Сред нажежената, непрозрачна мъгла с танцуващи сенки той долови присъствието на женско тяло, прилепено до неговото. Нежни

ръце се плъзнаха под халата му и го разтвориха. Мъжествената твърд в слабините му се надигна и изправи. Той жадно притисна тяло до нейното, дирейки дланите ѝ, които великолепно, до крайна изнемога го милваха. Притискайки се все по-плътно до нея, той сграбчи копринените ѝ гърди в ръце.

Изгарящ от желание да я обладае, той се отпусна върху нея и разтвори широко коленете ѝ. Прокара устни по млечнобялата ѝ шия и задиша възбуден, с огнен дъх срещу влажните следи, които оставяше. Със страстен вик тя обтегна тяло срещу неговото и обви раменете му с ръце.

— Сара! — простена той в ухото ѝ и нежно прониква в сладостната ѝ плът. — О, Сара...

Ненадейно хищни нокти, подобни на тънки острия, се впиха в гърба му, врязвайки се все по-дълбоко в отчаян опит да си отмъстят. Дерек отвори уста от болка и почуда. Изви тяло, за да избегне жилещото дращение, улови тънките китки на жената и ги изви зад врата ѝ. Пръстите ѝ бяха протегнати подобно нокти на хищен звяр, а върхчетата им бяха навлажнени от собствената му кръв.

— Ти, развратно говедо — изхъхри тя. — Никога не ме наричай с името на друга жена!

Дерек дочу глух рев, който не разпозна като свой. Ръцете му се стегнаха около врата ѝ. Обгърна го плътна червена мъгла. Пръстите му се впиха в гърлото ѝ, отрязвайки пътищата на въздуха и кръвта. Тя се взираше в него с изкривена триумфална гримаса, сякаш копнееше за смъртоносната му хватка. Тъкмо очите ѝ да изскочат от орбитите си, и той я освободи с диво ръмжеше и скокна от леглото.

Джойс се бе свила безпомощно сред разхвърляните възглавници. В стаята отекваха хрипливите звуци на гръмкото ѝ задушено хъхрене.

Дерек протегна треперееща длан към връвта на звънеца и повика Уърти. Зашеметено пристъпи към прозореца и плътно се загърна в халата си. Потърка небръснатата си брада, твърдата ѝ четина бе остра като тел.

— Побесняла вещица — промърмори той.

Тя най-сетне си пое достатъчно въздух, за да промълви:

— Какво ти попречи да ме убиеш?

Той не я удостои с внимание.

— Нямам намерение да увисна на бесилото заради теб.

— Бих желала да умра — простена болезнено тя — и да те взема със себе си.

Тази сцена отврати Дерек, повдигна му се от нея. Тя бе ехо от неговото минало, подсещане, че годините на самота и поквара ще го преследват завинаги, превръщайки невъзможен за него какъвто и да било нормален живот. Горчивият вкус на поражението изпълни устата му.

Уърти се появи с изражение на няма почуда, щом съзря голата русокоса жена на леглото на Дерек и смачкания ѝ халат на пода.

— Това е лейди Ашби — отсече глухо той и се упъти към вратата. Кръвта от раните по гърба му се просмукваше през халата. — Открий как се е промъкнала тук. Прогони веднага онзи, който е отговорен за нахлуването ѝ в покоите ми — свирепо присвитите му очи се стрелкаха диво от нея към фактотума. — И ако някога отново дръзне да пристъпи прага на клуба, знай, че ще я убия, след като очистя първо теб и те оглозгам като прясна скумрия.

Джой се повдигна на лакти и колене като гъвкава златисто рижа пантера. Разрешената ѝ коса премрежваше лицето ѝ, тя наблюдаваше изпитателно Дерек иззад блестящите си кичури.

— Обичам те — прошепна тя.

По гърба го полазиха тръпки от нещо странно в тона ѝ... от някаква настойчива, дива нотка в гласа ѝ, загатваща, че тя никога не ще признае поражението си.

— Върви по дяволите — изхриптя той и напусна стаята.

Наетият екипаж се носеше по дългия една миля път, водещ от портите на замък от петнадесети век през тучен, с широк панорамен пейзаж парк. Накрая каретата се закова пред великолепно имение на Рейфорд. Сара почувства слабост в коленете, когато надзърна през малкото прозорче.

— О, Божичко — въздъхна тя. Нервна тръпка прониза снагата ѝ. Тя определено не подходеше на това място.

Блестящата млечнобяла фасада бе фрнтирана от десет извисяващи се колони и двадесет чифта Паладиански прозорци. Каменна орнаментирана балюстрада опасваше цялата сграда. Величествено шествие от комини и издигащи се куполи на покрива

придаваха на къщата вид на катедрала. Преди Сара да съобрази да отпрати обратно кочияша към Грийнууд Корнърз, екипажът спря. Двама лакеи с гигантски ръст и безстрастни лица ѝ помогнаха да слезе от каретата. Поведоха я към низ кръгообразни стъпала, водещи към централния портик. На вратата се появи висок иконом с посивяла брада, придружен от камерхера.

Икономът имаше строг израз на лицето, изрязан сякаш от гранит. Сара му се усмихна и затършува из чантичката си за писмото от Лили.

— Сър, имам покана от лейди Рейфорд...

Той изглежда я разпозна по описанието на Лили.

— Разбира се, мис Филдинг — измери с поглед семплата ѝ сива рокля, пътното боне и бродирания в светли тонове шал, който ѝ бе заела една приятелка от селото, и нещо от високомерното му изражение се стопи. — Вашето присъствие е чест за нас.

Преди да му благодари за топлото посрещане, бликна и мелодичният глас на Лили Рейфорд.

— Най-сетне сте тук! Бъртън, трябва да предприемем специални мерки да накараме мис Филдинг да се почувства като у дома си — Лили изглеждаше невъобразимо красива в кашмирената си рокля с цвят на лимон, и с ръкави от толкова тънка коприна, че моделиерите я наричаха *reau de rapillon* или „пеперудена кожа“.

— О, моля ви, не си създавайте излишни грижи — изрази протест Сара, ала думите ѝ потънаха в потока от жизнерадостно бърборене на Лили.

— Позакъсняхте доста, скъпа моя — Лили я разцелува по континентален маниер по двете бузи. — Всички вътре се заливат от смях, споглеждат се цинично и се считат за извънредно остроумни. Вие ще бъдете полъхът свеж въздух за това преситено общество. Бъртън, погрижи се за багажа на мис Филдинг, нека бъде внесен в стаята ѝ, докато я разведа наоколо.

— Трябва да пооправя външния си вид — сконфузено заяви Сара, знаейки, че дрехите ѝ бяха изпомачкани от пътуването и косата ѝ бе в безпорядък, ала Лили вече я дърпаше към фойето. Бъртън скришом ѝ смигна и побърза да посрещне друг пристигащ екипаж.

— Днес тук всичко е толкова непринудено — окуражи я Лили. — Всеки час пристигат нови гости. Нямаше никакви запланувани занимания до танците довечера. Забавлявайте се както желаете. Конете

и каляските, книгите в библиотеката, музикалната зала, всичко, за което бихте си помечтали, е на ваше разположение. Звънете на прислужниците за това, което бихте избрали.

— Благодаря ви — Сара изглежда с възхищение куполообразното, облицовано с бял мрамор фоайе. Огромно, импозантно стълбище с най-пищната позлатена балюстрада, която някога бе виждала, се разделяше на две величествени извити арки, които водеха към горните етажи на сградата.

Лили я въведе в голямата зала, кръгообразно помещение с куполовиден таван, украсено с гипсови орнаменти и с тържествената атмосфера на катедрала.

— Сутрин мъжете ще ходят на лов, а следобеда ще играят билиард. Жените ще пият чай, ще клюкарстват и ще си отпочиват. Всяка вечер се събираме да играем на карада^[1] и на карти. Смешно и безсмислено наистина. Ще бъдем отегчени до смърт, уверявам те.

— Не, ни най-малко.

Сара се опитваше да се изравни с бързата стъпка на Лили. Минаха през една дълга галерия в задната част на къщата, украсена с огледала и живописни платна от едната страна и френски прозорци от другата. През широките стъкла тя съзря границите на строга, симетрично подредена градина.

Когато Лили поведе Сара покрай стаите, предназначени за малки партита, групи от мъже и жени ги заглеждаха с любопитство. Музикалното помещение бе пълно с кикотеци се и бърборещи момичета. Лили бодро им махна, без да забавя крачка.

— Някои аристократични семейства ще представят дъщерите си на бала за първия им сезон — обясни тя на Сара. — За тях това ще бъде по-малко изпитание в моя дом, отколкото в някой надут лондонски салон. Възнамерявам да ти покажа и балната зала, ала първо...

Спряха се пред вратите на стаята за билиард, чийто интериор притежаваше подчертано мъжки характер, украсен с бургундскочервена дамаска, кожа и тъмна дървена ламперия. Господа на различни възрасти се разхождаха около гравираната махагонова билиардна маса. Димът от пурите им се виеше на тънки струйки под засенчените лампи отгоре.

— Господа — звучно отекна гласът на Лили из цялата стая — дойдох да ви уведомя, че трябва да прекъсна играта си, за да разведе гостенката си из дома. Ландсейл, може би ще заемете мястото ми на масата?

— Той ще го стори, но далеч не толкова привлекателно — ехидно отбеляза някой.

Из стаята се разнесе смях.

Ландсейл, мъж на средна възраст с изключително нисък ръст, ала с необичайно красиво лице с ястребово остри очи, изгледа Сара с неприкрит интерес.

— Лейди Рейфорд, навярно е по-разумно вие да продължите да играете и да ми позволите аз да развода гостенката ви наоколо.

При това предложение страните на Сара поруменияха, а неколцина от мъжете избухнаха в смях.

Лили извърна очи нагоре и се обърна към Сара:

— Пази се от този вълк, агънце. Всъщност, не се доверявай на никого от тези мъже. Познавам ги всичките и мога да се обзаложа, че зад привлекателната им външност се крият истински хищници.

— Поне ни я представете — вежливо подметна Ландсейл и се приближи към Сара. — Вашата мис Филдинг е най-прекрасното създание, което видях през този ден — той се поклони на Сара, пое ръката ѝ и почтително я целуна.

Лили с готовност се отзова на предложението.

— Мои скъпи господа Ландсейл, Оувърстоун, Авеланд, Стоукхърст, Болтън и Анкастър — бих желала да ви представя мис Сара Филдинг — талантива авторка и очарователна моя приятелка.

Сара изписа свенлива усмивка на лицето си и направи лек реверанс, докато всеки от присъстващите ѝ се поклони поотделно. Спомни си, че тайно бе виждала някои от тях в хазартния клуб на Крейвън. И ако не грешеше, бе срещала дук Анкастър по време на маскарада. Въпреки благородническия му произход и изисканите му обноски той се бе държал твърде нахално на тържеството — бе я преследвал и ухажвал пиянски, след което се бе повлякъл по една от проститутките на клуба. Тъглчетата на устните ѝ се разтегнаха в иронична усмивка, ала развеселеността ѝ внезапно помръкна при следващите нехайно подметнати думи на Лили:

— О, а този начумерен господин, който смуче бренди, е обичният ми съпруг, лорд Рейфорд. До него е мистър Крейвън, който, както забелязвате, обича да се спотайва в тъмните ъгли.

Сара едва забеляза стройния, русокос съпруг на Лили. Удивените ѝ сини очи се приковаха към мършавата, зловеща фигура, която изникна от мрака на стаята: той ѝ се поклони както останалите, движенията му бяха безупречни за човек с толкова висок ръст. Изражението на лицето му бе безизразно и непроницаемо, не издаваше никакъв знак, че я е разпознал.

Жилавостта на тялото му и виталната му мъжественост бяха същите, които тя до болка ясно си спомняше. Кожата му бе смугла като на пират в контраст със снежнобялата вратовръзка. Белегът на лицето му бе поизбледнял, тъй че пронизителните му зелени очи доминираха над всяка друга черта. Затворен с тези благородници по произход в малката стая, той приличаше на пантера в компанията на домашни котки. Сара не можа да пророни нито дума.

Гостите доловиха внезапно настъпилата наелектризирана тишина. Размениха няколко многозначителни погледа, любопитно повдигнаха вежди. Изопнатите нерви на Сара предупредително прозвънтяха при приближаването на лорд Рейфорд. Тя бавно вдигна очи и впери поглед във внушителната фигура на Лилиния съпруг, чиито широки рамене засенчваха гледката към другите в стаята.

Соколоподобните черти на лорд Алекс Рейфорд бяха смекчени от сиви очи и буйна златиста коса с цвят на зряло жито. Той се усмихна и пое ръката ѝ, притискайки я между едрите си длани в неочакван изблик на любезност.

— Поласкани сме от милото ви присъствие в дома ни, мис Филдинг — той хвърли ироничен поглед към Лили. — Подозирам, че съпругата ми не ви е дала възможност да си отдохнете от пътуването дори за няколко минути.

— Тъкмо възнамерявах да покажа на Сара стаята ѝ — запротестира Лили, снижавайки гласа си, щом мъжете се върнаха към играта. — Но първо трябваше да се отбием тук. Не можех да ви зарежа току-така, нали?

Алекс се отдръпна от Сара, грабна дребната си съпруга в обятията си и я целуна.

— Зная какво си намислила — предупреди я той тихо, без да го чуят останалите. — Моя красива, малка сводница — не можеш ли поне веднъж да оставиш другите на мира, сами да се справят със собствените си проблеми?

Лили безочливо му се усмихна.

— Не и когато мога да се справя по-добре от тях.

Алекс погали с пръст брадичката ѝ.

— Мнение, което Крейвън не споделя, скъпа моя.

Лили се притисна по-близо до него и му отвърна нещо с едва доловим шепот. Сара отклони погледа си от тях, щом двамата се оттеглиха настрани и замълвиха нещо с приглушен глас. Не искаше да подслушва чужди разговори. При все това тя долови няколко откъслечни думи, тъй като Лили и Алекс спореха едновременно, без да се изслушват един-друг.

— Дерек не знае кое би било най-доброто за него — заяви Лили.

— ... Съобразявай се с това, което би помогнало на мис Филдинг...

— Но ти не разбираш как...

— ... разбирам всичко много добре — довърши Алекс и двамата се загледаха предизвикателно един-друг в очите.

Страните на Сара пламнаха. Между Алекс и Лили съществуваше осезаемо привличане, което я караше да се чувства като натрапник в интимна сцена.

Бе повече от ясно, че лорд Рейфорд би желал да каже нещо повече на Лили, ала с неохота я остави да си тръгне и ѝ хвърли укоризнен, предупредителен поглед.

„Дръж се както подобава“ — бе мълчаливото му послание. Лили нацупи лице в гримаса, огледа се наоколо и помахна на Ландсейл и Авеланд.

— Забавлявайте се с играта, господа — извика тя.

Те ѝ отвърнаха с трогателно любезно мърморене. Дерек Крейвън остана мълчалив, посрещайки с хладно пренебрежение излизането на жените от стаята.

Сара мрачно и потиснато последва Лили през застлания с дебел килим коридор. Леденото поведение на Крейвън бе изненада за нея. Мислено се укоряваше, дето си бе въобразила колко щастлив би бил той да я види. Вместо това той явно възнамеряваше да не ѝ обръща

внимание през целия уикенд. Двете се приближиха до редица апартаменти за гости в западното крило на къщата. Стаята на Сара бе декорирана в пастелни светлолилави и жълтеникави нюанси. През двата прозореца се виждаше пищната градина. Сара пристъпи към закритото с копринени завеси легло, обградено от стройни колони с канелюри и докосна завивките. Те бяха красиво извезани, така че да съответстват на изящната цветиста шарка на тапетите.

Лили отвори един гардероб, за да покаже дрехите на Сара. За забележително кратко време домашните прислужници прецизно бяха разопаковали скромния ѝ багаж.

— Надявам се стаята да ви хареса — заяви тя и леко се намръщи, щом зърна изражението на Сара. — Но ако предпочитате друга...

— Прекрасна е — увери я Сара и направи кисела гримаса. — Само че... навярно трябва да си тръгна. Не желая да създавам никому тревоги и неприятности. Мистър Крейвън е раздразнен от присъствието ми тук. И е ядосан, че сте ме поканили. Начинът, по който ви изглежда...

— С удоволствие би ме удушил — призна с развеселен глас Лили. — Бавно и мъчително. Ала начинът, по който ви погледна... Свети Боже, бе невъобразим! — тя се разсипа в перлен смях. — Как ли се чувства човек, когато коленичи в нозете му най-непристъпният мъж в Англия?

Очите на Сара широко се разтвориха.

— О, той не е...

— В нозете ви — повтори Лили. — Повярвайте ми, Дерек от години се държи по този начин! Като си помисля за всеки път, когато ме вбесява до смърт, като се прави на наперен, самодоволен и студенокръвен, сякаш всичко е в неговата власт... — тя поклати глава и весело се разкикоти. — Не ме разбирайте погрешно. Обожавам този огромен, твърдоглав кокни. Ала най-доброто за него би било ако промени тона и си налегне парцалите.

— Ако някой може да го накара да промени тона си, това съм аз — изломоти Сара под нос.

Лили не даде вид, че я е чула.

След като Лили си тръгна, за да прави компания на гостите, Сара позвъни на прислужницата да ѝ помогне да се справи с тоалета си. Появи се камериерка французойка, на вид няколко години по-възрастна от нея. Жената бе дребна блондинка, със заоблени розови бузи и комична усмивка.

— Je m'appelle Françoise^[2] — представи се тя и постави два извити ръжена до въглицата, положени до решетката на камината.

После чевръсто се засуети из стаята, избра нова нощница от гардероба и я поднесе на Сара.

— Да, тази ще свърши добра работа — оцени избора ѝ Сара, съблече жакета си, свали бонето си и разкопча измачканата си пътна рокля. Седна до малката тоалетна масичка от лъскаво дърво и извади фибите от разрошената си коса. Червеникавите, златистокестеняви кичури се разсипаха като вълнист водопад върху гърба ѝ. Зад нея се разнесе неволно възклицание:

— Comme vos cheveux sont beaux mademoiselle!^[3] — Франсоаз почтително разреса тежката, дълга коса, докато тя не се превърна в гладка, блестяща завеса.

— Говориш ли поне малко английски, Франсоаз? — запита Сара прислужницата с известно съмнение.

Франсоаз срещна очите ѝ в огледалото и поклати с усмивка глава.

— А колко бих желала... Хората смятат, че французойките знаят всичко по проблемите на сърцето. Нуждая се от някакъв съвет.

Франсоаз долови неспокойната нотка в гласа ѝ и произнесе нещо, което прозвуча едновременно съчувствено и окуражително.

— Не трябваше да идвам тук — продължи Сара. — Като напуснах Пери, захвърлих всичко зад гърба си, което някога съм желала. Трудно мога да се позная, Франсоаз! Чувствата, които изпитвам към друг мъж, са толкова властни, непреодолими... Страхувам се, че бих се възползвала от всичко, което той ми предложи, колкото и мимолетно да е то. Не мога да обясня какво се случи с мен... — тя внезапно млъкна, неспособна да довърши мисълта си. Въздъхна и потърка пламналото си чело. — Ала не смятам, че времето ще ми помогне да го забравя.

Последва дълго мълчание, докато прислужницата разчесваше косата ѝ с плавни и успокоителни движения. Изражението на Франсоаз

бе замислено, сякаш бе вникнала в ситуацията. Нямаше значение, че говореха на различни езици — всяка жена, която някога е преживявала сърдечна покруса, лесно би я разпознала у друга. Накрая прислужницата остави четката настрана и посочи към сърцето на Сара.

— Fair se que le coeur vous dit, mademoiselle.^[4]

— Да следвам сърцето си? — запита слисана Сара. — Това ли ме съветвате?

— Qui, mademoiselle — момичето спокойно се пресегна към синя копиринена панделка и я втъкна в свободно спуснатите кичури на косите ѝ.

— Това може да се окаже твърде опасно — прошепна Сара.

След няколко минути Сара закопча високата яка на сивата си рокля и разгледа облика си в огледалото. Бе доволна от старателните усилия на прислужницата. Косата ѝ бе красиво пристегната на върха на главата в тежка плитка, а няколко кичурчета се виеха покрай слепоочието ѝ на малки къдри. Сара благодари на Франсоаз, излезе от стаята и се упъти към големите стълби. Тя възнамеряваше да се присъедини към някое дамско общество на долния етаж за глътка чай и малко забавни клюки. Надяваше се, че жените ще бъдат приятелски настроени или поне толерантни към присъствието ѝ.

Поспря се в коридора и се взря в една мраморна статуя, поместена в полукръгла ниша, опитвайки се да посъбере кураж. Изпитваше страхопочитание и боязън от гостите в залата. Лили я бе уведомила, че на бала ще присъстват посланици, политици, артисти и дори местният губернатор със семейството си. Сара отлично съзнаваше, че няма нищо общо с тях. Без всякакво съмнение те щяха да я сметнат за недодялана и глуповата. Може би и Дерек Крейвън я считаше за такава, човекът, който общуваше с аристократите, надменно изтъкваше произхода си. Горкият мистър Крейвън, помисли си със съчувствие тя. Внезапно по тила я полазиха мразовити тръпки и всяко косъмче по тялото ѝ настръхна. Сара бавно се извърна.

Зад нея стоеше Дерек, който далеч не заслужаваше нечие човешко съчувствие. Бе вперил поглед в нея като уморен и преситен султан, разглеждащ поредната си придобивка. Смуглата му красота съответстваше единствено на изключителното му самообладание.

— Къде е годеникът ти? — запита той с неприязнен тон.

Сара бе обезкуражена от заплашителната тишина.

— Аз нямам... Тоест, той... Ние няма да сключим брак.

— Не ти е направил предложение?

— Не... да, но... — Сара инстинктивно отстъпи назад. Дерек се приближи към нея, смалявайки разстоянието помежду им. Докато разговаряха, тя продължаваше да се отдръпва назад, а той я следваше подобна дебнеща котка. — Мистър Кингсууд ми направи предложение няколко дни след завръщането ми у дома — промълви Сара, почти останала без дъх. — И аз приех. В началото бях много щастлива... е, не точно щастлива, но... Възникнаха разни проблеми. Той ми каза, че съм се променила. Предполагам, че е прав, макар че...

— Той ли развали годежа?

— Аз... може да се твърди, че го разтрогнахме заедно... — при неотклонното му приближаване към нея тя панически заотстъпва назад към съседната стая, като едва не се препъна в един малък позлатен стол.

— Мистър Крейвън, бих желала да престанете да ме преследвате по този начин!

Твърдият му поглед беше безмилостен.

— Знаела си, че ще бъда тук през уикенда.

— Ни най-малко!

— Запланувала си всичко това с Лили.

— Уверявам ви, че не съм... — тя прекъсна думите си със сепнат писък, щом той я настигна и сграбчи за раменете.

— Не зная първо чий врат да извия — твоя или нейния.

— Вие сте обиден, че присъствам тук — промълви с тъничък гласец Сара.

— По-скоро бих се заврял в кофа с въглища, отколкото да прекарам цяла нощ под един покрив с теб!

— Толкова ли ви отблъсквам?

Дерек задиша тежко, втренчил поглед в дребничкото ѝ, прекрасно лице. Лудата радост от близостта ѝ караше кръвта му да кипи. Пръстите му притискаха и милваха меката кожа на раменете ѝ, сякаш вкусваше аромата от плътта ѝ.

— Не, не ме отблъскваш — едва чуто произнесе той.

— Мистър Крейвън, причинявате ми болка.

Той не охлаби хватката си.

— В нощта след бала... нима не схвана нито дума от онова, което ти казах?

— Разбрах всичко...

— И въпреки това си дошла тук.

Сара стоеше като закована на едно място, макар да ѝ костваше усилие да не залитне под унищожителния му, изгарящ поглед.

— Имах правото да приема поканата на лейди Рейфорд — заяви упорито тя. — И-и... Нямам намерение да си тръгна оттук, независимо какво ще ми кажете!

— Тогава ще си тръгна аз.

— Добре! — за нейно учудване я обзе желанието да го подразни и тя добави: — Щом не можете да се овладеете и намирате за нужно да избягате от мен.

Лицето му остана съвършено безизразно, ала тя долови гнева, който го изгаряше отвътре.

— Казват, че Бог закриля глупците и децата — тази истина се отнася и за теб.

— Мистър Крейвън, мислех си, че можем да се отнасяме учтиво един към друг за няколко дни...

— Защо, по дяволите, си си го въобразила?

— Защото успяхме да го сторим много добре преди тържеството, и... — думите на Сара заглъхнаха, когато усети колко близко и силно я държи той. Връхчетата на гърдите ѝ леко го докосваха по дрехата. Полите ѝ се бяха омотали около нозете му.

— Сега не мога да се оправя — той я привлече силно до себе си, докато тя не почувства горещия напор на слабините му до корема си. Очите му блестяха като смарагди на фона на строгото му, неумолимо лице. — Мога да те предпазя от всичко на света, освен от самия себе си.

Сара знаеше, че хватката му бе умишлено болезнена. Ала вместо да се съпротивлява, тя се отпусна върху твърдото му тяло. Повече от всичко желаше да го обвие с ръце и да притисне устните си до мястото, където ленената му вратовръзка се докосваше до гладката му, смугла кожа. Ръцете ѝ се плъзнаха по широките му рамене и тя впи поглед в нея, без да промълви нито дума.

Дерек се опасяваше, че бе на границата да я нападне и обладае.

— Защо не се омъжи за него? — с дрезгав глас попита той.

— Не го обичам.

Той смаяно и гневно поклати глава и понечи да произнесе унищожителна реплика. После внезапно сви устни, ала ги отвори отново. Ако моментът не бе толкова напрегнат, Сара щеше да се изсмее. Вместо това тя го изгледа безпомощно.

— Как бих могла да понеса всичко това, когато не го обичам?

— Ти, малка глупачко! Не ти ли бе достатъчно, че ще бъдеш в безопасност с него?

— Не, исках повече от това. Или нищо на света.

Тъмната му глава се приведе над нейната. Едната му ръка освободи раменете ѝ, и пръстите му погалиха нежните къдри на слепоочията ѝ. Сара издаде нечленоразделен звук, щом почувства кокалчетата на пръстите му да милват краищата на страните ѝ. Искриците на погледа му бяха подобни на силна слънчева светлина. Тя се чувстваше като удавена в глъбините на пламтяща зеленина. Едрата му ръка милваше бузите и брадичката ѝ, палецът му се плъзгаше по пухкавата повърхност на кожата ѝ.

— Забравих колко мека е кожата ти — мърмореше той.

Тя стоеше срещу него и трепереше цялата, отхвърлила всяко чувство на гордост и благоприличие. Импулсивни думи напираха на устните ѝ. Внезапно бе смутена от странен предмет под китката си, притиснат плътно до гърдите му. Във вътрешния джоб на палтото му имаше нещо твърдо. Сара любопитно сви вежди. Преди Дерек да е разбрал какво прави, тя се пресегна към вътрешността на дрехата му и пръстите ѝ зашариха.

— Не! — бързо извика той и сграби с едрата си ръка китката ѝ, за да я спре.

Но вече бе твърде късно: пръстите ѝ бяха опипали и разпознали предмета. С невярващ поглед тя извади малкия чифт очила, който мислеше, че е забравила в клуба.

— Защо? — прошепна тя, удивена, че той го носи във вътрешния си джоб.

Той посрещна погледа ѝ предизвикателно, със свити устни. Малко мускулче заигра по бузата му. Тогава Сара проумя всичко.

— Със зрението си ли имате проблеми, мистър Крейвън? — тихо попита тя. — Или със сърцето?

Тогава двамата дочуха звука на далечни гласове, идващи от коридора.

— Някой приближава — промърмори той и я освободи от желязната си хватка.

— Почакайте...

Той бързо се затича, сякаш глутница вълци го гонеше по петите. Сара прехапа устни, все още стискайки очилата в ръце. В безумната смесица от чувства ликуването, че той все още я желае, страхът, че ще я напусне — нищо не бе по-силно от желанието ѝ да го успокои. Би искала да притежава силата да го увери, че любовта му няма да ѝ причиня болка... че тя никога не би помислила за повече, отколкото той би могъл да ѝ даде.

Притеснена от множество дребни затруднения, Лили търсеше съпруга си и го намери сам в стаята с ловни трофеи. Бе седнал зад писалището с празни кутии от пури в ръка. При появата ѝ Алекс се усмихна, ала бързо смени изражението си, смръщвайки вежди в безмълвен въпрос.

— Какво има, скъпа?

Лили говореше по-учестено от друг път, сигурен знак за объркаността ѝ.

— Да започна с това — мисис Бартлет ме помоли стаята ѝ да бъде сменена под предлог, че изгледът през прозореца навън не я задоволява, когато е повече от очевидно, че желае да бъде по-близо до лорд Оувърстоун, с когото върти страстна любовна авантюра...

— Тогава ѝ преотстъпи съседната стая.

— Но тя вече е заета от Стоукхърст!

Алекс прие дилемата с видима сериозност.

— Не мисля, че Стоукхърст би желал да завари Оувърстоун в леглото си — заяви той и весело се разкикоти при мисълта как двамата похотливи дърти коцкари се прокрадват тихо в нощта из дома, за да открият прелестната мисис Бартлет.

— Смей се ти, смей се, ала имам и още по-тежки проблеми. Готвачката се разболя. Не е нищо сериозно, слава Богу, но е на легло и кухненският персонал се опитва някак да се организира, макар че не мога да гарантирам, че вечерята ще бъде годна за ядене.

Алекс нехайно махна с ръка, давайки да се разбере, че това едва ли е някакъв сериозен проблем. Втренчи поглед в празната кутия.

— Пурите ми свършиха. Спомняш ли си да си поръчала другите?

— О, забравих — призна тя с въздишка на съжаление.

— По дяволите — той се намръщи. — Какво ще пушим след вечеря, докато си пием портвайна?

— Ти не би одобрил предложението ми — дръпнато отвърна Лили. — О, децата отново са загубили кученцето. Някой твърди, че се мотае някъде из къщи.

Въпреки раздразнението си за пурите, Алекс се разсмя.

— Ако това проклето животинче съсипе още една скъпоценна вещ...

— Само изгриза краката на стола — запротестира Лили. Разговорът им беше прекъснат от експлозивното нахлуване на Дерек Крейвън в стаята. Той тресна вратата, впи разярен поглед в Лили.

— Възнамерявам да те хвърля с главата надолу в най-близкия кладенец.

Подтикната от силен инстинкт за самосъхранение, Лили бързо притича до Алекс и се настани в скута му.

— Мога да поканя, когато си поискам през уикенда — направи опит да се защити тя, наблюдавайки Дерек през защитния кръг на свитите ръце на мъжа си.

Очите на Дерек горяха със зелен пламък.

— Казвал съм ти хиляди пъти да не се намесваш в живота ми, както правиш с другите...

— По-спокойно, Крейвън — тихо произнесе Алекс, като плътно притисна Лили в скута си. — Съгласен съм, че понякога Лили надвишава твърде много правата си по отношение интимния живот на хората. Но винаги го прави с най-добри намерения... а и в този случай не виждам защо присъствието на една дребна, срамежлива женичка трябва да те докарва до подобни състояния — той вдигна насмешливо русолявите си вежди в традицията на аристократичните си предци. — Нима гледаш на мис Филдинг като на заплаха?

Лили и Алекс с изумление забелязаха как лицето на Дерек потъмнява от гняв.

— По дяволите, и двамата нямате представа какви неприятности може да ти причини тя.

Забележката предизвика скептичния поглед на Алекс.

— Мис Филдинг няма да ни причини никакви тревоги през този уикенд — отвърна той с безизразен тон. — Всички тук сме се събрали да общуваме, да се порадваме на красивия пейзаж, да подишаме чист въздух.

Дерек изгледа и двамата с разярен поглед и колебливо разтвори устни, сякаш искаше да добави още нещо. Вместо да продължи тирадата си, той напусна с глухо проклятие стаята и с нервен жест прокара пръсти през косата си.

Последва тишина, в която двамата съпрузи се спогледаха. Алекс тежко въздъхна.

— Господи. Никога не съм го виждал да се държи по такъв начин.

— Сега ще повярваш ли в това, което ти казах? — попита Лили не без известно задоволство. — Той я обожава. Луд е по нея.

Алекс не пожела да спори, само вдигна рамене.

— Но ще го отрича до последния си дъх.

Лили плътно се сгуши до него.

— Благодаря ти, че ме защити. Наистина си мислех, че може да ми отпори ушите!

Алекс се ухили и погали стройното ѝ тяло.

— Знаеш, че никога не бих позволи на никой да вдигне ръка срещу теб. Запазвам тази привилегия за себе си.

— Бих желала да видя как ще го направиш — измърмори предупредително тя и се усмихна, щом той я целуна по мекото, напарфюмирано ухо.

— Лили — прошепна той — заради мен, пък и заради самата себе си, остави ги на мира. Те сами ще решат проблемите си.

Той внезапно прекъсна думите си и отметна глава назад.

— Лили... споменавала ли си на Дерек, че семейство Ашби ще присъстват на тържеството?

Тя направи гримаса и поклати глава.

— Не бих насъбрала достатъчно смелост, за да му го съобщя. Той никога няма да повярва, че съм се съгласила да ги поканя с огромна неохота...

— Баща ми и лорд Ашби бяха големи приятели. А Ашби бе могъщ мой съюзник в Парламента. Не бих могъл да обидя възрастния

човек, като не му изпратя покана — макар че жена му е мръсна кучка, отровна змия.

— Защо не си го съобщил на Дерек? Мили Боже, представям си ги двамата под един покрив — очаквам кръвопролитие всеки момент!

По-голямата част от следобеда Сара прекара с група млади жени. Тя бързо откри, че страхът ѝ от пренебрежението на околните е безпочвен. Жените се държаха топло и дружелюбно и бяха далеч по-сладкодумни от селските приятелки на Сара. От погледа на Сара не убягна, че разговорите на тези аристократични дами силно наподобяваха клюките на проститутките в бара на Крейвън.

Макар Лили да даваше вид, че се радва на компанията, очите ѝ често жадуващо се стрелкаха към прозореца. Сара отгатна, че тя би предпочела да се разхожда навън или да язди, отколкото да бъде затворена тук. Щом забеляза непричастността на Лили към дискусията, една от жените безгрижно се извърна към нея.

— Лили, скъпа, защо не ни разкажеш нещо за твоя съпруг? След всички тези години, прекарани в домашен комфорт, как лорд Рейфорд предявява съпружеските си права?

Лили удиви групичката, като страните ѝ силно поаленияха.

— Достатъчно често — промълви тя, усмихвайки се на себе си и отказа да коментира повече. Те захванаха да я дразнят и да ѝ се смеят, поглеждайки я със завист, понеже Лили имаше вид на щастливо омъжена жена — рядкост сред бон тона.

Лейди Маунтбейн се бе свила в ъгъла на покрита с възглавници кушетка. Широката ѝ, покрита с пембено червило уста, се разтегна в многозначителна усмивка.

— Стига сме разговаряли за съпрузи — обяви тя с дрезгавия си алт. — Предпочитам много повече темата за неженените мъже — тяхното поведение е къде-къде по-интересно. Дерек Крейвън, например. В него има определено нещо животинско. Когато е близо до мен, не мога да сваля очите си от него. Може би причината за това е черната му коса... или страшния белег...

— Да, белегът — добави Адел Бартлет мечтателно. — Той му придава такава брутална мъжественост...

— Порочен и безпринципен мъж — додаде някой с негодуващ глас.

Адел кимна с подчертано разбиране.

— Толкова се радвам, че го покани на празненството, Лили. Възбуждащо и пленително е да си близо до толкова опасен човек. Кара те да се чувстваш, сякаш нещо необичайно ще се случи.

— Глупости — възкликна Лили в отговор на коментарите им. — Дерек не е по-опасен от... от тази котка до камината!

Няколко погледа се насочиха със съмнение към дремещото животинче, охранен и мързелив котак, който бе далеч по-заинтересован от вечерята си, отколкото от преследването на котки. Лили долови недоверието им и рязко смени темата на разговора.

— Повече никакви разговори за мъже — те са досадни създания, и това си е. Имаме далеч по-важни неща за обсъждане!

— Например? — Адел видимо се чудеше кое можеше да бъде по-интересно от темата за мъжете.

— Не съм ли ви споменавала, че сред нас имаме писатели? — с ведър тон запита Лили. — Трябва да поразговаряме със Сара — всички обичате романа „Матилда“, нали?

За да отвлече вниманието им от себе си, Сара бе заела скромно място на един стол в ъгъла. Ненадейно тя се превърна във фокус на всички очи. Поток от възбудени думи се изля в едно и също време.

— Вие ли сте написали „Матилда“?

— Боже мой, трябва да ни разкажете нещо за нея! Как я срещнахте?

— Как се чувства тя сега?

Сара се усмихна и направи плах опит да им отговори, ала скоро откри, че нямаше значение какво им обяснява, тъй като отвръщаха една на друга на собствените си въпроси и продължаваха неспирно да бърборят.

Два часа преди назначеното време за вечеря дамите се разотидоха по стаите си, за да се преоблекат и подготвят за дългата вечер. Сара се огледа из стаята и зърна една непозната руса жена, на която още не беше представена. Останалите бяха посрещнали новодошлата с бегли поздрави и никоя не бе склонна да я представи като своя приятелка. Сара се извърна на стола си, за да я разгледа отблизо.

Жената бе стройна и извънредно красива. Лицето ѝ бе строго, с аристократично тънък нос с деликатно връхче. Променливи, пъстри очи, съдържащи синкави, сиви и зелени пламъчета, бяха поместени

дълбоко под изскубнатите вежди. Разкошната ѝ златиста коса бе отрязана на бретон върху челото и свита на кок високо на тила със спускащи се небрежно къдри. Ако имаше поне малко топлина в изражението ѝ, тя щеше да бъде пленителна. Ала очите ѝ бяха странно остри и безизразни, подобно късчета мрамор. Неотклоняваният ѝ се поглед накара Сара да се почувства неловко.

— Коя сте вие? — запита тя с копринен глас.

— Мис Филдинг, мадам.

— Сара — повтори жената и впери замислен поглед в нея. — Сара.

Сара с неудобство постави чашата си с чай на масичката и се зае да изчетква невидими пращинки от полите си. Щом забеляза, че останалите напускаха стаята, тя се запита как би могла да ги последва, без поведението ѝ да изглежда грубо и недодялано.

— Откъде сте? — продължаваше да я разпитва новодошлата с тих глас.

— От Грийнууд Корнърз, мадам. Малко селце, недалеч оттук.

— Колко сте сладка. Грийнууд Корнърз. Но разбира се. С изражение, толкова чисто, както на млекарка, вие със сигурност идвате от село. И този очарователен полъх на невинност... Карате ме да се чувствам ваша закрилница. Виждам, че не сте омъжена. Сара, заявявал ли е някой мъж претенциите си към вас?

Сара замълча, тъй като не знаеше как да се отърве от любопитството на жената.

— О, вие ще завладеете много сърца — увери я лейди Ашби. — Дори и най-недостъпните. Никой няма да устои пред вашата красива невинност. Уверена съм, че можете да накарате някой възрастен мъж да се почувства като младо момче. Боже мой, вие навярно бихте могли да принудите негодника да се отрече от дявола...

— Джойс — разнесе се спокойният глас на Лили Рейфорд. И двете извърнаха поглед към Лили, чието изражение бе необичайно надменно. С мълчалива благодарност за избавлението Сара стана от мястото си. — Сигурна съм, че приятелката ми оценява ласкателните ви забележки, ала тя е доста свенлива. Не бих желала да карате някой от гостите ми да се чувства неловко.

— В каква безупречна домакиня сте се превърнали, Лили — измърка Джойс, вперила в нея поглед с видима неприязън. — Човек не

би могъл да заподозре, че някога сте водили толкова цветист живот. Прикривате го толкова добре. Ала не можете да скриете напълно плодовете от своето минало, нали?

— Какво искате да кажете? — запита Лили и очите ѝ се присвиха.

— Имам предвид, че вашата обожаема щерка Никол постоянно ще ви напомня за връзката ви с Дерек Кревън — Джой се обърна към Сара и хитро добави: — Защо изглеждате толкова учудена, скъпа? Мислех, че всеки познава копелето на Дерек Крейвън — Никол.

[1] Игра на отгатване. — Б.пр. ↑

[2] Казвам се Франсоаз (фр.) — Б.пр. ↑

[3] Колко са красиви косите ви, госпожице! (фр.) — Б.пр. ↑

[4] Сторете това, което сърцето ви нашепва, госпожице (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСМА

Сара почувства вътрешната борба на Лили да запази хладнокръвие. За момент изглеждаше, че е изгубила битката. Сара докосна ръката ѝ в мълчалив жест на подкрепа, докато Джойс я наблюдаваше с подигравателен поглед. Лили съумя да се овладее и стисна устни, после се обърна към Сара.

— Ще се качим ли горе? — запита тя с леко треперещ глас.

Сара бързо кимна и двете оставиха Джойс, загадъчно усмихната.

— Никол е дете от друг мъж, но не Дерек е бащата.

Сара прошепна успокоително:

— Лили, няма нужда да ме уверяваш...

— А аз извърших грешка няколко години преди да се омъжа. Алекс не би могъл да обича дъщеря ми повече, отколкото ако бе негово дете. Не ме е грижа какво приказват другите за мен, ала Никол е прекрасно, невинно създание. Не мога да понеса мисълта, че може да бъде наказана заради греховете ми. Слава Богу, намират се твърде малко хора, които се осмеляват да хвърлят камъни в нас. Лейди Маунтбейн има толкова деца от различни бащи, че наричат поколението ѝ „сборището Маунтбейн“. А Джойс Ашби има достатъчно любовници, за да попълнят цяла кохорта. Проклетата жена! Нямах намерение да ви съобщавам, ала именно Джойс нае похитителите, които нападнаха Дерек в бордеите.

Сара затаи дъх в смесица от удивление и гняв, не само към Джойс, но и към Дерек. Как можеше да е имал връзка с подобна жена? Е, той и лейди Ашби бяха от една и съща порода! Ето какво я очакваше, лениво нашепваше разумът ѝ... винаги да се сблъсква с доказателства за неговата порочност... винаги да намира сили да го оправдава. Не за първи път Сара се запита какво изобщо прави тук. Нещастна, тя възнамеряваше да съобщи на Лили, че желае да напусне Рейфорд Парк.

— Стойте настрана от Джойс Ашби — ѝ говореше Лили. — И ако заподозре, че Дерек таи някакви чувства към вас, ще направи

живота ви непоносим — като мърмореше нещо под нос, Лили заизкачва стъпалата с бърза крачка, която Сара едва съумяваше да следва. — Елате с мен... Искам да ви покажа нещо.

Те стигнаха до третия етаж и се приближиха до редица светли, застлани с дебели килими стаи. Лили обясни, че това са занималнята, детската стая и две спални за детегледачките. От детската стая се разнесе гугукане и смях. Застанала на вратата, Сара зърна две красиви чернокоси деца, момиченце на девет или десет години и момченце на около три. Те седяха върху килима, заобиколени от купища блокчета, игри и книги.

— Това са двете ми скъпи дечица — заяви Лили с гордост.

При звука на гласа ѝ и двете вдигнаха поглед нагоре и радостно се втурнаха към нея.

— Мамо!

Лили ги прегърна и се извърна към Сара.

— Никол, Джейми, това е мис Филдинг. Тя е моя приятелка, която пише романи.

Никол вежливо направи реверанс и я загледа с интерес.

— Обичам да чета романи.

— И аз също! — извика Джейми, проявявайки буйния си нрав. — Ще ти докажа!

— Деца! — намеси се Лили, като прекъсна усилията на сина си, да грабне една книга — днес е интересен ден за нас. Елате да се поразходим заедно из снега.

Бавачката неодобрително смръщи вежди.

— Милейди! Те ще се простудят до смърт!

— О, няма да ги държа навън толкова дълго — бодро възрази Лили.

— Няма да имате време да се пригответе за бала...

— Преобличането никога не ми отнеме много време — Лили се усмихна на децата си. — А и освен това играта навън е далеч по-забавна от присъствието на някакъв отегчителен бал.

Бавачката високомерно подсмъркна и отиде да донесе палтата на децата.

— Може ли да взема една от куклите си, мамо? — попита Никол.

— Разбира се, скъпа.

Сара се усмихна на странния чар на Никол, когато момиченцето отвори изрисувано сандъче за играчки и се зарови в купищата си от кукли. С изключителната си грациозност детето приличаше на малка, елегантна дама. Лили се приведе към Сара и ѝ довери:

— Непрестанно я окуражавам да лудува на воля, но тя не се възползва от това. Малък ангел! Напълно различна е от мен — тя тихо се засмя. — Почакай, докато се сдобиеш със свои деца, Сара — те навярно ще бъдат истински дяволчета!

— Едва ли — отвърна Сара, като се опитваше да си се представи като майка. Тъжна, замислена усмивка се появи в ъгълчетата на устните ѝ. — Не знам дали го желая. Някои жена си предопределени да останат без деца.

— Вие сте предопределена за майчинство — възрази ѝ решително Лили.

— Откъде знаете?

— С вашето търпение и милосърдие, с цялата ви всеотдайна любов... ще бъдете най-добрата майка на света!

Сара безрадостно се усмихна.

— Е, след като всичко вече е решено, остава само да се намери подходящият баща.

— Балът тази вечер ще гъмжи от високо издигнати в обществото ергени. За вечерята ще ви настаня между двама от най-обещаващите. Донесохте ли си синята рокля? Добре. Очаквам да грабнете погледа на всеки мъж, когото пожелаете.

— Не съм дошла на лов за съпрузи... — поде разтревожено Сара.

— Но това не означава, че ще пренебрегнете някоя добра перспектива, която ви се изпречи на пътя, нали?

— Предполагам, че не — промърмори Сара, решила да не напуска тържеството. Не че ѝ бе по сърце, просто предполагаше, че няма да ѝ навреди, ако остане тук за кратко.

Облечени във великолепни вечерни одежди, гостите се насъбраха в приемната и се заточиха в дълга и пъстра процесия към залата за вечеря, огромно помещение с петдесетфутов таван. Двойките се бяха подбрали по ранг, значимост и възраст, дамите леко придържаха дясната ръка на кавалерите си и се придвижваха към двете дълги маси, всяка от които можеше да побере около стотина гости. Масите бяха

отрупани с безбройно количество кристални чаши, сребро и фин рисуван китайски порцелан.

Седнала между двама прекрасни млади господа, Сара се наслаждаваше на вечерята. Разговорът беше очарователен, понеже обществото включваше поети, които рецитираха последните си творби и посланици, разказващи забавни истории за живота си в чужбина. На всеки пет минути чашите се вдигаха за тост в чест на домакина и домакинята, за качеството на храната, за здравето на краля и за всяка друга идея, считана от гостите за заслужаваща внимание. Сервитьори в бели ръкавици се движеха спокойно и безмълвно между вечерящите, носеха блюда с пикантни пирожки, суфле и кристални подноси с бонбони за дегустация между отделните блюда. След като бяха премахнати големите супници със супа от костенурки и чиниите със съомга, сервираха огромни подноси печено, задушено, пилешко и дивеч. Вечерята приключи с изстудено шампанско, сладкиши и ароматни плодове.

Покривките бяха свалени от масите и господата се облегнаха на столовете си, за да се насладят на прекрасните запаси на лорд Рейфорд от бяло рейнско вино, шери и портвайн и да всмукнат от пурите си, разговаряйки за политика. Междувременно дамите се бяха оттеглили в отделни стаи на чай и сладки клюки. Всички щяха да се съберат след час или два в балната зала, поотпочинали от вечерята.

Седнал вляво до Алекс, Дерек отпиваше портвайн и се вслушваше в разговорите с привидна леност. Не бе в стила му да взема активно участие в дебатите след вечеря, независимо колко добронамерени бяха те. Определено никой от мъжете не направи грешката да го включи в спор. Той не бе голям оратор, тъй като ненавиждаше тягостните дълги речи. „И освен това — бе промърморил един от господата на съседа си — никога не бих бил такъв глупак да дискутирам някой проблем с човек, който безпогрешно знае колко струвам.“

— Откъде би могъл да го научи?

— Той знае цената на всекиго, до последния грош.

Разговорът неусетно се насочи към проекторешението, отхвърлено наскоро от парламента. То щеше да забрани практиката на използване на малки момчета за почистване на комини. Но лорд Лодерсън, пълен, широкоплещест пер, който имаше навика да

превръща всичко в шега и забавление, бе изнесъл изпълнена с хумор реч пред Камарата на лордовете, която бе унищожила законопроекта. Той сипеше остроумия на масата, срещу които се съпротивляваха малцина — повечето от мъжете се смееха, като отправяха похвали към пиперливия му език.

— Казвам ви, бях в добра форма тези дни — разкикоти се той. — Радвам се на обществото ви, мои добри момчета... винаги бих се радвал.

Дерек бавно постави чашата си на масата. Той бе подкрепил законопроекта със значителни средства и задкулисни подкупи. С подкрепата на Алекс Редфорд щеше да спечели — ако не беше ироничната реч на Лодерсън.

— Дочух, че сте бил твърде забавен, милорд — произнесе Дерек. Тонът му бе тих, подронващ цената на множеството наперени жестове, раздавани наляво и надясно. — Ала се съмнявам, че една групичка от малки коминочистачи може да оцени остроумието ви, както Парламентът — на масата внезапно се възцари тишина. Множество погледи се втренчиха в безстрастното му изражение. Дерек Крейвън винаги даваше вид, че не го е грижа за нищо... ала изглежда тази тема бе твърде значима за него. Неколцина от гостите си спомниха слуховете, че самият Крейвън е бил някога коминочистач. Усмивките им видимо помръкнаха.

— Ясно е като бял ден, че изпитвате съчувствие към момчетата — изкоментира Лодерсън. — И аз самият съжалявам клетите малки същества, ала това е необходимо за обществото зло.

— Работата, която вършат, може лесно да бъде заместена с четки с дълги дръжки — произнесе с безстрастен тон Крейвън.

— Те са синове на черноработници, мистър Крейвън, а не синове на благородници. Никога не биха се издигнали до нещо в живота. Защо да не ги използваме, колкото можем?

— Крейвън — промърмори Алекс Рейфорд, опасявайки се, че ще се разрази грозна сцена.

Ала Дерек вдигна очи и погледна Негово Лордско Височество със сдържан, едва ли не приятен маниер.

— Изкушавате ме да вкарам собствения ви син в кучи гъз, лорд Лодерсън.

— Какво значи това? — запита Лодерсън, кикотейки се на грубия израз на кокни.

— Това означава, че следващият път, когато отхвърлите законопроект, който поддържам, употребявайки някои от фриволните си, високопарни речи, ще натъпча гърлото ви със сажди и пепел и ще натикам тлъстия ви задник в някой комин. А ако започнете да се задушавате в него, ще подпаля слама под вас, докато не се измъкнете нагоре. И ако се оплаквате от изгаряния от горещата пара или от задушаване, ще ви напердаша с кожен камшик. Ето какво изживява всеки невръстен коминочистач през всеки ден от нещастното си съществуване, милорд. Законопроектът можеше да предотврати това — Дерек впи в него смразяващ поглед, стана от мястото си и напусна трапезарията с отмерена стъпка.

Бузите на Лодерсън се бяха обагрили в пурпурночервено.

— Какво му дава правото да мисли, че мнението му струва и петак? — гласът на депутата проехтя в мъртвата тишина на залата. — Човек без родословие, без образование и определено без всякакъв финес. Може и да е най-богатият негодник в Англия, ала това не му дава правото да ми говори по такъв обиден начин — той изглежда негодуващо Алекс. — Дължите ми извинение, сър! Тъй като сте отговорен за поканата на този човек, ще приема вашето, вместо неговото.

Всички в залата се смръзнаха. Дори скърцането на стол не нарушаваше тишината. Лицето на Алекс бе подобно на издялан мрамор, щом той отвърна на погледа на Лодерсън.

— Извинете ме, господа — изрече той накрая. — Тук май стана изведнъж твърде задушно — той напусна масата с изражение на погнуса, докато очите на Лодерсън едва не изскочиха от орбитите си.

Алекс не можа да открие Дерек до започването на бала. Той влезе в залата и се спря да огледа оркестъра, почти скрит зад огромна купчина рози. Редица френски кристални полилеи пръскаха искряща светлина над блестящия под и огромните мраморни колони. Лили ръководеше бала с обичайната си топло сърдечност и финес, карайки с изящна лекота всеки да се чувства добре дошъл.

Алекс зърна Дерек, който си вземаше пиене от подноса на минаващия келнер и се присъедини към компанията му.

— Крейвън, за сцената в трапезарията...

— Мразя висшата класа — промърмори Дерек и отпи щедра глътка вино.

— Ти добре знаеш, че се различаваме от Лодерсън.

— Прав си. Някои са още по-зли.

Алекс проследи погледа на Дерек и зърна тлъстата фигура на Лодерсън сред групата от перове, заети с ласкателството на лорд Ашби. Надменен, раздразнителен човек от старата школа, лорд Ашби от време на време произнасяше някоя и друга реч. Вярваше, че всяка дума, която изговаря, е подобна на перла, изпадаща от устата му. Заради ранга и богатството му раболепническите глупаци около него не се осмеляваха да противоречат на мнението му.

— Заговори ли те Джойс? — попита Алекс Дерек.

Той поклати глава.

— Не би се осмелила.

— Сигурен ли си в това?

— Последният път, когато се срещнахме, едва не я удуших.

Алекс го изглежда озадачен и мрачно се усмихна.

— Не мога да те виня.

Дерек бе втренчил поглед в лорд Ашби.

— Джой бе на петнадесет години, когато се омъжи за дъртия негодяй. Виж го само, заобиколен от тези дупедавци! Разбирам прекрасно защо Джой се е превърнала в такава тигрица. Момиче на нейните години, омъжена за него, би станала или треперещ заек, или чудовище.

— Говориш така, сякаш изпитваш съчувствие към нея.

— Не. Но я разбирам. Животът прави хората такива, каквито са — дълбока бръчка прорязва тъмните вежди на Дерек. Той махна към ъгъла на стаята. — Ако някой от тези рафинирани барони или виконти бяха родени в бордеите, щяха да приличат на мен. Благородниците не ги е грижа за нищо.

Алекс проследи погледа на Дерек и зърна нарастваща котерия от мъже, които заобикаляха Сара Филдинг. Дребното ѝ, ала сексапилно тяло бе облечено в синя кадифена рокля, няколко тона по-тъмна от очите ѝ. Косата ѝ бе свита на кок, а около страните ѝ се спускаше водопад от кестеняви къдрици. Тя бе извънредно красива тази вечер, излъчваше свенлив чар, на който никой мъж не би устоял. Алекс се извърна и се вгледа в безизразното лице на Дерек.

— Ако това, което долавям, е истина — запита той бавно — защо им позволяваш да ухажват мис Филдинг?

Дерек пренебрегна въпроса, ала Алекс продължи настоятелно да го разпитва.

— Защо им позволяваш да се отнасят по-мило към нея, отколкото ти? За да се погрижиш по-добре за нея? Ще я оцени ли някои от онези контета по-добре, отколкото ти?

Зелените очи проблеснаха с хладен пламък.

— Ти ме познаваш по-добре от всеки друг.

— Зная идеално какво представляваш — възрази му Алекс. — Преди пет години бих се усъмнил, че заслужаваш жена като нея. Ала ти се промени, Крейвън. Много се промени. И ако тя намира нещо, достойно за твоята любов... За Бога, недей да подценяваш подаръка, който съдбата ми поднася.

— О, за теб всичко е толкова просто — изсмя се подигравателно Дерек. — Няма значение, че съм се родил копеле. Тя заслужава нещо по-добро от мъж с фалшиво име, фино облекло и просташки акцент. Няма значение, че не притежавам семейство и религия. Не вярвам в свещените каузи, в добродетелността... Не съм достатъчно чист за нея. Никога не съм бил. Ала какво значение има това за нея? — устните му се разтеглиха в иронична усмивка. — Връзката между нас би била дар на съдбата, Рейфорд. Неуместна шега.

Алекс мигновено изостави спора.

— Може би си прав. Извини ме, но трябва да потърся жена си, която навярно се отбранява от своята кохорта обожатели. За разлика от теб, аз притежавам ревнива жилка, широка като Темза.

— По-скоро като Атлантика — промърмори Дерек, наблюдавайки как приятелят му се оттегля.

Той насочи вниманието си към Сара и към младежите, които се въртяха около нея. „Ревнива жилка“ — ето какво можеше да опише състоянието му. Презираше мъжете, които желаеха да се възползват от благоволенieto й. Искаше му се да изръмжи и да оголи зъби срещу тях, да я отнеме от грабливите им ръце и похотливите им погледи. Ала какво щеше да прави с нея? Идеята да я направи своя любовница му изглеждаше толкова неправдоподобна, колкото и мисълта да се ожени за нея. И в двата случая щеше да съсипе живота й. Единственият му шанс бе да стои настрана, ала това му изглеждаше толкова лесно за

разрешение, колкото да се лиши от глътка въздух. Физическото привличане бе силно, ала много по-неустоимо бе паническото чувство, което изпитваше, намирайки се близо до нея... чувство, опасно близко до щастието. Никой мъж на света нямаше право на това, колкото него.

Крейвън не се виждаше наоколо, но Сара чувстваше, че отнякъде я наблюдава. Миг по-рано той се разхождаше наоколо и разменяше любезности с гостите. Сара не можеше да не забележи, че жените му отправяха всякакъв вид знаци — флиртуващи погледи, потупвания по рамото с ветрила, докосване с покрити с копринен плат гърди. Жените бяха очаровани от смесицата грубоватост и елегантност в държането му. Сякаш ярък огън пламтеше под хладната му външност и всяка жена се надяваше да разчупи непроницаемата му ледена обвивка.

— Мис Филдинг — прекъсна мислите ѝ виконт Тавишмън. Той стоеше плътно до нея и я пронизваше с одухотворените си кафяви очи. — Навярно ще ме удостоите с още един валс?

Сара му отвърна със смутена усмивка, търсейки подходящия отговор. Вече бе изтанцувала два валса с Тавишмън. Жестът щеше да бъде забелязан от гостите и навярно би довел до подозрения. Не че не харесваше импулсивния млад женкар — просто не желаше да го окуражава в намеренията му.

— Боя се, че танците ме уморяват — извинително се усмихна тя. Всъщност, това бе истината. От няколко валса и жизнерадостни кадрила петите вече я понаболяваха.

— Тогава ще намерим някое спокойно местенце да седнем и да си поговорим — той предложи ръката си с галантен жест. Като въздъхна нечуто, Сара го придружи през дългата галерия с множество френски прозорци и седна върху една лъскава дървена пейка.

— Желаете ли малко пунш? — предложи Тавишмън и тя кимна в знак на съгласие. — Не отивайте никъде — заупещава я той. — Ще се върна само след миг. А ако някой мъж ви заговори, кажете му, че сте ангажирана.

Сара го удостои с ироничен поглед и се престори, че стои спокойно на мястото си, след което се усмихна, преди да напусне кътчето. Из галерията се разхождаха насам-натам различни двойки, възхищаваха се на гледката на терасата и на фонтана в заскрежената

градина отвън. Тя се заигра с блестящите мъниста на роклята си и се замисли за вечерта, когато я бе облякла. Мека усмивка разтегли ъгълчетата на устните ѝ.

Той носеше очилата ѝ точно до сърцето си. Никой мъж не би сторил подобно нещо, освен ако...

Мисълта за това я изпълни с енергия. Градината се виждаше иззад заскрежените прозорци, плетът бе обвит с ледени шушулки, здрачът бе мразовит и спокоен. Бледа лунна светлина се разливаше над замръзналия фонтан и околните алеи. След претъпканата, изпълнена с гърмяща музика бална зала, тихата градина бе подканващо убежище за нея. Подчинявайки се на внезапен порив, Сара натисна една от позлатените, валчести дръжки на вратите и се промъкна навън. Потрепери, щом зимният вятър обрули голите ѝ рамене и затвори вратата след себе си.

Градината приличаше на снежен дворец. Пое дълбоко дъх и тръгна по чакълестата алея. Погълната от мисли, тя се движеше безцелно, докато не дочу звук зад себе си. Навярно това бе повеят на зимния вятър... или името ѝ, прошепнато с тих глас. Тя се извърна, заскрежените краища на роклята ѝ обгърнаха нозете ѝ. Той я бе наблюдавал, помисли си тя и обаятелна усмивка пробяга по лицето ѝ, щом се взря в мъжа, застанал няколко метра встрани.

— Чувствах, че ме преследвате — промълви тя почти бездиханно. — Поне се надявах, че ще го сторите.

Строгата отсянка върху лицето на Дерек прикриваше измъчеността на спотаените чувства. Как можеше да му се усмихва по този начин? Той целият трепереше от хлад и вътрешна жар, и жегга. Боже мой, не можеше да понесе начина, по който тя го гледаше, сякаш проникваше в най-съкровения кътчета на душата му. Тя се приближи до него. Нямаше значение, че той пристъпи към нея три крачки и я притисна в обятията си. Радостният ѝ смях погъделичка слуха му, щом я вдигна във въздуха. Внезапно той обсипа с груби целувки бузите ѝ, брадичката, челото ѝ. Тя улови с ръце главата му, за да го усмири. Впи взор в него, лунната светлина се отразяваше в очите ѝ.

— Искам да бъда с вас — прошепна тя. — Независимо какво ще се случи.

Никой в живота му не му бе мълвял подобни неща. Дерек се опита да успокои лудото биене на сърцето си, ала тя прилепи меките

си устни до неговите и всичко останало изгуби смисъл. Той жадно се сведе над нея, като се опитваше да не ѝ причинява болка с жадните си целувки, треперейки от чувства, колкото диви и необуздани, толкова и нежни.

Лили Рейфорд се прокрадна в градината и се спотаи зад едно дърво със заскрежени клони. Зъбите ѝ потракваха от студ. Щом зърна Дерек и Сара в далечината, притиснати в страстна прегръдка, устните ѝ се разтегнаха в широка усмивка. Едва се въздържа да не изтанцува един победен танц. Потърка длани, за да ги стопли, когато чу тих шум.

— Лили — тя трепна, след което ръцете на съпруга ѝ обвиха раменете ѝ. — Защо, по дяволите, си тук? — промърмори Алекс и я придърпа назад към високото си тяло.

— Ти си ме преследвал! — негодуващо възкликна Лили, като се стараеше да приглуши гласа си.

— Да — а ти преследваше Дерек и мис Филдинг.

— Трябваше да го сторя, скъпи — прозвуча невинното ѝ обяснение. — Нали съм длъжна да им помогна.

— О, нима? — сардонично се усмихна той. — На пръв поглед изглежда, че ти просто ги шпионираш — пренебрегвайки протестите ѝ, Алекс задърпа съпругата си настрана. — Струва ми се, че вече си им помогнала достатъчно, сладка моя.

— Разваляш ми удоволствието — обвини го Лили, като се опитваше да се отдръпне от здравата му хватка. — Искях да ги погледам още малко...

— Тръгвай си. Остави ги на мира.

Решена да отстои своето, Лили притисна нозе в каменния бордюр на пътеката.

— Още не... Алекс... уфф! — с едно лесно придърпване той я бе лишил от равновесие и тя залитна към него.

— Внимавай къде стъпваш — предупреди я той меко, като че ли препъването ѝ бе по нейна вина.

Тъмните ѝ очи пресрещнаха блестящия му в сивкави пламъчета поглед.

— Ти, твърдоглав, непоносим тиранин! — обвини го тя и се разкикоти, удрайки го с малките си юмручета по гърдите.

Алекс се усмихна, подчини се на съпротивлението ѝ и я целуна с любов. Спря се, чак когато тя остана без дъх.

— В момента Дерек не се нуждае от помощта ти — ръцете му смело шареха по балната ѝ рокля от тюл и сатен. — Но аз имам проблем, който се нуждае от незабавно решение?

— О? И какъв е проблемът ви, милорд?

Устните му обсипаха със страстни целувки шията ѝ.

— Ще ти го обясня, щом останем насаме?

— Сега? — възкликна смаяно тя. — Наистина, Алекс, не искаш да кажеш, че...

— Сега — настоя той, грабна ръката ѝ в своята и я поведе към задната част на къщата.

Лили сплете пръсти с неговите, сърцето ѝ силно туптеше в очакване. Тя го считаше за най-великолепният съпруг на света и тъкмо възнамеряваше да му го каже, когато двамата едва не се сблъскаха със самотната фигура на жена, пресичаща пътеката пред тях.

Джой Ашби отскочи настрана и ги загледа подобно дива котка. По кипящата ярост, изписана на лицето ѝ, Лили се досети, че тя също преследва Дерек и го бе видяла да се целува със Сара Филдинг.

— Лейди Ашби — произнесе Лили със сладък гласец. — Доста мразовита нощ за разходка, нали?

— Ала е облекчение от непоносимата врява вътре — отвърна Джойс.

Лили, чието чувство за гостоприемство бе оценявано като връх на елегантността, се обиди щом чу, че обкръжението в дома ѝ бе окачествено като „непоносима врява“.

— А сега, изслушайте ме... — започна тя, но Алекс навреме я сграбчи за ръката, причинявайки ѝ болка.

— Скрийте хищните си нокти, скъпи дами — Алекс фиксира Джойс със строг поглед. — Съпругата ми и аз ще бъдем очаровани да ви придружим обратно до залата, лейди Ашби.

— Не желая — възпротиви се Джойс, ала бе възпряна от твърдата ръка на Алекс.

— Настоявам да ме оставите на мира — глухо произнесе тя, като не обърна внимание на вбесения поглед на съпругата му. Бе повече от ясно, че ако им бе дадено правото на избор, двете жени щяха да се прокраднат в градината, за да шпионират прегръщащата се двойка. В този момент Алекс почти съжеляваше Дерек Крейвън, който очевидно

бе затънал до гуша от тревоги. От друга страна, Крейвън сам си бе навлякъл бедата.

Двамата бяха погълнати твърде много един от друг, за да забележат какво става около тях — извиваха тела с копнеж, разменяха си страстни целувки, докато пламъкът на желанието им не достигна до крайна изнемога. Дерек бе обгърнал тялото ѝ с нозе, за да я държи поблизо в прегръдките си. Устните му обхождаха оголената ѝ шия.

— О... — силно възкликна тя, щом почувства горещото докосване на езика му. Дерек подви колене и пое цялата ѝ тежест, като вдъхваше дълбоко от аромата на трапчинката между гърдите ѝ.

Изведнъж той вдигна глава и я зарови в гъстите ѝ къдрици.

— Не! — промълви той с приглушен глас. Високото му тяло с широки плещи бе спокойно, с изключение на спазмодичното му дишане. Сякаш очакваше от Сара да го убеди, че изисква от нея нещо трудно за вярване.

Честността бе твърде голяма част от същността ѝ, за да държи чувствата си скрити. Въпреки че всичко можеше да завърши с нещастие, тя нямаше друг избор, освен да му предложи сърцето си.

— Желая те — прошепна тя и разроши с пръсти черната му коса.

— Ти даже не ме познаваш!

Тя извърна лице към него и притисна устни към тънкия белег на лицето му между гъстите вежди.

— Зная, че ме обичаш.

Дерек не се отдръпна от нежната ѝ прегръдка, ала гласът му прозвуча грубо:

— Не достатъчно — в противен случай нямаше да бъда с теб тук. Бих желал, по дяволите, да притежавам благоприличието да те оставя тук сама.

— Бях сама дълго време — страстно произнесе тя. — Нямам никого на този свят — нито Пери, нито който и да било мъж от селото, нито някой от балната зала. Никой, освен теб.

— Ако знаеше нещо повече за света, щеше да разбереш, че имаш пребогат избор, освен Пери Кингсууд и мен. Хиляди обикновени, почтени мъже, които биха паднали на колене в благоговение пред жена като теб.

— Не желая никой почтен мъж. Желая единствено теб — тя почувства с неохота усмивката му срещу ухото си.

— Сладък мой ангел — прошепна той. — Нуждаеш се от някого, далеч по-добър от мен.

— Не съм съгласна — като пренебрегна опита му да я освободи от прегръдките си, тя се сгуши под брадичката му.

Дерек я привлече към топлото си тяло.

— Ще изстинеш на този студ. Хайде да влизаме вътре.

— Не ми е студено — Сара нямаше намерение да отива никъде. Бе мечтала за този миг толкова много нощи!

Дерек се вгледа над главата ѝ в светлината, бликаща от балната зала.

— Трябва да отидеш там... и да танцуваш с Хари Маршал... или лорд Банкс.

Тя сбърчи чело при споменаването на имената на двамата коцкари.

— Това ли мислиш, че съм заслужила? Искаш да ме предадеш в ръцете на няколко плиткоумни, порочни ухажори и да твърдиш при това, че ще си подхождаме прекрасно? Е, започвам да си мисля, че това е удобно извинение от твоя страна, което подхранва мисълта ти, че не съм достойна за теб! Може би горчивата истина е, че не съм по вкуса ти! Въобразяваш си, че не мога да удовлетвори потребностите си, или...

— Не — отсече Крейвън.

— Предполагам, че с удоволствие би общувал с всички тия омъжени жени, които ти шепнат любезности в ухото, правят ти очички, докосват те с ветрилата си...

— Сара...

— Писателите са твърде наблюдателни, чувствителни хора, и мога да ти заявя с пределна сигурност коя жена ти допада, просто като наблюдавам...

Дерек заглуши тирадата ѝ с устни.

— Някоя от тях не означава нищо за мен — грубо изрече той. — Не е имало обещания и задължения от ничия страна. Не съм изпитвал никакви чувства към тях — той извърна поглед и прокълна полугласно, като осъзнаваше безуспешния си опит да я убеди в обратното. Ала тя бе длъжна да го разбере, за да не храни никакви илюзии по отношение на него. Дерек направи мъчително усилие да продължи. — Някои са

заявявали, че ме обичат. И щом са го произнасяли, веднага съм ги напускал.

— Защо?

— В живота ми няма място за подобни чувства. Не ги желая. Не изпитвам потребност от тях.

Сара втренчи поглед в извърнатото му лице. Под безстрастния му тон тя долавяше бурята, която бушуваше в гърдите му. Той се самозалъгваше. Нуждаеше се от любов повече от който и да било друг, когото бе срещала.

— Тогава, какво точно желаеш? — тихо го попита тя.

Той поклати глава без отговор. Ала Сара се досещаше какво се разиграва в душата му. Той бранеше самостоятелността и безопасността си. Ако бе достатъчно богат и властен, никога нямаше да бъде наранен, самотен и изоставен. Нямаше да има нужда да се доверява на никого. Сара продължаваше да го гали по косите, играейки си с гъстите, гарвановочерни кичури.

— Довери ми се — настоятелно прошепна тя. — Нима можеш нещо да изгубиш?

Той грубо се изсмя и пусна ръце, за да я освободи от прегръдката си.

— Повече, отколкото би могла да си представиш.

Сара отчаяно се притисна до него и приближи устни до ухото му.

— Чуй ме — тя залагаше на тези думи последната си карта. Гласът ѝ трепереше. — Не можеш да промениш истината. Можеш да се държиш като глух и сляп, да ме напуснеш завинаги, ала истината ще остане и ти не ще убегнеш от нея. Обичам те — тя почувства как неволен трепет преминава през тялото му. — Обичам те — повтори тя. — И не се самозалъгвай, че ме напускаш за мое добро. Всичко, което ще сториш, е да отхвърлиш и за двама ни възможността да бъдем щастливи. Ще копнея за теб ден и нощ, ала поне съвестта ми ще е чиста. Не съм скрила нищо от теб поради гордост или твърдоглавие — Сара почувства невероятното напрежение на мускулите му, сякаш бе издялан от мрамор. — Поне веднъж имай силата да не избягаш от любовта — прошепна тя. — Остани с мен. Позволи ми да те обичам, Дерек.

Той стоеше в позата на застинала самоотбрана, с цялата топлина и обещание, които Сара му предлагаше... и не можеше да си позволи

да ги приеме. Никога не се бе чувствал толкова безпомощен, такъв измамник. Може би за ден, за седмица, щеше да отговаря на представите ѝ за безмерна обич... Но не по-дълго. Той бе запечатал честта, съвестта, тялото си — всичко, което можеше да избегне от онова, което животът му предоставяше. А сега, с огромното си богатство, не бе в състояние да купи, което бе пожертвал. Ако можеше да заплаче, би проронил няколко сълзи. Наместо това чувстваше как няма, безлична студенина се разпростира по тялото му, изпълвайки областта, където трябваше да е сърцето му.

Не му бе трудно да я напусне... Напротив, бе отчайващо лесно.

Сара издаде нечленоразделен звук, щом той я отблъсна от себе си. Остави я, както бе правил и с другите, без да обърне поглед назад.

Сара смътно си спомняше как се добра до балната зала, бе твърде замаяна, за да си представи какво ще се случи по-нататък. Дерек го нямаше там. Сред елегантната шумотевица на бала тя лесно можа да възвърне самообладанието си. Изтанцува няколко валса с различни партньори, като изрисува тънка усмивка на лицето си. Разговаряше с лек и непринуден глас, който звучеше странно за собствените ѝ уши. Очевидно никой не долавяше болката ѝ, никой не забелязваше, че нещо се е случило с нея.

Ала тогава в залата цъфна Лили Рейфорд. Докато си проправяше път към Сара, изражението на лицето ѝ се промени — от усмивката до несигурното смръщване на вежди.

— Сара? — тихо попита тя. — Какво се случи?

Сара изглеждаше спокойна, паниката постепенно я напускаше. Всеки намек за съчувствие би я докарал до ръба на нервния срив. Трябваше незабавно да напусне бала, инак би избухнала в плач.

— О, прекарах чудесно — бързо избъбри тя. — Просто имам леко главоболие. Времето доста напредна, а не съм свикнала да стоя до толкова късно. Може би трябва да се оттегля в спалнята си.

Лили нежно я докосна, след което бързо отдръпна ръката си. Кадифените ѝ очи бяха изпълнени със съчувствие.

— Би ли желала да си поговорим?

Сара поклати глава.

— Благодаря ти, но съм много изморена.

Докато двете жени разговаряха, Джойс Ашби ги наблюдаваше през залата. Бе се уединила в потайно ъгълче с лорд Уилям Гранвил,

един от мнозината ѝ почитатели, който от години безуспешно се домогваше до благоразположението ѝ. Надеждата му да се добере до леглото ѝ го принуждаваше да се връща при нея от време на време, ала тя винаги презрително го отхвърляше. Въпреки прословутата му мъжественост и хубостта на снажното му, силно тяло, той никога не бе получил онова, за което жадуваше.

Джойс се усмихна срещу тесните му сини очи.

— Уилям, виждаш ли жената до Лили Рейфорд?

Гранвил с безразличие обърна глава, ала очите му внезапно блеснаха при вида на двойката.

— А, очарователната мис Филдинг — измърмори той.

— Да, наистина — като съзерцаваше съблазнителните прелести на Сара, той навлажни устните си с надебелял език.

— Малко сладко бонбонче — извърна погледа към Джойс, вкусвайки от златистата ѝ красота, подчертана от прозрачна светлолилава рокля. — Но предпочитам светските жени с богат опит, които могат да задоволят разнообразните вкусове на мъжа.

— Наистина — прекрасното лице на Джойс придоби мрачен вид. — Познаваме се от дълго време, нали, Уилям? Може би е настанало времето да направим приятелството си по-интимно.

— Може би — дълбоко въздъхна Уилям и пристъпи по-близо до нея.

Тя изящно размаха ветрилото пред гърдите си, като се стараеше да го държи на по-голямо разстояние.

— Ала първо искам от теб една услуга.

— Услуга? — изведнъж застана той нащрек.

— Ще ти е приятно да го сториш, убедена съм — устните на Джойс се извиха в ехидна усмивка. — Когато това сладко бонбонче се оттегли в спалнята си през нощта, искам да нахълташ вътре и да... — застанала на пръсти, Джойс му зашепна плана си, докато лицето му не се обагри в пурпурночервено. — Считай я за залче, което ще изостри апетита ти — довърши Джойс — преди да се впуснеш в голямата си авантюра по-късно през нощта. Първо мис Филдинг... после мен.

Гранвил слисано поклати глава.

— Но се разнасят слухове... — запротестира той — говорят, че Дерек Крейвън е влюбен в нея.

— Тя нищо няма да му каже. Няма да посмее да се оплаче на когото и да било. Ще бъде твърде засрамена.

Замислен над предложението, Гранвил накрая кимна, като се кикотеше от похотливо задоволство.

— Добре. Стига да ми довериш защо се нуждаеш от тази услуга. Има ли тя нещо общо с предишната ти връзка с Крейвън?

Джойс едва забележимо кимна.

— Искам да унищожа всичко, което той цени — процеди през зъби тя. — Ако е привлечен от невинността, ще намеря начин да я оскверня. Ако някоя жена е достатъчно глупава, за да се влюби в него, ще съсипя живота ѝ. Няма да му позволя нищо... докато не запълзи на колене пред мен и не ме пожелае отново.

Гранвил я съзерцаваше очарован.

— Каква изключителна жена си ти! Истинска тигрица. Кълнеш ли се във всичко свято за теб, че ще ми се отдадеш тази нощ?

— Нямам нищо свято — Джойс разтегли устни в тънка усмивка. — Но ще ти се отдам тази нощ, Уилям... след като приключиш с мис Филдинг.

Сара любезно отблъсна опитите на Лили да разговаря с нея, пожела ѝ лека нощ и незабелязана от никого си тръгна от залата. Изкачи се сама на горния етаж. Музиката и смехът от балната зала отшумяваха с всяка нейна стъпка, докато накрая не намери пълен покой в тишината на стаята си. Захвърли кадифето, обшито с мъниста на пода заедно с финото си бельо. Струваше ѝ се прекалено трудно да постави дрехите си на място. Нахлузи нощницата, приседна на крайчеца на леглото и се замисли.

— Никога не е бил мой, за да го загубя — произнесе тя гласно. Не... нямаше никаква причина да съжалява. Не бе сторила грешка като се бе влюбила в него, нито пък бе грешно да му го признае. Пообиграна жена би се държала по-умно от нея, ала Сара не познаваше добре женските игри и хитрини.

Тя коленичи край леглото, притисна ръце в молитвена поза и плътно затвори очи. „Скъпи Боже — промълви с пресеклив шепот — не мога да понеса болката в този момент... ала моля те, нека не ме боли цял живот.“ Дълго време тя остана неподвижна, умът ѝ се рееше в безрадостни мисли. Сред хаоса от емоции надделяваше съжалението към Дерек Крейвън. Тази вечер за миг, бърз като светкавица, той бе

подложен на изкушението да обикне някого. Сара се съмняваше, че той ще се осмели да се приближи към нея отново.

— А аз? — запита се тя изнурено, загаси лампата и се пхна в леглото. — Ще се опитам да се измъкна от тази каша и да продължа живота си смислено по-нататък. А някой ден, с Божието благоволение... Ще намеря сили да обикна друг.

Известно време Дерек Крейвън се разхождаше из билиардната стая с чаша бренди, вслушан с половин ухо в апатичните разговори на мъжете, оттеглили се тук по джентълменски да побъбрят и да изпуснат някоя и друга пура. Вялата обстановка го караше да се чувства като тигър в клетка. Той мълчаливо напусна стаята с брендите си в ръка. Докато се шляеше из първия етаж на къщата, пред погледа му се мярна фигура, облечена в бяло. Надявайки се на някакво развлечение пред мрачната перспектива да се върне в балната зала, той тръгна подир нея. По средата на стълбището зърна Никол, облечена в бяла нощница, с разпуснати и разрошени коси. Тя се сгуши зад перилата в опит да се скрие от него. Ала щом Дерек се приближи, тя сложи пръстче на устните си в знак да запази мълчание. С нехайна походка Дерек се изкачи по стъпалата и приседна до нея. Облегна се с лакти върху свитите си колене.

— Какво правиш тук в този късен час? Защо не си в леглото си?

— Промъквах се тайно към балната зала, за да огледам красивите рокли на дамите — прошепна Никол. — Не казвай на мама.

— Няма, ако се качиш веднага горе.

— Нека да видя как изглежда бала!

Той решително поклати глава.

— Малките момичета не трябва да се скитат из дома по нощница.

— Защо? — Никол се огледа и прикри босите си нозе под дрехата. — Нощницата ме закрива цялата. Не виждаш ли?

— Не е прилично — Дерек едва удържа мрачната си усмивка, щом се чу да произнася думи за благоприличие.

— Мама не е задължена да се държи прилично. И с теб ще бъде така, когато пораснеш.

— Но чичо Дерек... — замоли го Никол и после въздъхна тежко, щом зърна заплашително смръщените му вежди.

— Добре, ще се кача горе. Ала някой ден ще имам рокля от злато и сребро... и ще танцувам цяла нощ!

Дерек се вгледа в мъничкото ѝ лице. Чертите на Никол бяха значително по-екзотични от тези на майка ѝ. С блестящите си черни очи и поразително тъмни вежди, тя щеше да се превърне в изумителна красавица.

— Този ден още не е настъпил — отбеляза Дерек. — Ала след години всеки мъж в Лондон ще коленичи в нозете ти с молбата да се ожени за теб.

— О, не желая да се омъжвам за никого — произнесе тя откровено. — Това, за което копнея, е да си имам собствена конюшня, пълна с коне.

Дерек леко се усмихна.

— Ще ти припомня тия думи, когато навършиш осемнайсет.

— Може би ще се омъжа за теб — детински се разкикоти тя.

— Много мило от твоя страна, сладурче — той разроши косите ѝ. — Но ти ще се омъжиш за момък на твоята възраст, а не за някой дърт коцкар.

От долната площадка на стълбището долетя друг глас:

— Той е прав — кисело се намеси Джойс Ашби. — Аз бях принудена да се омъжа за дъртак — и ето какво излезе от мен.

Усмивката на Никол помръкна. С детската си наблюдателност, тя долови порочността иззад красивата външност на Джойс. Боязливо се приближи до Дерек, щом Джойс заизкачва стъпалата с плавни, грациозни движения. Тя се спря пред тях и впери неприязнен поглед в малкото момиче.

— Махай се, дете. Искам да говоря насаме с мистър Крейвън.

Никол колебливо се вгледа в Дерек. Той се надвеси над нея и ѝ прошепна:

— Хайде обратно в леглото, мис.

Щом момиченцето се отдалечи, цялата топлина и нежност в изражението на Дерек се стопиха. Той вдигна чашата си с бренди и пресуши последната капка от топлата кехлибарена течност. Остана да седи на стъпалото, без да прояви и грам вежливост.

— Защо си толкова мрачен? — замърка Джойс. — Да не би да си мислиш за нежната сцена в градината със Сара Филдинг? — тя ехидно му се усмихна, а той я простреля с поглед. — Да, скъпи. Зная всичко за чувствата ти към тази скромна селска теменужка — а и всеки друг е наясно по въпроса. Дерек Крейвън си е загубил ума по едно малко нищожество. Трябваше да ме уведомиш по-рано, че харесваш жените, с които се любиш, да се правят на невинни — щях да ти бъда крайно признателна — с гъвкава извивка на тялото тя се облегна на балюстрадата и му хвърли насмешлив поглед.

Дерек я наблюдаваше, двоумейки се дали да я изрита надолу по стъпалата или да ѝ каже да върви по дяволите... ала нещо го възпря. Не му се понрави самодоволното ѝ изражение. Нещо не бе наред, нещо се бе случило — долавяше го с всичките си сетива. Търпеливо я изчака да продължи подигравателната си тирада. Острите му зелени очи не се отделяха от нейните.

— Как се чувства един мъж, когато прави любов с такава жена, скъпи? Та тя не е в състояние да удовлетвори твой алчен апетит. Не мога и да си представя, че тя ще знае първото, с което да те възбуди — Джойс замислено въздъхна. — Мъжете са такива глупаци. Смея да твърдя, че си си въобразил, че си влюбен в нея. Нужно ли е да ти припомням, че не си способен да обичаш? Ти не си нищо друго, освен едно голямо, похотливо животно... и аз не бих могла да те пожелаая по никакъв друг начин — тя провокиращо изви алените си устни. — Остави сантименталността и романтичните глупости за другите мъже. Притежаваш нещо много по-добро от сърце — едно превъзходно, голямо петле. Единственото, което можеш да предложиш на своята селска фуста. Тя навярно не ще узнае как да те оцени... макар че сега... поне ще има основа за сравнение — последните думи Джойс натърти с ехидна усмивка.

Сравнение? Дерек бавно се изправи, впил пронизителен поглед в нея. Сърцето му бясно заби от неприятни предчувствия. Гласът му одрезгавя.

— Какво си сторила, Джойс?

— Направих ѝ всъщност само една услуга. Избрах добър приятел, който ще ѝ помогне да научи нещо повече за мъжете. Както се изразява брата на кокни, тя е в своята стая „надолу с главата“ с нашия мъжествен лорд Гранвил. Вече не е невинна.

Чашата от бренди се изплъзна от ръката на Дерек и се затъркаля невредима върху застланите с дебел килим стъпала.

— Боже мой! — извика той и се втурна нагоре по стълбището. Вземаше по три стъпала наведнъж, без да дочува гласа на Джойс след себе си.

— Не се старай да я спасиш, мой галантни рицарю. Вече е твърде късно — тя се разкикоти в безумен смях. — Каквото станало, станало.

Отначало зашеметеният разум на Сара си въобрази, че всичко е само сънен кошмар. Не можеше да е истина. Събуди се от огромна длан, затискаща устата ѝ. Размазано в неясно петно, червендалестото лице на непознатия едва се виждаше в мрака. Тежкото му тяло се свлече върху нея в леглото. Сара се вцепени от ужас и се опита да изкрещи, ала виковете ѝ бяха заглушени от дланта му, подобна на животинска лапа. Огромната му тежест я смазваше, болезнено притискаше гърдите ѝ и изтласкваше въздуха от дробовете ѝ.

— Тихо, тихо — изломоти той, жадно ровейки под нощницата ѝ. — Прекрасно създание. Наблюдавах те тази вечер... тези великолепни гърди, надничайки из деколтето ти. Недей да се боричкаш. Аз съм най-добрият любовник в Лондон. Отпусни се, и само ще се радваш. Уверявам те, ще видиш.

Тя се опитваше да го ухапе и да забие нокти в него, ала тежките му бедра все повече раздалечаваха нейните. Острият мирис на пот и на парфюм проникваше в ноздрите ѝ, а ръцете му опипваха полуразсъблеченото ѝ тяло. Задушавайки се от собствените си приглушени виковете, Сара почувства, че потъва в тъмна, безвъздушна празнота.

Внезапно смазващата я длан се отмахна от устата ѝ и масивното тяло бе вдигнато от нейното. Най-сетне тя съумя да изкрещи със смразяващ кръвта вик. Бързо изпълзя от леглото и се затича без посока, докато се озова свита в ъгъла. Из стаята се дочуваше ужасяващо ръмжеше, сякаш див звяр бе пуснат на свобода. Примигвайки недоумяващо, тя се опитваше да разбере какво става. Положи длан на устата си и сподави друг вик.

Двама мъже се търкаляха ли търкаляха върху пода и се блъснаха в умивалника. Заедно с порцелановата кана той падна на земята и се разби на парчета. С убийствено ръмжене Дерек налагаше Гранвил с юмруци по лицето. Виещ от болка, Гранвил съумя да го отхвърли от себе си. Дерек се претърколи на пода и с лекота се изправи на крака.

Гранвил продължаваше да се съпротивлява и го наблюдаваше с ужас.

— Мили Боже, да си поговорим като цивилизовани хора!

Белите зъби на Дерек проблеснаха в здрачната стая, устните му се разтеглиха в демонична усмивка.

— След като отделя главата от плещите ти и изтръгна вътрешностите ти!

Дерек сграбчи Гранвил за раменете и го тръшна до вратата. Върху него се заизсипваха безмилостни юмруци и той замахна с ръка, за да спечели отсрочка. После вдигна длан към лицето си и откри, че от него блика кръв.

— Носът ми е счупен! — панически изкрещя той и запълзя обратно към вратата, ала Дерек го застигна и продължи да го бърка безжалостно.

За огромно облекчение на Гранвил, отнякъде изникна стюардът, който слисано се втренчи в двамата.

— Моля те! — изхлипа Гранвил и се вкопчи в глезена на слугата — изведи го оттук! Той се опитва да ме убие!

— Няма да имаш този късмет — прекъсна го Дерек, грабна парче от счупената ваза и запристъпва към него.

Прислужникът смело застана между Дерек и нарочената жертва.

— Мистър Крейвън — промълви с разтреперан глас той, вгледан в разгневения гигант пред него — трябва да почакате, докато...

— Махни се от пътя ми.

Слугата осъзна, че хленчещият аристократ търси помощта му и не помръдна от мястото си.

— Не, сър — колебливо изрече той.

Насъбраха се още слуги и няколко гости, за да разберат причината за суматохата. Дерек прониза Гранвил с кръвожаден поглед.

— Следващият път, щом те зърна — и безсърдечната кучка, която те изпрати тук — ще убия и двама ви. Съобщи й го.

Гранвил присви тяло от страх.

— Има хора, които ще свидетелстват за вашите заплахи...

Дерек тръшна вратата зад гърба му и остана насаме в стаята със Сара. Захвърли парчето от счупената кана и се извърна към нея, като отдръпна кичура гъста черна коса от очите си. Тя обвини нощницата около тялото си, сякаш да се предпази от него. Лицето ѝ бе нямо и безизразно, като че ли не го разпозна. Когато той видя, че тя трепери с цялото си тяло, се приближи до нея и я вдигна на ръце.

Мълчаливо я пренесе до леглото ѝ и седна на него, полагайки я в скута си. Тя отново притисна тяло по широката му гръд, обвини ръце около врата му и прислони глава до рамото му. И двамата дишаха пресечено, единият от ужас, другият от гняв. След като яростта поутихна, Дерек дочу множество гласове пред вратата. Никой не се осмеляваше да влезе вътре. Бог знае какво си мислеха, че се разиграва тук. Би било по-добре да предостави грижите за Сара на някой друг.

Не осъзнаваше, че тя плаче, докато влажните ѝ бузи не докоснаха шията му. Не хлипания, само тихи сълзи се стичаха по лицето ѝ, сълзи, които разбиваха сърцето му. Той бавно разтвори ръце и я помилва по косите.

— Той нарани ли те? — съумя да изговори накрая Дерек наболелия на устата му въпрос.

Сара проумя какво иска да каже с тези думи.

— Не — изхлипа тя. — Ти пристигна точно навреме. Как разбра какво се е случило? Как...

— Ще ти обясня по-късно — той не можеше да се овладее, за да ѝ признае, че бе нападната заради него.

Сара се облегна на рамото му с пресечена въздишка, сълзите ѝ пресъхнаха. Невъзможно ѝ бе да повярва, че човекът, който бе нападнал тъй ожесточено лорд Гранвил, можеше да я прегръща с такава топлина и нежност. Никога не се бе чувствала така спокойна, сгушена в широките му плещи, чувствайки дъха му да прониква през косите ѝ. Бе я обгърнал с една ръка, положил палец в трапчинката между гърдите ѝ. Не бе правилно от негова страна да се държи с нея толкова интимно, нито пък тя трябваше да му позволява това, ала в момента не можеше да му устои. Главата му се склони над нейната и устните му я докоснаха в нежна целувка, попивайки сълзите от миглите ѝ.

Решително почукване по вратата извести нахълтването в стаята на Лили Рейфорд. Тя се шмугна вътре и се извърна, за да прогони групичката хора, насъбрали се около портала.

— Вървете си — заповяда тя. — Сега вече всичко е наред. Бих желала всеки от вас да се върне на долния етаж и да се опита да се въздържа от клюки и интригантства — тя плътно затвори вратата зад гърба си и втренчи поглед към двойката в леглото.

— Проклятие — промърмори тя и се пресегна да запали нощната лампа.

Като съзнаваше скандалността на ситуацията, Сара направи опит да изпъзни от скута на Дерек. Той я положи под завивките, загърна я внимателно и приседна на крайчеца на леглото край нея.

Погледът на Лили пробяга от разстроено лице на Сара към безстрастното изражение на Дерек.

— Тази мръсна свиня Гранвил — просъска тя. — Винаги съм знаела, че е похотливо животно, но да се осмели да нападне мой гост под собствения ми покрив... Алекс в момента го прогонва от имението и сигурна съм, че никой повече не ще го приеме в обществото на тона. Това може само да ви радва — тя поднесе чаша уиски на Дерек. — Не зная кой повече от двама ви се нуждае от него.

Той го предложи на Сара, която предпазливо вдъхна мириса му и поклати глава.

— Не...

— Пийни си малко заради мен — нежно настоя той.

Тя сръбна малка глътка и се закашля, сякаш течността прогори гърлото ѝ.

— Уф! — Сара направи гримаса при отвратителния му вкус. Внимателно отпи друга глътка, после още една.

Дерек върна уискито в ръката ѝ, щом тя се опита да му го подаде.

— Пий.

Лили придърпа един стол до леглото и седна до тях. Свали корделата със скъпоценни камъни от главата си и разсеяно потърка слепоочията си. Щом долови разтревожения поглед на Сара, тя изписа на лицето си кисела усмивка.

— Е, вече преживя първия си скандал. Но не се тревожи, Дерек и аз сме печени в тия неща. Ще се погрижим за всичко.

Сара кимна колебливо и поднесе чашата с уискито към устата си. Колкото повече отпиваше от парливата течност, толкова по-лесно ѝ бе да преглъща, докато се почувства замаяна и затоплена, сякаш горещината извираше от самото ѝ тяло.

Отначало си мислеше, че въобще няма да може да заспи, ала скоро бушуващите в ума ѝ мисли бяха укротени и настъпи изтощението. Дерек и Лили започнаха тихо да си говорят, отправяйки безгрижни забележки за бала, за гостите, даже за времето.

Дерек снижи гласа си като забеляза въздействието на уискито върху Сара. Постепенно очите ѝ се притвориха и тя леко се прозя. Дишането ѝ стана равно и дълбоко. Приличаше на дете, сгушено под завивките, с разпилени върху възглавницата къдрици и дълги мигли, засенчващи бузите ѝ. Уверен, че вече е заспала, Дерек помилва ръката ѝ, като се удивляваше на мекотата на кожата ѝ.

Лили го наблюдаваше изумена.

— Ти я обичаш. До този момент си въобразявах, че това никога не би могло да се случи с теб.

Той замълча, неспособен да признае истината. Лили заговори отново:

— Тя се намира в сериозна опасност, Дерек.

— Не, дойдох навреме. Той нищо не ѝ е причинил.

Въпреки че Лили шепнеше, това не променяше остротата на гласа ѝ.

— Помисли си, Дерек. Няма значение дали Гранвил наистина я е изнасилил или не. Никой не ще я пожелае вече. Никой не ще повярва, че не е осквернена. Слуховете ще стигнат до селото ѝ. Хората ще клюкарстват и ще я тормозят до края на живота ѝ. Майките ще пазят децата си настрани от „порочното ѝ влияние“ — тя ще се превърне в несретница. Нямах представа колко назадничави, зли и плиткоумни са тия хора. Израснала съм на село, зная какво е там. Ако някой мъж прояви благоволение да се ожени за нея, ще я счита за „стока от втора ръка“. Тя ще трябва да му бъде благодарна до края на живота си и да понася всякакви оскърбления от негова страна. Боже мой, защо я поканих тук!

— Защо? — хладно я запита той.

— Ами откъде можех да предположа, че на Гранвил ще му хрумне подобно безобразие?

Дерек мъчително преглътна и сведе обвинителния си поглед. Извърна очи към спящото невинно създание до себе си и погали кичур от косата ѝ.

— Кажи ми какво да правим сега.

— Нима искаш да гледат отново на Сара като на почтена жена! — Лили безпомощно сви рамене. — Ще ѝ намерим някого, за когото да се омъжи. Колкото по-скоро, толкова по-добре — тя му хвърли саркастичен поглед. — Имаш ли предвид някой кандидат?

Сара се събуди рано и се вгледа с безизразен поглед към непознатия таван. Нужни ѝ бяха няколко минути, за да си припомни къде се намира. Потърка очи и отчаяно простена. Остра болка пронизваше слепоочията ѝ. Гадеше ѝ се силно. Внимателно изпъзля от леглото и затърси сивата си рокля. Когато напълно се облече и пристегна косите си на кок зад тила, позвъни на камериерката. Франсоаз цъфна на вратата с толкова съчувствено изражение, че нямаше съмнение по въпроса, че французойката е разбрала всичко за предишната вечер.

Бледа, ала възвърнала самоконтрола си, Сара леко ѝ се усмихна.

— Франсоаз, нуждая се от помощта ти да опаковам багажа си — тя посочи към дрехите си. — Тръгвам си за дома колкото е възможно по-скоро.

Камериерката нещо забърбори, посочи към вратата и спомена името на Лили Рейфорд.

— Графинята иска да ме види, така ли? — попита слисана Сара.

Франсоаз положи грижливо старание да проговори на английски:

— Ако обичате, мадамazel...

— Разбира се — пророни Сара, въпреки че нямаше желание да разговаря с Лили или който и да било друг тази сутрин. По-скоро би се прокраднала незабелязано сред домакините и гостите и би се опитала да забрави завинаги за посещението си в Рейфорд Парк.

Къщата бе спокойна. Сара последва Франсоаз към източното крило, където се намираха частните апартаменти на Рейфордови. В девет часа сутринта повече от гостите си почиваха. Единствено слугите бяха на крак и триеха праха, носеха наръчи от подпалки, чистеха решетките на камините и подклаждаха огън.

Франсоаз я поведе към малка дневна, декорирана в белезникави и светлосини нюанси, изпълнена с елегантна мебелировка с дизайн на Шератон. Камериерката ѝ отправи окуражителна усмивка и си тръгна. Сара влезе в празната стая и се загледа в масичката с форма на полумесец, облежната до стената. Върху нея бяха поставени украшения от нефрит, слонова кост и детски играчки — малки животни, направени от небесносини полускъпоценни камъни. Сара взе в ръце малко слонче и го заразглежда внимателно. Изведнъж се сепна от гласа на Дерек Крейвън зад гърба си.

— Как се чувстваш тази сутрин?

Сара постави на масичката гравираното бижу и бавно се извърна.

— А-аз... очаквах Лили.

Изражението на Дерек издаваше, че не е мигнал цяла нощ. Сара даже се съмняваше, че се е преобличал — дрехите му бяха изпомачкани. Черната му коса бе в пълен безпорядък, сякаш бе прокарвал пръсти през нея стотици пъти през нощта.

— Работата е в това, че Лили малко ще ти е от полза. Само аз мога да ти помогна.

Сара го изглежда озадачена.

— Не се нуждая от помощта на никого. Тръгвам си тази сутрин и... Какво държиш в ръката си?

— Списък — внезапно придобил делово изражение, Дерек се приближи към нея и отмести играта от гравирани фигурки настрана. Положи листа на масата, пригладил го с ръка и ѝ кимна да надникне в него.

— Това са двадесетте най-високопоставени свободни мъже в Англия, изброени по предпочитание. Ако никой от тях не ти хареса, ще разширим списъка, макар че тези са най-подходящите по възраст и по характер...

— Какво? — Сара отправи към него невярващ поглед. — Опитваш се да ме омъжиш? — тя избухна в луд смях. — Защо, за Бога, ми предлагаш тия мъже?

— Избери си някое име. Скоро ще имаш човека.

— Сега ли?

— Няма мъж в Англия, който да не ми дължи благодарност за някоя услуга.

— Мистър Крейвън, няма нужда... това е абсурд.

— Нямах друг избор — отреза я той безцеремонно.

— Не, имам! Мога да си избира за съпруг всекиго, щом се върна в Грийнууд Корнърз — мястото, на което принадлежа — той се опитваше да ѝ пробута списъка, ала тя се отдръпна настрана.

— Няма да погледна ничие име. Не познавам никого от тези господа. Не желая да се омъжвам за непознат, само заради благоприличието. Репутацията ми не означава нищо за... мен или за когото и да било, наистина.

— Новините за случилото се скоро ще стигнат до селото. Знаеш как ще започнат да те одумват.

— Не ме е грижа какво ще говорят за мен. Аз зная истината и това ми стига.

— Дори и ако скъпоценният ти мистър Кингсууд повярва, че си осквернена жена?

Мисълта за това я накара да потрепери, представи си как Пери и майка му се отнасят към нея с презрително съжаление... ала кимна решително.

— Ще понеса всяко бреме, което Бог ми е отредил. По-силна съм, отколкото си въобразявате, мистър Крейвън — хладно произнесе тя.

— Не е нужно да си силна. Избери си някое име. Всеки от мъжете, изброени в списъка, има средствата да поддържа живота ти и този на родителите ти в охолство.

— Не ме е грижа за охолството. Все още мога да се придържам към принципите си. И не желая да стана разменна монета за някой нежелан кандидат, само за да спася честта си.

— В тия времена хората нехаят за принципите.

Тя придобиваше все по-голяма смелост и спокойствие пред лицето на нарастващото му нетърпение.

— Мога сама да се справя със себе си. И никога няма да се омъжа за човек, когото не обичам.

Дерек скръцна със зъби.

— Всеки друг може!

— Но аз не съм „всеки друг“.

Като преглътна неласкателния отговор, Дерек се помъчи да запази хладнокръвие.

— Би ли погледнала поне това? — попита той през стиснати зъби.

Тя се приближи до него и втренчи поглед в чисто изписания лист, като прочете най-отгоре името на лорд Тавишмън.

— Виконт се пише с „ес“ — промърмори тя. Нетърпелива гънка набразди челото му.

— Какво мислиш за него? Танцувахте няколко пъти заедно миналата вечер.

— Харесва ми, ала... сигурен ли сте, че той наистина е най-високо издигнатият ерген в Лондон? Трудно ми е да повярвам.

— Тавишмън е млад, образован, интелигентен, топлосърдечен — и има годишен доход, от който пръстите ме засърбяват. Той е най-добрият улов, който някога съм срещал — Дерек изписа на лицето си неискрена, неестествена усмивка. — Мисля също, че харесва книгите. Чух го веднъж да говори за Шекспир. Ти би желала да се омъжиш за някой, който се интересува от литература, нали? Освен това е красив. Висок... със сини очи... без белези от шарка по лицето...

— Косата му е твърде олисяла.

Дерек изглеждаше обиден, примамливата му, увещаваща усмивка помръкна.

— Но има високо чело. Това е признак на благородство.

— Ако сте толкова заплепен от Тавишмън, омъжете се сам за него — Сара се приближи до прозореца и му обърна гръб.

Изоставяйки всеки опит за дипломатичност, Дерек я последва, стиснал списъка в ръка.

— Избери си някого, или ще натъпча този лист в гърлото ти!

— Мистър Крейвън — произнесе тя с усилие — много мило от ваша страна да проявявате подобно пристрастие към благоденствието ми. Но е по-добре да си остана стара мома. Никога няма да намеря съпруг, който да не се отвращава от писането ми. Независимо колко благонамерен ще бъде отначало, рано или късно ще се откае от навика ми да занемарявам съпружеските си задължения, за да работя върху своите романи...

— Все някога ще привикне към този начин на живот.

— Ами ако не се получи? Какво ще стане, ако завинаги ми забрани да пиша? За нещастие, мистър Крейвън, жената е под властта на прищевките на съпруга си. Как можете да предположите, че бих

доверила живота и щастието си на някакъв непознат, който няма да се отнася към мен с нужното уважение?

— Ще се отнася към теб като към кралица — мрачно произнесе Дерек. — Или ще отговаря за противното пред мен.

Тя го прониза с насмешлив поглед.

— Не съм толкова наивна, мистър Крейвън. Щом принадлежа на друг мъж, ще сте безпомощен да направите каквото и да е за мен.

Страните на Дерек поаленияха.

— Всичко, което ти предлагам, е по-добро, отколкото да се завърнеш в онази воняща дупка, твоето село, и да живееш сама, презирана от всекиго.

— И какво възнамерявате да сторите, за да ме възпрете? — ласкаво го запита тя.

— Аз ще... — Дерек се спря насред думите си с отворена уста. Нито физическото насилие, нито принудата или заплахата от финансова разруха не бяха подходящи за увещание. Сара нямаше хазартни дългове, скандално минало — нищо, което биха използвали срещу нея. Освен това, бе неподатлива на подкупничество в какъвто и да било вид. Той считаше разнообразните възможности за изход от ситуацията. — Ще затворя издателството ти — заплаши я накрая той.

Тя го вбеси с усмивката си.

— Не пиша, за да бъда публикувана, мистър Крейвън. Пиша, понеже обичам да редя думите на лист хартия. Не печеля много от продажбата на романите си, ала мога да се занимавам с различни работи в селото и да пиша за собствено удоволствие — изправена лице в лице срещу застрашителното му мълчание, Сара почувства, че временната ѝ развеселеност помръква. Взря се в светлозелените му очи и проумя причината за неудобството му. Той бе решен да намери друг мъж, който да се грижи за нея, ала това не го възпираше от желанието му да я притежава.

— Дълбоко ценя загрижеността ви, ала не виждам причина за тревоги. Не бива да се чувствате отговорен за мен. Това, което се случи, не бе по ваша вина.

Дерек пребледня, сякаш му бе ударила шамар, вместо да му благодари. Капчици пот оросиха челото му.

— Всичко бе изцяло по моя вина — грубо изрече той. — Преди известно време имах любовна афера с лейди Ашби. Гранвил те

нападна, понеже тя го е помолила да го направи, от желание да се погаври с мен.

Страните на Сара придобиха пепелен цвят. Измина близо половин минута, преди да му отговори.

— Разбирам — промърмори тя. — Добре... това потвърждава всичко, което съм слушала за лейди Ашби. И въпреки че е трябвало да проявите повечко здрав разум, преди да се свържете с такава жена, вината е нейна, а не ваша — тя сви рамене и се усмихна боязливо. — Освен това, съумяхте да спрете Гранвил навреме. Винаги ще ви бъде благодарна за това.

Дерек я мразеше в момента заради милото й всеопрощение. Затвори очи и потърка слепоочията си.

— По дяволите, какво искаш от мен?

Влагата по челото му се превърна в ситни капчици, сърцето му биеше все по-учестено. Никога не си бе представял, че ще изпадне в подобно състояние. Какво би станало, ако се опиташе да направи крачка напред още веднъж? Навярно отново би се провалил.

Сара бе приковала поглед към него, очаквайки отговора му за сторилата й се безкрайно време минута. Страхуваше се да промълви и една дума, цялото й тяло бе напрегнато от очакване. Внезапно той се приближи към нея, взе я в ръце и я притисна до лудо биещото си сърце. Прошепна в ухото й с нисък и решителен глас.

— Омъжи се за мен, Сара.

— Сигурен ли сте? — промълви тя. — Няма ли да си вземете думите обратно?

— Ти каза, че го желаеш — промърмори той — след като винаги си знаела най-лошото за мен. Тогава, поemi отговорността за това.

Сара се сгуши в топлината на шията му.

— Да, мистър Крейвън — прошепна тя. — Ще се омъжа за вас.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Когато научи за годежа, Лили Рейфорд бе въвн от себе си от радост. Тя веднага запрелива от всевъзможни планове.

— Трябва да ни позволиш с Алекс да ти направим истинска сватба, Сара. Нещо малко и елегантно в параклиса на Рейфорд Парк или в къщата ни в Лондон.

— Благодаря ти — отвърна колебливо Сара, — но мисля, че би било по-добре да се венчаем на село — тя въпросително погледна Дерек, за да види как ще реагира на тази идея.

Изражението му бе непроницаемо, ала той отговори с готовност:

— Както пожелаеш.

Сега, когато скокът беше извършен, не го интересуваха подробностите — къде, как, дори кога. Имаше значение единствено това, че Сара вече изцяло му принадлежеше... и той щеше да заплати всякаква цена, за да я задържи.

Лили продължи възбудено:

— Тогава ще дадем прием за вас. Имам множество чудесни, уважавани във всяко отношение приятели, с които ще ви запозная. Междувременно ще те заведем в къщи с една от каретите ни, Сара, а Дерек може да остане тук и да си поговори с Алекс...

— Боя се, че плановете ти няма да се осъществят — прекъсна я Дерек. — Сара и аз заминаваме начаса. С моята карета.

— Заедно? — слисана го изгледа Лили и поклати глава. — Не можете да го направите. Давате ли си сметка какво ще кажат хората, когато разберат, че и двамата сте си отишли?

— Нищо повече от това, което вече са наговорили — той собственически обгърна раменете на Сара.

Лили изопна стройното си тяло тъй високо, колкото бе възможно и забърбори с резкия тон на гувернантка, която защитава своята подопечна:

— Къде възнамерявате да отидете?

Дерек бавно се усмихна.

— Изобщо не е твоя работа, циганко — без да обръща внимание на разпалилите ѝ протести, той погледна годеницата си и подигравателно вдигна вежди.

Щом срещна святкащия поглед на зелените му очи, Сара проумя, че той смята да я заведе в Лондон и да я задържи при себе си за през нощта. Нервите ѝ звъннаха тревожно.

— Струва ми се, че не е желателно... — дипломатично започна тя, но той рязко я прекъсна:

— Иди да си стегнеш багажа.

О, арогантността. Ала тя бе част от онова, заради което го обичаше — непоколебимата му решителност да получи всичко, което пожелае. Само слепият, всепоглъщащ инат му бе помогнал да изпъзми от калта. Сега, когато перспективата да се ожени за нея му бе достъпна, той възнамеряваше да си я осигури, като я компрометира напълно. След тази нощ нямаше да има връщане назад. Сара се вторачи в широката му гръд, усещайки тежестта на ръката му върху раменете си, лекото потупване на палеца и показалеца му по врата си. Впрочем... колкото и да бе осъдително, тя желаше същото.

— Дерек — произнесе Лили със стоманен глас — няма да ти позволя да принудиш бедното дете да извърши нещо, за което не е подготвено...

— Тя не е дете — пръстите му около врата на Сара се стегнаха. — Кажи ѝ какво мислиш по въпроса, Сара.

Сара безпомощно вдигна глава и впери поглед в Лили, страните ѝ силно поаленияха.

— Аз... тръгвам с мистър Крейвън — нямаше нужда да поглежда Дерек, за да разбере, че се усмихва доволно.

Лили кратко въздъхна.

— Цялата ситуация е твърде неблагоприлична.

— Лекция на Разюзданата Лили върху неприличното поведение — присмя се Дерек, наведе се и целуна старата си приятелка по челото. — Запази я за друг път, циганко. Искам да се махна, преди някой да се е събудил.

По време на пътуването до Лондон Дерек подканваше Сара да му разкаже за годеща си с Пери. Тя неловко извърташе, тъй като не желаше да говори лошо зад гърба на бившия си годеник.

— Всичко вече е минало — предпочитам да избегнем темата за Пери.

— Искам да разбера как разтрогнахте годежа си. Доколкото зная, заплел съм се в любовна разправия и ти ще хукнеш обратно при него, щом димът се разсее.

— Как можеш да си го помислиш!

— Защо не? — тонът му бе опасно спокоен.

Сара смръщи вежди, въпреки че вътрешно се забавляваше. Едрото, мощно мъжествено създание до нея едва съдържаше ревността си, явно копнееше да влезе в двубой с невидимия си съперник.

— Няма много за разказване — равнодушно произнесе тя. — Неприятностите започнаха още в момента, когато Пери ми направи предложение. Макар че отначало бяхме щастливи, скоро открихме, че не си подходяме. Пери ми заяви, че не съм същата жена, която е познавал цял живот. Отвърнах му, че съм се променила и че е прав. Никога преди не бяхме спорили, ала внезапно се оказа, че по нищо не можем да постигнем съгласие. Боя се, че го направих много нещастен.

— Значи си му наприказвала доста неща — изкоментира Дерек, видимо доволен. Доброто му настроение се възвърна, той се пресегна и фамилиарно я поглади по бедрото. — Добре си направила. Обичам нахаканите жени.

— Да, но Пери не ги харесваше — тя отстрани опипващата му ръка. — Той иска жена, която би му позволила да ѝ се налага. Основното му желание бе да спра да пиша, да напълня дома с деца и да прекарам остатъка от живота си във всеотдайни грижи за него и за майка му.

— Селяндури — отбеляза незлобливо Дерек, изразявайки типичното презрение на кокни към простоватите провинциални хора. Придърпа я в скута си, като пренебрегна опитите ѝ да се освободи. — Каза ли му за мен?

— Мистър Крейвън! — запротестира тя срещу желязната хватка на ръцете му около бедрата си.

Той я прегърна. Лицата им бяха много близо едно до друго, носовете им почти се докосваха.

— Каза ли му?

— Не, разбира се, че не! Опитвах се изобщо да не мисля за теб — през притворените си очи Сара наблюдаваше смуглата

вдлъбнатинка на шията му. Раздразнен от цивилизованото пристягане на вратовръзката си, той бе разхлабил колосаната тъкан и бе разкопчал горното копче на бялата си риза. — Мечтаех за теб — призна накрая тя.

Дерек поглади кестенявите ѝ къдри и привлече главата ѝ поблизо до своята.

— И какво правех в мечтите ти? — попита той, докосвайки я с устни.

— Преследваше ме — призна тя с приглушен шепот.

Чудесна усмивка цъфна на лицето му.

— И хванах ли те?

Преди още да му е отвърнала, той жадно прилепи устни до нейните. Притворила очи, Сара не възрази, когато той взе китките ѝ и обви ръцете ѝ около шията си. Той обтегна крак върху седалката. Впримчена в клопката на мощните му бедра, тя нямаше друг избор, освен да простре тялото си върху твърдата му плът. Бавно, лениво, той я замилва и зацелува, изтръгвайки сочно удоволствие от всеки нерв. Плътна ръка под корсажа ѝ, но дебелината вълнена тъкан оказва съпротива. След като опитът му да достигне до гърдите ѝ не успя, той отмести къдрица от косата ѝ и прокара устни по шията ѝ. Тя застина на място, неспособна да сдържи стона си на удоволствие. Каретата се люшна и ударът още по-силно притисна телата им.

Дерек почувства, че наближава граничния миг, след който връщане назад няма. С мъчителен стон отдели чувственото тяло на Сара от своето и я задържа настрана, докато се бореше да се измъкне от пурпурната мъгла на желанието.

— Ангел — с дрезгав глас промълви той и я тласна към отсрещната седалка. — Ти... по-добре стой там.

Слисана, Сара едва не се свлече на пода.

— Но защо?

Дерек сведе глава и прокара пръсти през черната си коса. Сепна се, щом усети ръката ѝ да гали врата му.

— Не ме докосвай — изрече той по-грубо, отколкото бе желал.

Вдигна глава и впери поглед в озадаченото лице на Сара с крива усмивка.

— Съжалявам — промърмори той. — Но ако не се отместиш, сладурче, ще трябва незабавно да навиряш пети.

Те потайно се вмъкнаха в клуба на Крейвън през страничната врата, ревностно охранявана от Джил.

— Мистър Крейвън — произнесе почтително той и извърна поглед от посетителката, проявявайки такт. Ала сивата пелерина, която тя носеше, му бе смътно позната. Внезапно разпознал дамата, Джил радостно възкликна:

— Мис Филдинг! Мислех, че никога вече няма да ви видя тук! Върнахте се за още изследвания, да?

Сара пламна и се усмихна, не знаеше какво да отговори.

— Здравей, Джил.

— Да кажа ли на Уърти, че сте тук? Той положително би искал да знае...

Дерек го прекъсна хапливо:

— Ще позвъня на проклетия си слуга, щом пожелае да го зърна. Точно сега не искам да ме безпокоят. Ако служителите бъдат известени за присъствието й, всички ще се стълпят около нея за броени минути.

Нямаше настроение за импровизирани чествания по случай завръщането на Сара Филдинг. Бе я довел тук да прекарат времето си в интимно уединение.

— О, да, мистър Крейвън! — очите на Джил се разшириха от изумление, щом подразбра същността на проблема. Той благоразумно си затвори устата и се върна на поста си.

Дерек поведе Сара към апартаментите над клуба. Щом се озоваха сред множеството отделни стаи, тя се спря и любопитно се огледа наоколо.

— Изглежда по-различно — заяви Сара. — Всъщност, с много по-голям вкус.

Пищните тъмнолилави драперии бяха заменени със светлосин, пастелен нюанс, гравираната с кожа позлата на стените — с блестяща боя в слонова кост. На мястото на ориенталския килим със сложни плетеници на пода бе постлан елегантен мокет с типично английски десен на цветя.

— Промених някои неща, след като си отиде — сухо отбеляза Дерек, като си мислеше за всички съсипани мебели и тъкани по време на отсъствието й. Желал я бе тъй отчаяно, че можеше да притъпи болката си с безчислен брой бутилки джин и с разрушаването на всичко пред очите си. Сега тя бе тук. Казваше, че го обича. Изведнъж

ситуацията му се стори толкова фантастична, че се побоя, да не би да се намира в пиански сън, от който ще се събуди в тъпо вцепенение и ще открие, че я няма.

Сара бродеше от стая в стая, отбелязваше всички промени, а той бавно я следваше. Щом стигнаха до спалнята, Дерек се смути от тягостното мълчание, възцарило се помежду им. Бе свикнал с предизвикателни сцени, с прелъстителни усмивки, с опитни партньорки. Никоя от жените, които бе познавал, не бе обременявана от задръжки, потиснатост или скромност. А Сара мълчеше смутено и с вдървени движения се приближи до една ваза с цветя, поставена на бронзова масичка. Внезапно Дерек изпита непривичен пристъп на угризение. Импулсът му да я доведе тук бе себичен. Трябваше да я остави да се върне при семейството си. Постъпил бе като закоравял негодник, не ѝ бе предоставил никаква възможност за избор...

— Винаги ли е толкова неловко? — попита тя с нисък, одрезгавял глас.

Дерек се извърна и зърна бяла роза в ръцете ѝ. Взела я бе от букета оранжерийни цветя. Пръстите ѝ нервно се ровеха из нежните листенца.

— Чудесно е да имаш рози през януари — промърмори тя. — Нищо на света не притежава такъв удивителен аромат.

Тя бе тъй невинна и красива със спускащите се покрай лицето непокорни къдри. Той би искал да я нарисуват така, застанала край масичката с обърната към него глава и с бялото цвете в ръце.

— Дай ми я — каза той.

Тя се подчини, приближи се към него и му подаде розата. Той склочи пръсти около закръглената главичка на цветето и леко го дръпна, като откъсна листчетата от хлабавите им гнезда. Захвърли оскверненото стъбълце и разтвори шепа над леглото. Листчетата се пръснаха като ароматен дъжд. Сара рязко си пое дъх и го загледа като хипнотизирана.

Дерек се пресегна към нея и пое лицето ѝ в големите си ръце. Ухаещата му на рози длан затопли бузата ѝ, устните му докоснаха нейните. Той леко всмукваше от аромата им, докато се откrehнаха и позволиха хитро нахлуване на езика му. Ръцете, обхванали лицето ѝ се плъзнаха надолу по гърба и ханша ѝ, наслаждавайки се на формите на тялото ѝ, обвито в дебелата пелерина. Сара се притисна до него и обви

раменете му. Последва дръпване на панделката, която придържаше косата ѝ и вълниста завеса от червеникавокафяви къдри се спусна по гърба ѝ. С доволно ръмжене Дерек зарови пръсти в тях, милваше ги, разрошваше ги, притискаше ги с шепи към лицето си.

Сара усети в гърлото си пърхането на сърцето си, щом Дерек посегна да разкопчае вълнената ѝ рокля. Тя не помръдна под опитните му пръсти даже когато роклята ѝ се свлече на пода и откри смачканото ѝ бельо и акуратно закърпените памучни чорапи. Бавно Дерек се отпусна на колене пред нея, притегли тялото ѝ към лицето си и тежко задиша. Сара се изви като попарена и положи малките си ръце на раменете му.

Дерек пхна пръсти под края на ризата ѝ, напипа ластика на пликчетата и ги смъкна до глезените, последвани от чорапите ѝ. Ръцете му милваха голите ѝ нозе, пръстите му потъваха в долчините под коленете ѝ, плъзгаха се нагоре по бедрата хъм ханша ѝ. Сара извиваше тяло от притеснение, но разрешаваше ласките... докато не усети устата му да нахлува между бедрата ѝ и езикът му да преминава по кожата ѝ подобно изгарящ факел. Отскочи от него и отстъпи назад, опирайки се о ръба на леглото. Втренчи поглед в него, с разширени от изненада очи.

За момент Дерек изпита смущение, равно на нейното. Бе я изплашил. Дявол да го вземе... мислеше той и за пръв път в живота си се почуди как да се люби като джентълмен. Опитваше се да обуздае страстта си, а Сара му отправи извинителен поглед. Тайничко спусна дълги кичури коса пред себе си, прикривайки полуголото си тяло. Дерек заподозря, че тя може да избяга и започна да разкопчава ризата си.

Сара се опря на масивното легло, благодарна за опората. Паника като вихър мина през нея, щом Дерек съблече бялата си риза. Отмести поглед към пода като видя колко страховито бе тялото му — мускулест торс, гърди, покрити с гъсти черни косми. Сребристи белези набраздяваха кожата му — последица от живота в бордеите. Бе човек с богат жизнен опит. Всичко, което за нея бе ново и плашещо, за него се оказваше баналност. Любил се бе с безброй жени, на които този акт бе толкова познат, колкото и на него. Как би могъл да не остане разочарован от нея?

— Правил си го много пъти преди, нали? — промълви тя и плътно затвори очи.

Дочу как панталоните му се свлякоха на пода.

— Никога с жена, която... — той замълча и се прокашля. — Никога с жена като теб — босите му нозе зашляпаха по пода към нея.

Сара потрепери, когато ръцете му се плъзнаха по талията ѝ и я привлякоха. Топлината на кожата му проникна през тънката ѝ риза. Бе силно възбуден. Слабините му пулсираха, сърцевината на мъжеството му бе втвърдена и обтегната срещу нея.

— Отвори очи — промълви той. — Няма от какво да се страхуваш.

Сара направи усилие да се подчини и втренчи поглед право в гърдите му. Сърцето ѝ туптеше толкова силно, сякаш се блъскаше в ребрата.

Сякаш прочел мислите ѝ, Дерек сведе уста към косите ѝ и здраво я прегърна.

— Сара... Ще се грижа за теб. Никога няма да ти причиня болка или да те насилвам да вършиш неща, които не искаш — той дълбоко, си пое въздух и добави неохотно. — А ако желаеш да спрем, кажи ми. Навярно няма да бъда мил с теб. Но ще почакам.

Тя никога нямаше да проумее колко много му струваха тези думи. Той вървеше срещу природата си, като се отказваше от нещо, за което жадуваше тъй страстно. Би лишен от толкова възжелани мечти в младостта си, което го бе направило себичен до мозъка на костите. Ала нейните нужди бяха придобили твърде голяма ценност за него, любовта ѝ — твърде скъпа, за да рискува.

Сара вдигна поглед към него и отгатна истината по изражението на лицето му. Постепенно тялото ѝ се отпусна до неговото.

— Трябва да ме научиш как да ти доставям удоволствие — тихо промълви тя. — Аз... не зная нищо. А ти притежаваш богат опит.

Черните му ресници се притвориха над лумнал зелен пламък. Палава усмивка се прокрадна в ъгълчетата на устните му.

— Ще постигнем някакво съгласие — обеща ѝ той и я целуна. Сара охотно отпусна ръце, когато той свлече ризата ѝ. После Дерек положи голото ѝ тяло върху леглото и ухание на рози се разпръсна над тях. Страните ѝ силно поаленияха и тя грабна завивките, за да се

покрие. Дерек я простря под себе си с приглушен смях, ръцете му обхождаха гърчещото ѝ се тяло.

— Не се срамувай от мен.

Той целуна полупрозрачната кожа на раменете ѝ и хълмчетата на гърдите, вкусвайки с наслада от сочната им нежност. Вдигна глава и впери поглед в очите ѝ.

— Сара, повярвай ми... Никога не съм желал така някоя жена...

— той се сепна, внезапно осъзнал безподобната баналност на тези думи. При все това нещо го тласкаше да бърбори като някакъв екзалтиран идиот, който се опитва да я накара все нещичко да проумее.

— Ти си единствената, която някога... О, по дяволите!

Докато той се бореше с думите, малката ѝ ръка се пресегна към лицето му и го помилва нежно по брадичката. Тя знаеше какво се мъчи да изрази.

— Няма нужда да ми го казваш — прошепна тя. — Всичко е наред.

Дерек прилепи устни към дланта ѝ и тя затвори пръсти, сякаш да задържи целувката.

— Всичко, което имам, е твое — с дрезгав глас произнесе той. — Всичко.

— Желая само теб — тя обви ръце около врата му и го привлече към себе си.

Нежността му бе изумителна. Тя бе очаквала същата бурна страст като при другите им срещи, ала този път той не се държеше като пират, който опустошава и плякосва.

Вместо това я завоюваше, промъквайки се крадешком, изучаваше я с плахо търпение, което подклаждаше плам в кръвта ѝ. Той изтръгваше от нея скромността, сдържаността ѝ, всяка нейна мисъл, като не ѝ оставяше нищо, освен обгарящата жар на чувствеността.

Леко подхвана облата ѝ гърда, повдигна я и обви връхчето ѝ с устни. Прокара бавно език върху събуждащата се цветна пъпка, от което нежната ѝ плът се присви. Извърна лице към другата ѝ гърда, засмука и леко загриза зърното, докато Сара издаде глух стон. Дерек загреба ароматна шепа листчета, поръси я с тях и закачливо заглади с тях кожата ѝ. Сара се изви към него и се остави изцяло на нежната му страст. Няколко изящни венчелистчета бяха кацнали върху

триъгълника между бедрата ѝ. Той посегна към меката коприна, ала Сара се вцепени от изненада и се опита да отблъсне ръката му.

— Не! — извика тя, щом той се помъчи да вмести коляно между нозете ѝ.

Дерек с лекота я задържа върху леглото и се усмихна с устни, притиснати до шията ѝ.

— Защо не? — той загриза меката част на ухото ѝ. Очертаваше нежната граница с връхчето на езика си, горещо облизваше мидообразната вдлъбнатинка и мълвеше с най-нежен шепот: — Всяка частица от теб ми принадлежи. Отвътре и отвън. Цялата си моя. Дори и тук.

Пъхна ръка между нозете ѝ и започна да си играе с нея, докато почувства блясъка на влага върху дланта си. Слабите ѝ протести напълно заглъхнаха. Намери я влажна и набъбнала, чувствителна към докосванията на пръстите му. С лек натиск я възбуждаше, внимателно наместваше ръка в хлъзгавината, докато тя простена и притисна полумесеците на ноктите си към раменете му. Дерек потръпна от желание, надигна се над нея и завладя устните ѝ с влажна, чувствена целувка. Сара му отвърна със собственото си женско изискване — зашари с длани по мускулестия му гръб в стремеж да го придърпа поплътно към себе си. Неспособен да се сдържа повече, Дерек широко разтвори коленете ѝ и се намести срещу нея. Внимателно проникна в сърцевината на женствеността ѝ, зад съпротивлението на девствеността. Сара извика силно в мига, когато бе обладана от нежния му, но поривист тласък.

Дерек здраво държеше бедрата ѝ и нахлуваше все по-дълбоко, гмуркаше се в топлината ѝ. Чувстваше се на границата на екстаза и се сдържаше с усилие, докато тя болезнено се извиваше под тялото му.

— Съжалявам... — прошепна Дерек и затвори очи. — Съжалявам... О, за Бога, не се движи — Сара се отпусна под него, учестеният ѝ дъх леко облъхваше рамото му.

Постепенно той се овладя и притисна устни към напрегнатото ѝ слепоочие.

— Така по-добре ли е? — промърмори той като отмести тежестта си.

Сара потръпна, усещайки промененото напрежение в себе си.

— Н-не зная...

Той отново нахлу в нея с бавен, внимателен тласък.

— Или може би така? — попита я с одрезгавял глас. Сара не съумя да отговори, устните ѝ се открехнаха в напрегнато мълчание, когато той започна да я люби с леки, ритмични движения. Всяко от тях ѝ причиняваше болка, ала дълбок инстинкт настойчиво я тласкаше да извива като арка, тяло нагоре, мускулите ѝ се свиваха, за да го задържи в себе си. Тъмната му глава се отпусна върху гърдите ѝ, устните му подръпваха зърната ѝ с нежно, игриво всмукване. Потопена в порой от нарастващи усещания, Сара почувства бликаща влага от недрата си, докато движението напред-назад се превърна в плавно, подобно прииждаща и отливаща се вълна, хлъзгане.

— Моля те... трябва да спреш — изстена тя, мускулите ѝ се присвиха около твърдта му. — Не издържам повече...

Смарагдовите очи проблеснаха триумфално.

— О, можеш, разбира се.

Той нахлу по-дълбоко в съпротивляващото ѝ се тяло, тласъците му бяха неумолимо равномерни. Със задъхани стенания тя ускори поривистите си гърчове под него. Бавно, прииждаща отдалеч, я заливаше огромна вълна на удоволствие, неизпитвано до този миг. Той обви ръце около нея и се задвижи още по-силно и страстно, удължавайки сладостните спазми. Накрая тя нададе вик на върховно удовлетворение и той я последва, като тялото му потръпваше от могъщото освобождаване.

Останаха задълго плътно прегърнати, отпуснати сред изпомачканите завивки. Дерек се извърна настрана и я задържа в себе си, прокарваше устни по челото ѝ и копринената граница на косите ѝ. Сара се усмихна, замаяна от възхищение и почуда, вдъхвайки от аромата на смачканите розови листчета и уханието на кожата му.

— Беше ли това, което очакваше? — той плъзна длани около нежната заобленост на ханша ѝ.

Страните ѝ пламнаха и тя притисна лице о гърдите му.

— Не... Беше много по-хубаво...

— За мен също. Далеч по-различно от... — Дерек се поколеба дали да спомене за предишните си преживявания.

— От всичките ти други жени — сухо довърши тя вместо него. — Кажи ми с какво беше по-различно.

Дерек поклати глава.

— Ти си по заплетените думи. Аз не мога да го обясня.

— Опитай — настоя тя, като задърпа игриво заплашително твърдите къдрави косъмчета по гърдите му. — Със свои думи.

Той притисна скубещите ѝ пръсти със своите и разтвори ръката ѝ.

— Просто беше по-хубаво, отначало докрай. Особено онази част... — той я прегърна по-силно. — Никога не съм се чувствал по-спокоен след това.

— И щастлив? — попита тя с надежда.

— Не зная какво означава да се чувстваш „щастлив“. Ала съм сигурен, че желая да остана в теб завинаги.

Със спускането на здрача, Сара се затвори в уединението на облицованата с плочки мебелирана баня. Бе смутена от пристигането на камериерката, която настояваше да стопли хавлиите, да напълни ваната и да остави поднос със сапуни и парфюми. Макар да бе чувала, че аристократичните дами изискват помощ при къпането си, почувства, че в нейния случай грижите са излишни.

— Благодаря, това е достатъчно — произнесе тя със смутена усмивка, като пристъпи в топлата вода. Но прислужницата я изчака да се изкъпе и при излизането ѝ от ваната ѝ подаде стоплена кърпа. После ѝ помогна да нахлузи върху тялото си широка роба от плътна коприна. Сара най-сетне може да отпрати камериерката. Нави ръкавите на робата и се отправи към спалнята на Дерек, краят на дрехата се влачеше по пода зад нея.

Облечен в подобен халат, Дерек стоеше пред камината. Той ръчкаше пламтящото дърво с железен ръжен. Впери поглед в нея полуусмихнат, златисточервената светлина хвърляше отблясъци по черната му коса и смуглото лице.

— Как се чувстваш?

— Малко съм гладна — отвърна тя и после добави по-самоуверено — много гладна.

Дерек се приближи и обгърна раменете ѝ с едрите си ръце. Усмихна се леко и я целуна по връхчето на нослето.

— Мога да се погрижа за добрия ти апетит — извърна я към маса, отрупана с подноси и големи блюда, покрити със сребърни

похлупаци. — Мосю Лабарж надмина себе си!

— Това е чудесно, но... — страните й поруменияха. — Предполагам, че всички знаят, какво вършим.

— Всички до един — съгласи се той. — Смятам, че трябва да се омъжиш за мен, мис Филдинг.

— За да спася репутацията ти?

Дерек се ухили и се наведе да целуне просветналата бледа шия, открита от робата.

— Някой трябва да направи от мен порядъчен човек — той я заведе до масата и я положи върху един стол. — Ще се наложи сами да си сервираме. Освободих прислугата.

— О, чудесно — въздъхна Сара облекчено. Простря везана салфетка на скута си и се пресегна към блюдо с малки късчета пай и пудинг.

Дерек й поднесе бульон, подправен със зеленчуци, вино и трюфели.

— Ще свикнеш с това.

— Ами ако не мога?

— Тогава ще освободим част от прислугата.

Никога в живота си Сара не бе вкусвала по-пикантни блюда: сочен омар и пълпърък, изпечен в тесто, пилешки гърди, обвити в хрусково пане, изпържени в масло и облени в сос мадейра. Дерек непрестанно я подтикваше да опитва различни хапки — картофено суфле, намазано с възкисел крем, лъжичка желе, ароматизирано с ликьор, което се топи в устата й, съомга, задушена с подправки. Преситена, Сара се отпусна на стола си и го наблюдаваше, когато стане да стъкне огъня.

— Винаги ли се храниш така? — попита тя доволно, като загребваше с лъжичката си вкусен, подправен с бадеми яйчен крем. — Не мога да разбера как не си затлъстят, би трябвало да имаш огромен корем.

Дерек се разсмя, върна се на масата и придърпа Сара в скута си.

— Слава Богу, нямам... инак не бих могъл да те прегърна така.

— Да, ястията много ми харесаха — сериозно продължи Сара. — Ала аз съм от провинцията. Не мога да различа добрата френска кухня от лошата.

Дерек се засмя на простодушieto й.

— Какво ядат хората в провинцията?

— Кореноплоди, яхния, овнешко... Аз правя много хубаво пиперливо задушено.

Той бавно поглаждаше скокливия водопад на косата ѝ.

— Трябва да ми го сготвиш някой път.

— Боя се, че мосю Лабарж няма да го позволи. Той е изключително ревнив към кухнята си.

Дерек продължаваше да си играе с косите ѝ.

— Ще отидем в една вила, която притежавам в Шропшир — усмивка пробягна по лицето му. — А ти ще си вържеш кухненска престилка и ще ми готвиш. Никоя жена не го е вършила за мен.

— Ще бъде чудесно — произнесе тя замечтано и склони глава на рамото му. Ала споменаването на вилата бе възбудило любопитството ѝ. След миг тя вдигна очи и впери в него въпросителен поглед.

— Какво има?

Сара внимателно обмисляше думите си.

— Мистър Уърти веднъж ми спомена, че притежаваш много имоти. А и всеки разправя, че си натрупал голямо състояние от клуба. Слушала съм да говорят, че си един от най-богатите хора в Англия. Просто се чудех... — тя се подвоуми, като си спомни предупреждението на Пери, че не е работа на жените да разпитват за финанси. — О, няма значение.

— Какво искаш да знаеш? Колко притежавам? — Дерек прочете отговора в сконфузеното ѝ изражение и криво се усмихна. — Отговорът на този въпрос не е толкова прост. Що се отнася до личните ми владения, имам имения, големи къщи и площи земя, дължими на Крейвъновия клуб за погасяване на игрални задължения. Също така яхта, бижута, произведения на изкуството... даже няколко чистокръвни коня. Тези неща не са лично мои, тъй като принадлежат на клуба...

— Но клубът ти принадлежи — довърши тя.

— Точно така.

Сара не можа да устои на любопитството си и продължи да разпитва:

— Какво считаш за своя лична собственост?

Дерек прояви достатъчно такт да изпише на лицето си привидно смутено изражение.

— Четири имения... Къщи в Лондон... Замък в долината на Лоара...

— Замък? Мислех, че не харесваш Франция!

— Получих го със забележителни лозя — изрече той отбранително и продължи списъка си:

— Дворец в Бат...

— Дворец? — възкликна тя слисана.

Той махна с ръка, сякаш това не означаваше нищо.

— Целият е в развалини. Но има гористи хълмове с елени и потоци, гъмжащи от риба...

— Сигурна съм, че е много живописен — глухо промълви Сара.
— Няма нужда да продължаваш.

Той я изгледа с присвити очи.

— Защо ме зяпаш така?

Сара едва не се задави в смесица от смях и смущение.

— Тъкмо започнах да разбирам колко си богат. Доста е плашещо.

— Ще свикнеш.

Тя поклати глава.

— Не мисля.

В тона му прозвуча предизвикателно безгрижие, ала очите му странно проблеснаха, щом ѝ отвърна:

— Вече си компрометирана, скъпа. Твърде късно е да промениш решението си.

Сара поклати глава и стана от скута му.

— Мога да живея и компрометирана. Къде са ми дрехите?

Тя само се пошегува и не забеляза внезапното напрежение, сковало мускулите на лицето му.

— Обеща ми, че ще останеш при мен, независимо от всичко...

— Преди — отвърна тя и пристъпи към камината. — Не знаех, че замъкът и дворецът ще бъдат част от споразумението — тя слисано поклати глава. Не разбра, че той я бе последвал, докато не я извърна рязко към себе си. Ръцете му я сграбчиха под лактите с брутална сила. Сара панически се вгледа в суровото му лице.

— Какво? — изохка тя. — Какво, за Бога...

— Няма да ти позволя да ме изоставиш.

Гласът му бе спокоен, ала тялото му бе сковано и ръцете му ѝ причиняваха болка. Тя примига от учудване.

— Не искам да те изоставям. Трябваше да се досетиш, че се шегувам! — очите му пронизително се впиха в нейните и тя подразбра, че е открила уязвимото му място, като изтънял лед върху пролетна река. С няколко лекомислени думи бе проникнала в мрачните глъбини, които той прикриваше толкова добре. Той стоеше мъртво неподвижен, докато тя се опитваше да го успокои. — Няма вече да те дразня. Просто бях изненадана. Ти... не трябва да ме стискаш толкова силно.

Пръстите му се разхлабиха и той задиша на неравни пристъпи. Цялата приятна лекота на вечерта се бе стопила. Внезапно се бяха отчуждили.

— Нищо на света не може да ме накара да те напусна — прошепна Сара. — Още не ми вярваш, нали?

— Познавал съм твърде много коварни жени — Дерек бе горчиво изненадан от поведението си. Без съмнение, той току-що бе показал защо не си принадлежат един на друг. Доверието в нея бе едно от многото неща, които той не можеше да ѝ въздаде.

— Моля те само да опиташ — Сара пристъпи към него въпреки плахия му опит да я отстрани от себе си. Тя притисна ухо до бясно биещото му сърце. Вярност, постоянство, доверие... Той почти не разбираше тези понятия. Нужно му бе време да ги проумее.

— Ти си твърде земен — промълви тя. — Не искаш да повярваш в нищо, което не можеш да видиш или да пипнеш. Зная причината, поради която си станал такъв. Ала трябва да се опиташ да ми повярваш.

— Не зная дали ще мога да се променя.

— Ти вече си се променил — Сара се усмихна при спомена за първата им среща.

Дерек дълго време мълча.

— Права си — промълви той леко изненадан.

Тя целуна покритата му с копринени косъмчета гръд и въздъхна.

— Навярно звучи странно, но не се страхувам от бедността. Винаги съм живяла с нея. Ала малко се боя от богатството... Не мога да си представя да живея в имение.

Той обви ръце около нея.

— Като малък свикнах да живея в бордеите и вместо да се вглеждам в кухните на крадци и просяци, си представях златни палати

и слуги. Стаи, обаягени от светлината на свещи, маси, отрупани с храна.

— И възплъти мечтите си в истина.

— Има известен шанс...

— Не е било просто шанс — тя го притисна към себе си още по-силно. — Постигнал си всичко със собствените си ръце. Ти си забележителен човек.

Той страстно я замилова, сякаш не можеше да се обуздае.

— Желая те — промълви той. Дланите му замиловаха гъвкавите извивки на бедрата, талията и гърдите ѝ. Той грубо дръпна копринения халат и го разтвори. Огнени светлилки затаицуваха върху оголената ѝ кожа, позлатявайки порцелановата белота.

Сара колебливо се приближи към леглото, ала той я придърпа обратно към себе си. Свлече халата ѝ на пода. Дългите му пръсти обхванаха гърдите ѝ, палците му замиловаха връхчетата им в кръгообразни движения. В докосванията му възникна нова, чувствена и порочна увереност, понеже вече бе разбрал какво я възбужда. Свлече я на пода и я тласна към копринения обръч на падналите халати. Сара изви тяло при неговия призив и той се приведе към нея, засенчвайки огнения блясък на камината. Тя потрепери от чувственото движение на езика му, щом той докосна извивката на гърдите ѝ. Устните му блуждаеха над нейните с влажни, страстни целувки, които надигаха сладостни възлички по кожата ѝ. От време на време тя усещаше зъбите му да я прехапват, и сепнато потръпваше.

Дерек я привлече в клетката на тялото си, преплитайки мускулести нозе с нейните, тежестта му я притискаше към застлания с килим под. Тя не можа да сдържи тихия си стон, когато той интимно се притисна до нея — твърдост и обгаряща копринена кожа... Дерек примамливо се задвижи, ритъм, обещаващ освобождаване от сладостното мъчение. Сара изви тяло към него, горяща от нетърпение да бъде обладана. Ала той се дръпна назад, зелените му очи пламтяха дяволито.

— Моля те — прошепна тя.

Той приведе лице към пъпа ѝ, езикът му се вмъкна в нежната вдлъбнатинка. След няколко леки завъртания той тихо подухна над влажното кръгче. Прокара пръсти по дълбоката извивка на талията ѝ, след това очерта закръглеността на ханша с длани, като я притискаше

леко. Той задвижи устни надолу към примамливия триъгълник, без да обръща внимание на рязкото дръпване. Жадно вдъхна мириса ѝ, нервите му бяха превъзбудени от сладостта на плътта ѝ.

Пришпорена към действие, Сара неистово се съпротивляваше да го избегне. Той обви ръце около бедрата ѝ като я успокояваше, главата му потъна ниско в долчинката, която си бе освободил. Той проникна с кратки, подмамващи движения на езика. Сара изстена в отказ, когато той проникна по-дълбоко в меката цепнатина, като търсеше опияняващия вкус на тялото ѝ.

Пръстите му нежно разделиха снопчето косъмчета. Откри крехкия център на удоволствие и дразнещо го поглади с език, прокрадвайки се дълбоко в мекотата. Потънала в удоволствие и неловкост, Сара лежеше неподвижно.

Вкусът ѝ бе подлудяващо еротичен. Той покри съблазнителната женска плът с уста и всмукна силно. В същото време плъзна пръсти във влажния коридор, като го поглаждаше периодично с постоянния ритъм на устата си. Сара внезапно извика, тласната към върховния екстаз, препълнена от наслаждение.

Когато и последното потрепване затихна, Дерек повдигна тялото си над нейното и се вмъкна в нея, сграбчил бедрата ѝ с големите си ръце. Изстена от удоволствие и започна да прониква със сдържани движения. Чувствайки потръпването на неговия върховен момент да отеква дълбоко в утробата ѝ, Сара го обгърна с ръце. Тя потри лицето си в неговата блестяща черна коса.

— Наистина те обичам — прошепна тя в ухото му. — И никога няма да те оставя.

Те минаха през центъра на Грийнууд Корнърз рано сутринта. Сара се дърпаше навътре от прозорците, като знаеше, какви клюки ще плъзнат, ако я видят във великолепен частен екипаж. Пътуващи търговци и селски жени с големи кошници в ръце спираха да погледат колата. Собствениците на магазини излизаха, за да разгледат лакираната карета, двамата ездачи отстрани и облечения в ливрея придружаващ лакей. Такъв екипаж рядко, да не кажем никога, не бе се показвал в Грийнууд Корнърз. Няколко души проследиха колата

достатъчно далече и дотичаха обратно, за да оповестят, че е отпътувала към къщата на Филдинг.

Когато стигнаха до дома на родителите ѝ, Дерек помогна на Сара да слезе. Размени няколко думи с лакея, преди да отведе Сара по пътеката към вратата на къщата.

— Бих искала нощта да не е свършила — каза тя, като здраво държеше ръката му.

— Ще имаме и други нощи.

— Известно време няма да имаме.

Той ѝ отправи пронизителен поглед.

— Ще уредиш венчавката колкото е възможно по-бързо. Приеми предложението на Лили за помощ, ако трябва.

— Да, сър — Сара се усмихна на неговия заповеднически тон. — Сякаш гориш от нетърпение да се ожениш за мен.

— Не мога да дочакам — измърмори той.

Сара се зарадва. Тя почти се боеше, че е сънувала през последните два дни.

— Ако не се върнеш за мен, ще те намеря в Лондон — заплаши го тя. — Или ще изпратя татко, и той ще те докара тук пред старата си пушка.

Дерек направи гримаса.

— Не съм сигурен, дали човек със здрав разум би избрал точно мен за дъщеря си.

— О, татко е мъдър, драги човече. Вие много ще се харесате един друг. Само се погрижи да говориш достатъчно високо, за да може да те чува — те спряха пред вратата и Сара завъртя дръжката, за да я отвори.

— Мама! — извика тя.

Кати се появи на вратата с радостно възклицание и направи движение да прегърне дъщеря си.

— Сара, как мина балът? Трябва да ми разкажеш вси... — тя внезапно спря, когато видя мъжа до Сара, чиято тъмна широкоплещеста фигура бе запълнила вратата.

— Мамо, това е мистър Крейвън — каза Сара тихо.

Изненадана, Кати се вторачи в двамата с разширени очи.

— Исак! — повика тя по-високо от обикновено. — Сара е довела гост със себе си. Мъж.

— Така ли? Нека го погледна тогава.

Внезапно Дерек се видя изправен пред двама дребни, побелели старци. Като го разглеждаха критично, те го въведоха в малката овехтяла къща. Навсякъде се виждаха клонки сухи цветя и билки, рисувана керамика, порцелан и купчини книги. Той трябваше да наведе глава, за да избегне ниска греда, щом прескочи прага. Когато Сара го представи на баща си, двамата сърдечно си стиснаха ръцете. Лицето на стареца беше набраздено с бръчки, сините му очи светнаха с приятелско намигване.

— Татко, — забърбори Сара — спомняш си, че преди съм ти споменавала за мистър Крейвън. Той притежава светски клуб — тя продължи, като замъкна майка си към кухнята. — Мамо, нека направим малко чай, докато мъжете се опознаят.

Те отидоха в кухнята и затвориха вратата. Зашеметена, Кати зарови за буркана с чай, докато Сара енергично помпаше вода в мивката.

— Извади ми душата — отбеляза Кати, като тършуваше за лъжица.

— Мистър Крейвън беше в парка Рейфорд този уикенд — каза Сара с лице, обагрено от наситения цвят на вълнението. — Това е дълга история, но с две думи тя е... обичам го, и ми направи предложение, и казах да!

Устата на Кати увисна. Тя седна на един стол, разпервайки длани на гърдите си, сякаш за да успокои сърцето си.

— Твоят мистър Крейвън ти направи предложение! — повтори тя, мънкайки.

— Той е най-чудесният човек на света. Ти и татко ще го обикнете толкова, колкото и аз.

— Сара... Не е ли това ужасно внезапно? Помисли си за всичките години, през които си познавала Пери...

— Мистър Крейвън ме прави хиляди пъти по-щастлива, отколкото някога е успявал Пери. Не се тревожи, мамо. Не си ли знаела винаги, че съм разумна? — тя се усмихна доверчиво. — Направих правилния избор. Ще видиш — тъй като Кати започна да пита за нещо друго, Сара й направи знак да мълчи, защото реплики от мъжкия разговор проникваха от другата стая. Сара притисна ухо към вратата.

— ... вие малко късно питате, мистър Крейвън. Сара вече си има годеник. Младият Кингсууд.

Сара не може да се въздържи да не го прекъсне. Тя отвори вратата достатъчно, за да промуши главата си в пространството.

— Той вече не ми е годеник, татко. Пери и аз развалихме годежа, преди да замина този уикенд.

Исак изглеждаше объркан.

— Така ли? Защо?

— Ще ти обясня после — тя окуражаващо погледна Дерек и се оттегли зад вратата.

Кати наблюдаваше дъщеря си развеселена.

— Няма нужда да се стрелкаш напред-назад като костенурка в черупката си. Имам чувството, че твоят мистър Крейвън е напълно способен да разговаря с баща ти без всякаква помощ от твоя страна.

Сара отново опря ухо до вратата.

— Шшшт!

— ... не мога да кажа, че одобрявам брак на дъщеря си с играч — донесе се гласът на стареца.

— Аз не играя, сър. Притежавам клуб, в който играят другите.

— Това са подробности, момче. Цялата работа не ми харесва. От друга страна... Не одобрявам хората, които пият прекалено много, но не упреквам за това местния кръчмар. Разкажете ми повече за този светски клуб. Имате проститутки, които работят там, нали? Срещала ли се е Сара с някое от тези нещастни паднали създания?

— Не мога да я опазя далече от тях — отбеляза Дерек сухо.

— Моята Сара има меко сърце. Привличано от нещастните. Градът е опасно място за момиче като нея.

Сара отново отвори вратата.

— Никога не ми се е случвало там нищо лошо! — Дерек заговори, преди баща ѝ да се опомни.

— Има ли малко хляб с чая, Сара?

— Да — отвърна тя леко смутена. — Ще искаш ли малко препечени филийки?

— Много. Съвсем тънки — Дерек показва с палец и показалец колко тънки да бъдат.

Сара разбра, че той иска да я отстрани.

— Много добре — каза тя неохотно и се върна в кухнята.

Исак погледна мъжа срещу себе си с нови очи. Усмивка набръчка обруленото му лице.

— Търпелив сте с нея — каза той одобрително. — Радвам се за това. Винаги е била своенравно дете. Има си собствени идеи за нещата — Дерек се изкуши да вмъкне саркастична забележка, но запази мълчание и продължи да гледа стареца. Нежно изражение се появи на лицето му, и той продължи, сякаш говорейки на себе си: — Тя беше чудо за Кати и мен, роди се много време, след като се бяхме оженили. Всеки ден благодарихме на Бога, че ни я даде. Никога не бих могъл да я поверя на човек, който би могъл да й причини зло. Младият Кингсууд е човек, който си задоволява желанията. Но той поне е от кротките — сините очи срещнаха тези на Дерек с прям, открит поглед. — Мистър Крейвън, възпитал съм Сара да мисли за себе си. Ако бях с двайсет години по-млад, не бих й позволил такава свобода. Но майка й и аз сме по-възрастни, и тъй като природата си иска своето, ще дойде време, когато няма да ни има, за да я защитаваме. Затова сметнах, че ще е по-добре да науча Сара да се доверява на собствените си преценки. Щом Сара иска да се омъжи за вас, ще го направи, независимо дали го одобрявам или не.

Дерек срещна погледа му, без да мигне.

— Вашето одобрение може и да не е необходимо, сър, но все пак бих искал да го имам.

Слаба усмивка пробяга по лицето на възрастния човек.

— Искам само вашето уверение, че ще се отнасяте към дъщеря ми добре.

Дерек никога не бе разговарял с друг мъж толкова искрено, никакво маневриране или хитруване, нищо, освен смирена честност.

— Искам да бъда повече от добър към Сара. Искам да бъде в безопасност и щастлива! Не претендирам, че я заслужавам. Не съм образован и от добър произход, и дори дяволът не би имал репутация като моята. Единствената ми добра страна е, че не съм глупав. Никога няма да се бъркам в нейното писане, никога няма да се опитвам да я отделя от семейството й. Прекалено много я уважавам, за да постъпя така. Не искам да я променям.

Исак сякаш се успокои от тези думи, но в израза му се мяркаше съмнение.

— Вярвам, че сте искрен. Но женитба, жена, деца... Това е бреме от отговорности, които никога преди това не сте имали.

— Нямаше да съм тук, ако не бях готов за тях.

Разговорът им бе прекъснат от ентусиазирано чукане на входната врата на къщата. Сивите вежди на Исак се свиха от любопитство, когато стана да отвори.

Дерек също се изправи и загледа напрегнато, когато млад мъж със светла, доста дълга коса влезе в стаята. Светлото му чело бе смръщено от неспокойно нетърпение.

— Чух, че богатата карета е минала през града — каза той задъхано. — Сара ли беше? Ако се е върнала, бих искал незабавно да говоря с нея.

Като чу пристигането на новия посетител, Сара се появи от кухнята, последвана от майка си. Тя спря почти веднага, слисана.

— Пери — промълви тихо тя.

Кой знае защо, Сара не бе помислила, че може да се случи двамата мъже да се окажат едновременно в една и съща стая. Тишината беше тежка. Тя търсеше подходящи думи, за да я прекъсне, докато част от съзнанието ѝ се учудваше на поразителната разлика между двамата.

Хубостта на Пери беше подходяща за поезия. Той беше блед и златист като принц от приказките. Розов хребет се простираше от скулите до средата на изтънчения му нос. Очите му блестяха яркосини. Дерек, напротив, изглеждаше мургав и груб, излъчващ целия чар на сърдита котка. Той не отвърна на погледа на Сара, цялото му внимание бе съсредоточено върху новодошлия.

Като събираше сили, Сара пристъпи напред.

— Пери... Искам да те запозная с мистър Крейвън, един... един гост от Лондон.

Пери хвърли поглед на мургавия непознат, после отново на Сара.

— Защо е тук? — попита той, навъсено свил вежди.

— Той и аз... Ами ние... — тя се прокашля и тръсна направо. — Той ми е годеник.

— Каква глупост — рязко избухна Пери. — Аз съм твой годеник. Ти замина, преди да можем да изясним противоречията си.

— Разяснихме ги — отвърна Сара, бавно приближавайки към Дерек. — И разбрах, че съм много по-подходяща за мистър Крейвън.

— Това не е ли случайно Дерек Крейвън? — гневно изригна Пери. — Та той е абсолютен мерзавец! Всеки в благоприличното общество знае това. Не мога да повярвам, че твоят баща ще го пусне да влезе в къщата!

Сара се наежи отбранително.

— Започва да ми се ще теб да не бе пускал да влезеш!

— Ако това е компанията, в която се движиш, нищо чудно, че толкова си се променила — презрително изсъска Пери. — Това най-после обяснява твоите опити да задоволиш своята ненаситна похотливост с мен. Аз си блъсках главата през целия уикенд да намеря оправдание за твоите необуздани опити...

Дерек тръгна към Пери с ръмжение:

— Ей, надут изтърсак...

Като изскимтя от страх, Пери изскочи навън. Краката му го понесоха назад, към сигурността на своя дом и своята майка.

Бързо отклонявайки мисълта за преследване, Дерек се обърна към Сара.

— Какво искаше да каже той с тази „ненаситна похотливост“?

Тя припряно заобяснява:

— Ами „ненаситна“ значи неспособна да бъде задоволена...

— Знам това — каза той хапливо. — Защо го каза за теб?

Сара вдигна очи към тавана и сви рамене.

— Нищо особено. Веднъж опитах да го целуна, както ти целуваш мен, и той... — гласът ѝ секна, когато съзна, че родителите ѝ ги гледат, онемели от изумление.

Исак заговори пръв, усмивка изкривяваше ъгълчетата на устата му.

— Чух и видях достатъчно, мистър Крейвън. Ако вие и дъщеря ми вече говорите за „ненаситна похот“, мисля, че е по-добре да ви дам своето одобрение... и да се надявам на бърза сватба.

Те се венчаха в селската църква с малка проста церемония. Единствената отстъпка на Сара пред грандиозните планове на Лили Рейфорд беше, че позволи църквата да бъде изпълнена със свежи цветя и зеленина. Заобиколена от роднини и приятели, тя даде обет на мъж, твърде различен от онзи, за когото винаги бе очаквала да се омъжи. С

Пери бъдещето ѝ беше предсказуемо. Сега предстоящите седмици, месеци и години мъжделееха пред нея в плетеница от възможности. Чувстваше смайването на приятелите си, които никога не бяха и помислили, че ще отблъсне Пери Кингсууд заради човек, когото едва познава.

Но Сара видя Дерек точно такъв, какъвто беше, ни повече, ни по-малко, и беше наясно, че той вероятно никога няма да се промени. Беше ѝ достатъчно, че я обича. Въпреки грешките си, той щеше да се грижи за нея и да я защитава до последния си дъх. Поотделно те имаха различна сила. Заедно бяха завършено цяло.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Късно през нощта Сара се чувстваше уютно отпусната до твърдата гръд на Дерек с долитащия шум на клуба под тях. Ако пазеше абсолютна тишина, тя можеше едва да различи потракването на чинии, говора на шефове и служители, слабото дрънчане на жетоните на картоиграчите, дори знойния шепот на проститутките, когато канеха гости в своите стаи. Клубът беше като живо същество, великолепно чудовище с непрекъснато пулсираща активност.

— Обичам да съм тук — промърмори тя. — Спокойна и скрита, докато всички долу са заети.

— Радвай се на това, докато можеш — посъветва я Дерек.

Сара вдигна глава изненадано.

— Какво? Защо каза това?

— Обещах на баща ти да не живеем в клуба.

— Но на мен ми харесва да живея тук. Защо татко е против?

Дерек се усмихна язвително.

— Той би искал да не живееш под един покрив с проститутки и комарджии.

Тя се повдигна на лакти и малка неспокойна бръчица се вряза между веждите ѝ.

— Но как ще се справяме? Ти винаги си живял в клуба, за да държиш всичко под око — гласът ѝ се понижи подозрително. — Да не би да смяташ да ме настаниш в някое от своите имения и да ме забравиш?

Дерек се засмя и я простря по гръб, широките му рамене надвиснаха над нея.

— Много си ми притрябвала, ако е така — каза сухо той. — Ожених се за теб, за да си ми под ръка — той плъзна ръка надолу по тялото ѝ с ленива ласка. — Дори по-близо, ако е възможно.

Сара лекичко отблъсна гърдите му с престорена досада.

— Защо винаги се опитваш да се любиш с мен, когато говоря с теб за нещо важно?

Дерек разтвори краката ѝ.

— Ти винаги се опитваш да говориш, когато се любя с теб — възрази той, като целуна шията ѝ.

Сара се извъртя изпод него и се сви в противоположния край на леглото.

— Искам да се разберем по този въпрос — настоя тя, като отбранително се омота в завивките. — Не желая да се местиш от клуба заради мен.

— Не е точно заради теб. Може и аз да искам да живея в място, където не съм заобиколен непрекъснато от проститутки, пияни контета и крадци. Може би ще ми хареса да спя през нощта, без да слухтя за полицейски сирени.

— А какво ще стане с бизнеса ти?

— Пак ще държа палец на пулса му. Уърти ще държи клуба под око, когато ме няма — той започна да издърпва чаршафа от нея. — Дай ми го.

— Къде смяташ да живеем? — попита внимателно Сара.

Дерек небрежно сви рамене.

— Смятам да започнем да обикаляме местата, които вече притежаваме. Ако никое не ти хареса, ще купим нещо. Или ще построим — с внезапно движение той докопа глезена ѝ и я задърпа към себе си. — Ела тук... Имаш да изпълняваш съпружески задължения.

Тя сграбчи края на матрака, за да спре неумолимото хлъзгане.

— Не съм приключила разговора!

— Аз приключих. Да зарежем това — той леко дръпна крака ѝ.

Сара се обърна по корем и се задъха от смях, когато усети, че той пълзи върху нея. Тежкото му тяло се снижи достатъчно, за да я задържи прикована. Неговата стряскаща мъжка дължина, грубост, горещина и мускули, я притискаха от раменете до петите. Тя внезапно се изкиска.

— Така нищо не можеш да направиш — прозвуча злорадо. — Аз-аз няма да се обърна.

Дерек се усмихна на нейната наивност. Като отмести дългата ѝ коса, той целуна врата ѝ.

— Не искам да се обръщаш — прошепна той. Надигна се достатъчно, за да сложи ръце на раменете ѝ, като мачкаше меките

мускули. Докосванията му бяха сръчни и ловки.

Сара въздъхна от удоволствие.

— Колко е приятно! О... не спирай.

Успокояващото притискане се местеше по гърба ѝ, палците намираха уязвимите точки от всяка страна. Тя обгърна глава настрана, като дишаше дълбоко. Той отново се наведе над нея, силните му ръце се отпуснаха над изпъкналостите на ханша ѝ, устата му беше до ухото ѝ. Връхчето на езика му очерта нежната крива и после се пъхна вътре. За секунда всички звуци изчезнаха. Сара трепна от особено усещане. Когато езикът му се измъкна от влажното ухо, горещината на дъха му и ниският тембър на гласа му ѝ се сториха по-остри от преди.

— Така харесва ли ти? — прошепна той.

— Ннне знам.

Дерек тихо се засмя и го направи отново. Сара вече щеше да се обърне към него, тялото ѝ бе изпълнено с нервни импулси. Но той я задържа по корем и прекара ръката си по бедрата ѝ. Тя изохка, когато той намери влажния триъгълник между краката ѝ и затърси с опитни пръсти. Когато тя се опита да се извърти, той заби зъби във врата ѝ и я задържа неподвижна.

— Стой така. Харесва ми как изглеждаш от тази страна.

— Недей — измърмори тя, като мислеше, че той се задява.

Гласът му трепереше от желание.

— Кръгли, сладки, твърди. Имаш най-хубавия задник, който някога съм виждал.

Протестиращият ѝ смях завърши със стон, когато той я предизвика с бедрата си и я тласна надолу. Тя протегни ръце и заби дълбоко пръсти в матрака. Предизвикателният дявол върху нея продължаваше да шепне, като я обсипваше с комплименти и я тласкаше в бавен ритъм. Заклещена между тялото му и измъчващата му ръка, тя усещаше как напрежението в нея нараства, докато разочарован стон се изтръгна от гърлото ѝ. Вместо да я обърне с лице към себе си, той разтвори краката ѝ отзад. Тя за момент се обърка и смути, когато усети бедрата му да се стягат до нейните.

— Така — каза бързо той, като надигна бедрата ѝ високо. — Позволи ми... Моя сладка Сара... Няма да те нараня.

Той се пъхна в нея със силно, вълнуващо проникване. Шокирана и възбудена, тя изви гръбнак, за да го улесни. Той я яздеше, леко

мускулестата му сила я обгръщаше, докато ръцете му се хлъзгаха по гърдите и по гладкия ѝ корем. Сара отпусна глава, като заглушаваше виковете си в матрака. Още няколко тласъка, и тя достигна върха с трепетни вълни, които взеха всичките ѝ сили. Ръцете му здраво се стегнаха около бедрата ѝ, когато я последва в дълбините на безразсъден екстаз.

Не след дълго техният брак придоби свой собствен, своенравен облик. Тъй като никога не бе живял в семейство, Дерек не знаеше как да се държи като съпруг — поне не от обикновен тип. Той изглеждаше на Сара като полуопитомено създание, не наясно с редовните часове за храна и сън. Единствената структура на живота им бе тази, която налагаше тя. Сара опитваше да направи промяната постепенна, като не желаше да изисква от него прекалено много изведнъж.

Една нощ, след като бе го чакала до два часа сутринта, тя си облече прост халат и излезе от частните им покои, като се чудеше какво ли го е задържало долу. Клубът бе просмукан с особено вълнение, бръмченето на гласовете бе прекъсвано от възклицания и окуражителни възгласи. Застанала незабелязана до вратата, тя гледаше плътно струпаната тълпа пред игралната маса. Всички бяха съсредоточени върху търкалянето на зара от слонова кост, сякаш животът им зависеше от него. Стройната, тъмна фигура на Дерек се виждаше по средата. Той се смееше тихо на някаква остроумна забележка, която бе направена, за да се намали напрежението.

— Мисис Крейвън! — Сара чу гласа на Уърти до себе си и се обърна с усмивка. Бе започнала да разчита на иконома почти толкова, колкото и Дерек. Уърти бе се зарадвал на тяхната сватба по-открито от всички други, като я уверяваше по своя спокоен начин, че е взела правилно решение. Бяха говорили няколко минути на приема, който Рейфордови бяха дали след венчавката. Бяха наблюдавали заедно опитите на Дерек да примами възрастната ѝ майка да танцува. — Никога не съм го виждал да държи на някого толкова, колкото на вас — бе казал Уърти на Сара. — След като си заминахте, беше все едно че гледаш как човек се разпада отвътре. Единствената причина, поради която отиде през уикенда в Рейфорд Парк беше, че бе твърде вкиснат, за да се противи, когато с Джил го натоварихме в каретата.

— О, Боже! — Сара се бе усмихнала със съчувствие. — Той май попейваше доста?

— До съсипване — бе потвърдил Уърти. — Но след като се върна, знаейки, че ще му станете жена... Ами той беше друг човек. Вие изтръгнахте най-хубавото от него. Решил е да ви бъде добър съпруг, а той винаги успява, когато намери да направи нещо.

Тъкмо тогава Дерек бе успял да придума Кати за спокоен валс, като двамата се въртяха в ъгъла на балната зала с голямо достойнство.

— Няма нужда да ме убеждаваш в това — бе отбелязала Сара, очите ѝ блестяха от смях.

След сватбата Уърти бе сторил всичко, за да я накара да се чувства добре в клуба и да ѝ предостави време за уединение с Дерек. Прислугата бе безупречна в своето доброжелателство. Всичко, от което се нуждаеше, ѝ бе доставяно едва ли преди да го поиска. Когато бе наблизил до клубните шефове, Уърти или Джил се мотаеха предпазващо наоколо, за да предотвратят всякакви неуместни постъпки спрямо нея.

Тъй като поредно търкулване на зара накара групата край масата да замърмори възбудено, Сара се приближи до иконома.

— Какво става? — попита тя.

— Лорд Олвънли е на игралната маса и е затънал много сериозно. На път е да пръсне много пари и понася тежки загуби. Естествено, той е голям любимец на мистър Крейвън.

— Естествено — повтори Сара кисело. Нищо чудно, че Дерек отблизо следеше играта. Присъствието на Дерек винаги насърчаваше пръскането на пари на масата, сякаш играчите искаха да му направят впечатление, като пилееха богатствата си.

— Желаете ли нещо, мисис Крейвън? — попита Уърти.

Тя леко сви рамене, като гледаше Дерек.

— Само се чудех... Мислиш ли, че играта ще продължи дълго?

Уърти проследи погледа ѝ.

— Ще отида да го попитам. Почакайте тук, мисис Крейвън.

— Може би не трябва да го безпокоиш... — започна Сара, но той вече бе тръгнал.

Докато икономът си проправяше път към игралната маса, няколко от клубните проститутки приближиха до нея, водени от Табита. Макар че Сара и Табита тактично не споменаваха за срещата

си в Грийнууд Корнърз, момичето изглежда се чувстваше отчасти причина за щастливата съдба на Сара. Тя благодари на Сара, че не си е навирала носа спрямо домашните проститутки, откакто е станала съпруга на Дерек.

— Ти си фина, изтънчена лейди — каза тя на Сара, — точно както ти казах.

Тази вечер и трите момичета дойдоха при Сара, и трите облечени в ярки лъскави премени. Тя ги поздрави любезно.

— Т'ва е дълга нощ — отбеляза Табита, като протегна бедро и сложи ръка върху него, наблюдавайки сборището от войници, аристократи и дипломати. — 'Сякога е така, кога се играе на едро. Но после тичат до най-близкото момиче и некой път плащат двойно за нищо и никакво.

— Ти по-добре гледай да се скриеш, преди да е свършила играта — мъдро я посъветва Вайълет. — Мистър Крейвън ша избухне, ако друг мъж опита да те закачи.

— Само чакам да се върне мистър Уърти... — започна Сара, но Табита я прекъсна с волен смях.

— Имам идея да ти бъзна мъжа, мисис Крейвън, и да му покажа, че един мъж трябва да седи нощем до леглото на жена си.

Сара смутено поклати глава.

— Не знам какво имаш предвид, Табита. Но няма да участвам в никакви опити да се разиграва мистър Крейвън, особено пред неговите приятели... не... наистина...

Като се смееха весело, склонни към пакости, момичетата я помъкнаха към игралната маса. Грижеха се да я държат в средата помежду си.

— Мистър Крейвън, — каза Табита нехайно — доведохме ти ново момиче да го опиташ. Тя те чакаше да я чукнеш.

Повдигнаха се вежди, размениха се погледи над масата, защото проститутките обикновено не се намесваха в играта. Дерек й отправи въпросителен поглед.

— Кажи й, че не търкалям своите проститутки — той се обърна, показвайки, че разговорът е приключил.

Табита настоя весело.

— Но тя е хубава, свежа. Защо не я погледнеш? — като се кискаха, проститутките избутаха Сара напред. Тя пламна и

запротестира, като се опитваше да се измъкне от сплетените снопове пера, които бяха натъпкали зад ухото ѝ.

Дерек внезапно се разсмя, изражението му просветна. Той привлече Сара в извивката на ръката си.

— Тази ще я взема — измърмори той, като се наведе да я целуне по слепоочието.

Спрял наред играта, лорд Олвънли попита коя е новодошлата. Когато бе осведомен, че това е съпругата на Крейвън, Олвънли временно напусна мястото си до игралната маса. Тълпата мъже гледаше развеселена, когато той приближи до Сара.

— Моите най-искрени благопожелания, мисис Крейвън — Олвънли се наведе над ръката ѝ и се обърна към Дерек апатично. — Не си толкова умен, колкото те мислех, Крейвън, щом предпочиташ да караш такова красиво създание да те чака горе, заради нашата дебелашка компания.

Дерек се усмихна широко и се поклони в знак на съгласие.

— По съвета на ваше благородие, ще се подчиня на жена си и ще се оттегля — той помъкна Сара през тълпата и излезе с нея.

Тътен от мъжки смях и цветисти коментари придружи тяхното напускане.

— Това се казва възпитан мъж!

— Услужи ми някой път с нея, Крейвън!

Червена като цвекло, Сара започна да се извинява, когато влязоха в коридора.

— Толкова съжалявам! Не исках да те измъквам. Уърти каза, че играта е важна... Моля те, трябва да се върнеш и да присъстваш.

Усмивка заигра на устните на Дерек.

— Твърде късно е. Ако се наемаш да ме измъкнеш от игра с високи залози, ще трябва да си понесеш последствията — като я задърпа по страничните стълби, които водеха в техните апартаменти, Дерек се наведе и покри устата ѝ със страстна целувка. — Горката женичка — измърмори той, като сложи длани на ханша ѝ и намести ръката ѝ върху тялото си. — Не съм се държал добре с теб, щом си останала толкова незадоволена, не е трябвало да дойдеш да ме търсиш — той гризна мекото местенце точно под ухото ѝ. — Просто ще трябва да поработя по-сериозно, за да задоволявам апетита ти.

— Дерек — възрази тя, ръцете ѝ се движеха безцелно по раменете му, когато я целуна отново. Сърцето ѝ заби учестено и тя не можа да потисне стон на удоволствие. — Само се тревожех, че няма да се наспиш достатъчно тази нощ.

Той наниза колие от целувки по шията ѝ.

— Няма да се наспя. Ти — също.

— Никога вече няма да те откъсвам от игра — каза тя, изпитвайки необходимост да се извини. — Нямах намерение да прекъсвам вечерта ти...

— Радвам се, че го направи — измърмори Дерек. Той се усмихна, когато погледна в меките ѝ сини очи. — По всяко време, когато ме искаш, мисис Крейвън... Аз съм на твоите услуги — като плъзна ръка, той я побутна нагоре по стълбите.

Отначало за Сара беше шок да живее толкова интимно с мъж. Бе възпитана в скромност и дискретност, докато Дерек нямаше никакви задръжки. Макар че Сара се възхищаваше на гъвкавата сила на неговото тяло, когато ходеше гол из стаята, знаеше, че тя никога няма да може да се показва толкова безгрижно. Той беше земен човек, лесно възбудим и авантюристичен. Една нощ можеше да бъде покровителствен и приятно нежен, с часове да изучава тялото ѝ с кротки ласки, а после да я прегръща сякаш е безценно дете. На следващата можеше да бъде похотлив и арогантен, като я въвеждаше в сексуални похвати, за които никога не бе си въобразявала, че са възможни. Диапазонът на настроенията му беше безкраен. Тя никога не беше сигурна какво може да очаква от него. Можеше да бъде спокойно разбиращ или подигравателен.

— Мистър Крейвън изглежда особено добре напоследък — отбелязваше Табита и Сара знаеше, че това е вярно.

Тя бе заета през всеки миг, в който не спеше. Седеше сама няколко часа сутрин и пишеше, и прекарваше остатъка от деня в изнервящи решения за дома, в който щяха да живеят. Вече се бяха спрели на една хубава голяма къща на три етажа, заобиколена с градини и висока ограда. Бе сграда, предназначена за забавления. Център на етажа бе просторен хол с колонади, който се отваряше към огромна приемна и трапезария. Къщата бе ведра и въздушна,

изпълнена с изящни бели гипсови украшения от гирлянди и панделки, а стените бяха оцветени в пастелни оттенъци на зелено, бледомораво и синьо.

Дерек беше предоставил целия проект за украсяването на нея, като весело обявяваше, че нямам вкус. Истинността на това твърдение беше безспорна. Неговата представа за елегантност беше да натрупа колкото е възможно повече позлата и резба на всеки свободен сантиметър площ.

От време на време занятията ѝ бяха прекъсвани от някоя вечер навън с Дерек. Гледаха пиеса, или присъстваха на музикална вечер у Рейфордови, или на прием по случай посещение на чуждестранна кралска особа.

Възникна необходимост от нови дрехи за Сара. За нейна голяма изненада Дерек настоя да я придружи до магазина на мадам Ла Фльор.

Моник ги приветства екстравагантно, тъмните ѝ очи се усмихваха на кръглото лице.

— Voici^[1], двойката, за която най-много се говори в Лондон — обяви тя, като лично ги посрещна пред магазина, вместо да изпрати помощниците си. — Колко добре изглеждате и двамата! Всички се чудят, защо се криете, но аз казвам на клиентите си bien sur, разбира се, те ще се посветят на себе си отначало! Това е привилегия на младоженците, n'est-ce ра? — тя погледна Дерек оценяващо. — Вие придружихте жена си дотук, мосю Крейвън. Колко великодушно от ваша страна да проявите такъв интерес!

Дерек ѝ отправи чаровна усмивка.

— Аз съм тук, защото жена ми има малък проблем, който няма да признае пред вас.

— О? — Погледът на Моник мигновено се спусна към корема на Сара.

Дерек се ухили и трепна, когато Сара заби лакът в ребрата му. Като се наведе над модистката, той каза доверително:

— Проблемът е, че тя се страхува да харчи парите ми.

— Ясно — в очите на Моник се мярна разочарование. Явно, бе се надявала на сочна клюка, която да пръсне из Лондон. Доброто ѝ настроение се върна, когато Дерек продължи:

— Не смятам жена ми да загуби следобеда в опити да ви убеди да направите рокли от по-евтини платове и без гарнитури. Искam тя да

има най-хубавото, и да изглежда елегантна, колкото... — по-елегантна от всички жени в Англия. Цената няма значение.

Последните три думи ускориха пулса на модистката.

— О, мосю... — Моник едва не го целуна от вълнение. — Съпругата ви е толкова прелестна жена.

— Прелестна е — съгласи се Дерек и хвърли топъл поглед на Сара. Лениво взе заблудено ластарче, паднало на рамото ѝ, и започна да го навива на пръста си. — Имам само едно изискване. Покажете от нея достатъчно, но не прекалено много. Искam някои подробности да останат за мое лично възхищение.

— Разбирам — отговори Моник с изразително кимаше. — Мъжете се съблазняват от един красив бюст, полудяват, се *alors*^[2]... — тя многозначително сви рамене.

— Точно така.

Моник въпросително докосна ръката му.

— Колко рокли имате предвид, мосю?

На Сара ѝ беше досадно, че те договаряха сделката сякаш тя изобщо не присъстваше там.

— Четири дневни рокли — прекъсна ги тя — и две вечерни. Всичко шест. И може би една батистена нощница...

— Двайсет и пет — каза Дерек на модистката. — Не забравяйте ръкавици, пантофки, бельо и всичко необходимо — той нежно запуши устата ѝ с ръка, когато Сара горещо се опита да протестира. Лукавите му зелени очи се срещнаха над главата ѝ с тези на модистката и той добави с намигване: — Нощници не са необходими.

Моник се изкиска и погледна поалениялото лице на Сара.

— Мисля, мадам, че съпругът ви е отчасти французин!

След безпокойни седмици на консултации и проби, Сара се оказа притежателка на внушително количество рокли, по-хубави, отколкото някога си бе представляла. Бяха ушити от коприни, кадифета и брокати с трептящи оттенъци, с малки корсажи с колани и надиплени поли, които се спускаха над фусты. Дълбоките изрези на деколтетата завършваха с пищни дантели. Под тях тя носеше тънки, почти прозрачни пликчета, които достигаха само до коленете, и толкова фини ризи, че можеха да бъдат прекарани през венчалната ѝ халка. От шапкарката бе купила няколко предизвикателни шапки с мънички

воалетки до очите, бонета, подплатени с коприна, и тюрбан, който Дерек категорично не хареса.

— Скрива цялата ти коса — възмути се той, излегнат на леглото, като я гледаше, докато го пробва. — И изглежда безформен...

Сара стоеше пред огледалото, като пъхаше снопове разпуснати къдрици под шапката.

— Проблемът е, че имам прекалено много коса. Шапкарката каза, че ако се подстрижа с бретон на челото и я скъся с десетина сантиметра, тюрбанът ще ми стои по-добре.

Той решително поклати глава.

— Няма да отрязваш нищичко от косата си.

Сара въздъхна уморено, когато кестеняв кичур изскочи изпод тюрбана и падна на рамото ѝ.

— Дори да я отрежа, пак ще порасне.

— Обещай — настояваше той.

— Ако знаеш, колко съм платила за този тюрбан, нямаше да се отнасяш към него толкова безцеремонно.

— Ще платя сто пъти повече за обещанието ти.

Невярваща усмивка цъфна на устните ѝ.

— Защо? — попита тя, като прекара пръсти през буйните вълни на косата си. — Толкова ли е важен за теб видът ми?

— Работата не е там. Всъщност... Обичам да те гледам, когато я оплиташ... и начина, по който оставяш няколко къдрици да падат на шията ти, след като си я забола... и когато я решиш вечер знам, че съм единственият мъж, който я вижда свободна и дълга по гърба ти. Тя е част от теб, която само аз мога да притежавам — той се усмихна и добави: — Покрай другите неща.

Сара го гледа известно време, трогната от признанието му. Въпреки че не можеше да произнесе на глас, че я обича, той го изразяваше по по-гъвкави начини. Със своята нежност, постоянните си похвали, с щедростта си.

— Какви други неща? — измърмори тя, като отстъпи назад към кревата.

Дерек нямаше нужда от повече покани и се сгуши до нея. Докато отговаряше, разкопчаваше корсажа ѝ.

— Кожата ти... Особено тук. Чиста и бяла като лунен лъч — връхчетата на пръстите му се движеха нежно върху меката долчинка на

гърдите ѝ. — И тези... хубави... Искам да ги покрия с диаманти и целувки...

— Ще стигнат и само целувките — каза тя припряно.

Дерек надигна полите ѝ. Бедрата ѝ охотно се повдигнаха, когато той смъкна пликчетата ѝ. Ръката му меко я намери.

— И тази твоя част... Само моя — тежките му клепки се спуснаха, дъхът му докосна гърлото ѝ на неравни топли вълни. Той посегна към закопчалката на панталона си. — Понякога — прошепна той — съм толкова дълбоко в теб, че усещам утробата ти... и пак не съм достатъчно близо. Искам да споделя всяко дихание... всеки удар на сърцето си.

Сара потрепери, когато усети как той внезапно се доближи до нея и проникна вътре с тласък, който я разпъна. Дерек обхвана главата ѝ с двете си ръце, устата му пареше на врата ѝ.

— Понякога — измърмори той — искам малко да те накажа.

— Защо? — Сара изохка от неговите преднамерени ухапвания и главата ѝ падна на възглавницата. Ръцете му притискаха раменете ѝ и здраво я държаха, докато навлизаше на тласъци.

— Задето ме караш да те желая до физическа болка. Затова, че се будя нощем само за да гледам как спиш — лицето му над нея беше напрегнато и пламенно, зелените му очи — пронизваха със своя блясък. — Искам те все повече всеки път, когато съм с теб. Това е треска, от която не оздравявам. Не мога да остана сам, без да се питам къде си и кога ще мога да те имам пак... — устните му завладяха нейните с целувка, която беше едновременно бурна и нежна, и тя в силно желание се отвори към него.

Той никога не е бил толкова искащ, тялото му беше твърдо и тежко, когато среща нейното с постоянни тласъци. Тя се надигна, за да го посрещне, напрегна се, за да отговори на бързото му темпо, като дишаше задъхано. Кръвта ѝ пулсираше бясно и усещанията се изостряха, когато търсеше освобождение. Принудително отговаряше на ритъма отново и отново, докато мускулите я заболяха и затрептяха. Той посегна надолу, за да притисне ханша ѝ по-плътно, привлече я до себе си и се вмъкна още по-дълбоко в нея. Телата им лъцяха от смесената пот на усилията им. Внезапно мощни спазми пронизаха Сара и тя извика в рамото му. Вътрешните вълни на нейния отговор плътно го обгърнаха и Дерек позволи на страстта си да избухнех

божествена стремителност. После я прегърна плътно, ръцете му нежно галеха гърба ѝ. Думи се блъскаха в гърдите му, докато той мълчаливо се бореше да ги изтръгне навън. Сара сякаш го разбираше, защото сложи глава на гърдите му и въздъхна.

— Всичко е наред — прошепна тя. — Просто ме прегръщай все така.

— Никога не съм те виждала толкова прекрасна — каза Кати, когато Сара влезе в къщичката. Тя ѝ помогна да съблече дългото си палто и протегна ръка, за да пипне дългите ръкави на новата рокля. — Какъв хубав плат... Проблясва като перла!

Като се усмихваше, Сара се завъртя в кръг и зашумоли с полите на роклята от копринен рипс.

— Харесва ли ти? Ще поръчам една точно такава и за теб.

Кати със съмнение загледа коприната с цвят на мушката.

— Май че ще е малко прекалено елегантна за Грийнууд Корнърз.

— Не, ще бъде много подходяща за църквата в неделя — Сара се усмихна закачливо. — Можеш да седнеш ред-два пред мисис Кингсууд с пълния си блясък и тя ще пошепне на всички, че и ти си се разложила като дъщеря си!

Кати разроши смутено бялата си коса.

— Ако новата рокля не успее да убеди всички, че съм се разложила, новата къща ще го направи със сигурност!

Сара се усмихна при тези думи, като си спомни колко бе струвало на Дерек да ги накара да приемат неговия подарък — нова къща. Накрая той бе победил със смес от чар и чист инат.

— Изборът е ваш — бе казал той любезно. — Ще я имате или тук, или в Лондон — на следващия следобед те преговаряха с Греъм Гронау, предпочитаният архитект на Дерек. Гронау бе начертал прелестна, типично георгианска къща. Вече се строеше на парче земя близо до центъра на селото и беше обект на разговори на всички в Грийнууд Корнърз. Кати кисело бе подметнала на Сара, че Дерек вероятно нарочно е искал къщата да бъде по-голяма от тази на Кингсууд.

— Дерек смята да наеме готвачка и градинар за вас — каза Сара, като последва майка си в кухнята. — Казах му, че може да пожелаеш

да вземеш някои познати от селото. Ако не, ще ти изпратим някои от Лондон.

— Пресветли небеса — възкликна Кати. — Кажи на твоя мистър Крейвън, че нямаме нужда от наемни работници.

— Но всъщност имате — възрази Сара. — Какво ще кажеш за дните, когато ставите на татко се схващат и той не може да работи навън? И сега, когато искам да върша своята част от домашната работа, ти ще имаш някой да ти помогне и може би да ти поднесе чашка чай следобед. Не би ли искала?

— Сара, цялото село вече очаква от нас да навирим нос. Мисис Хюджис каза, че главата ѝ се завърта щом си помисли, че би могла да живее в нова къща. Ние от четирийсет години сме тук и никога не сме помисляли да се местим.

Сара се усмихна.

— Всеки знае, че нито ти, нито татко сте от хората, които могат да навирят нос. И мисис Хюджис ще свикне с мисълта, че ще живеете в друга къща, както и всички в Грийнууд Корнърз.

— А как стоят нещата с теб, Сара? Не мога да не се тревожа понякога, като си мисля, че живееш с него в... онова място.

— Онова място е игрален клуб — каза Сара сухо. — И се чувствам там свършено удобно. Но за да ти спестя безпокойствата, къщата ни ще бъде довършена скоро и ще живея в подходящ дом.

Те започнаха да приготвят подноса с чай, докато говореха, като привичният ритуал улесняваше разговора.

— Как е мистър Крейвън? — попита Кати. — Що за съпруг е?

Иронична усмивка пробяга по лицето на Сара.

— „Особен“ е най-точната дума да го опише — тя грижливо отмерваше лъжичките чаени листчета в очукан жълт чайник. — Дерек е много сложен човек. Той не се страхува от нищо... освен от собствените си чувства. Не е способен да признае, че ме обича, но понякога го виждам на лицето му, и тогава изглежда, че думите се опитват да изригнат от него.

Кати придоби объркано изражение.

— Има ли изобщо някакво сходство между вас, Сара? Нещо общо?

— Да, но е трудно да се обясни — Сара се усмихна замислено. — Ние често сме заедно, но всеки има своите интереси. Аз имам

книгите и своето писане, Дерек е зает с клуба и всичките му интриги...

— Интриги?

— О, това е непрекъснато забавление — разнообразието от хора, които непрекъснато го посещават. Веднъж го виждам да разговаря с гаменчетата и главорезите направо на улицата, друг път с посланика на Франция!

Кати удивено поклати глава.

— Започвам да разбирам какво искаш да кажеш с думите „сложен“.

Сара се подвоуми и после остави лъжицата и чашата чай.

— Ще ти кажа нещо, мамо, но то не трябва да излиза от тези стени, иначе Дерек ще ми отреже главата. Онзи ден случайно намерих квитанции и отчети за благотворителни дарения в едно чекмедже в бюрото му. Не можех да повярвам на очите си, когато видях цифрите. Той дава огромни суми на училища, сирашки домове, болници, и в това не влизат разходите му за политически каузи!

— Попита ли го за това?

— Разбира се! Попитах го защо ги раздава тайно и нарочно кара всички да мислят, че не го е грижа за нищо, освен за себе си.

Кати се облегна назад очарована.

— Какво ти отговори?

— Изсмя се.

Без съмнение, висшето общество би презирало Крейвънови, ако те биха се домогвали до неговото благоволение. Те нямаха в себе си нито капчица синя кръв, никакви стари родове, никакви заслуги... нищо, освен неприлично голямо състояние, натрупано от навиците на богати мъже, които обичаха да играят. Обаче Крейвънови се интересуваха толкова малко от одобрението на обществото, че то неохотно им бе присъдено „служебно“. И както Дерек бе отбелязал грубо, но точно, парите са добра смазка за допускане в него.

Но докато висшето общество ги прие със скърцане в издигнатите си кръгове, публиката направо ги обожаваше. Това учудваше всички, в това число и самата прославена двойка. „Накрая дойде и куково лято — отбелязаха хапливо «Таймс» — и един кокни заедно с едно селско момиче станаха център на всеобщо светско внимание в Лондон.“

Дерек отначало беше объркан, после кисело се предаде при лекия шум, който предизвикаха, когато се появяваха сред хора.

— Следващия месец ще се заинтересуват от някой друг — уверяваше той Сара. — Ние сме временно явление.

Интересът бе възбуден още по-силно, когато стана известно, че Сара бе авторката-отшелничка на „Матилда“. Плъзнаха слухове за кафенета и кръчми из града, в които мисис Крейвън ходи като преоблечена Матилда. Сара чу името, извикано от тълпа, наблюдаваща пристигащите театрални зрители, когато посетиха спектакъл на Дръри Лейн.

— Глей, Матилда! — провикна се мъж, когато тя се появи от каретата. — Покажи ни лицето си! — когато Сара му хвърли смаян поглед, одобрителен вик се пронесе през множеството. — Матилда! Много си готина, сладурче!

Сара се разсмя.

— Мисля, че просто им се ще да вярват, че Матилда съществува някъде.

Преди да заемат местата си в ложата, те се разделиха, за да разменят светски любезности с множеството познати, които се тълпяха около тях. Съпрузи, които бяха уверени, че Дерек вече не се промъква в леглата на жените им, бяха започнали да се отнасят към него с предпазлива любезност. Хора, които Сара едва познаваше или никога не бе срещала, се стараеха да се умилкват около нея. Ръцете ѝ бяха непрекъснато увенчавани с целувки от франтове и непознати с мазен глас, докато бе заливана с комплименти за косата, роклята, чара си. Повечето бяха почтителни... с изключение на един дързък негодник, чийто глас бе твърде познат.

— Дяволите да ме вземат, ако това не е Матилда!

Сара се обърна предпазливо и срещна нахалната усмивка на Иво Дженър.

— Мистър Дженър — отвърна тя, отбелязвайки го с учтиво кимване.

Мазният му поглед блуждаеше по нея.

— Ама че си засукано гадже! Крейвън е късметлия, копелето, че си му в леглото всяка нощ. Не заслужава такова готино парче като теб.

— Мистър Крейвън е образец съпруг — промълви тя, като се опита да се измъкне от него.

— Нафукан джентълмен е мъжът ти — присмя се Дженър. — Кажи му, че е едно мазно лондонско копеле...

— Ако не си отидеш веднага, ще имаш възможност да му го кажеш сам.

Дженър проследи погледа ѝ, нахалната му усмивка се разшири, когато видя Дерек да си пробива път към тях. Докато той стигна до тях, Дженър се бе стопил в тълпата.

Дерек сграбчи ръката на Сара.

— Какво ти каза?

Тя примигна от престорена изненада от резкия му тон.

— Нищо особено.

— Кажи ми.

— Нямаше нищо — повтори тя, потрепервайки от болка. Изви ръката си и я освободи. — Дерек... Моля те, не прави сцени.

Той сякаш не я чуваше. Погледът му бе прикован към отдалечаващата се фигура на Дженър.

— Ще науча това кльоцаво копеле да не пипа с мръсни пръсти нещо, което е мое — изръмжа той.

Устните на Сара се свиха от досада.

— Не съм твоя собственост — каза тя.

Въпреки че тонът на Сара беше кротък както винаги, в него прозвънна студена нотка, която наежи Дерек. Той остро я погледна. Никога преди не бе му говорила така.

— Как ли пък не си — избухна той сърдито, като я предизвикваше към спор.

Тя продължаваше да гледа настрана.

— Бих искала да заемем вече местата си.

През остатъка на вечерта Дерек бе вбесен от нейната резервираност. Тя не го забелязваше, цялото ѝ внимание беше съсредоточено върху пиесата. Беше ясно, че поведението му не бе ѝ харесало. Ако очакваше да измъкне от него извинение, имаше да чака до куково лято. Тя бе негова — той имаше пълното право да я защитава от задяването от отрепка като Дженър!

Когато се върнаха вкъщи и се оттеглиха да спят, всеки остана на своята част от леглото. Това бе първата нощ след сватбата им, когато не

правиха любов. Дерек нещастно усещаше мекото ѝ тяло близо до себе си, собственото си остро желание да я има, и дори по-лошо — нуждата си от нейната привързаност. На сутринта той почувства огромно облекчение, когато Сара се събуди с обичайното си хубаво настроение.

Дерек се излежаваше във ваната, когато тя кацна на близкия стол и му зачете днешния вестник. „Таймс“ даваше подробно описание на роклята ѝ в слонова кост и на петкаратовия син диамант на пръста ѝ, изказаните мнения на Крейвънови за пиесата и размишления дали Дерек наистина бе „преобразен женкар“.

— Няма нито дума истина във всичко това — заяви Дерек. — Освен това, дето казват, че си била блестяща.

— Благодаря, любезни господине — Сара остави вестника. — А какво ще кажеш за частта, където пишат, че си преобразен?

— Не съм. Все още правя всичко, което съм правил... Само че го правя само с теб.

— И много впечатляващо — каза тя с престорено сериозен тон.

Това му хареса, забеляза тя. Зелените му очи блеснаха.

— Водата е още топла — каза той, като правеше подканващи водовъртежи с ръце.

Сара се усмихна.

— Не.

Той се потопи по-дълбоко във водата, като я гледаше твърдо.

— Трябва ми помощ, има участък, който не мога да достигна.

— Къде?

— Ела и ще ти покажа.

Неспособна да откаже на грубоватия му призив Сара омекна. Като стана от стола, тя пусна халата и нощницата на мокрите плочки и пламна под жадния му поглед. Внимателно влезе във ваната. Дерек протегна ръка да ѝ помогне и бавно я потопи в топлата вода. Тя потрепери от усещането на тялото му под себе си, хлъзгаво и силно, и мускулестите му ръце и крака се обвиха около нея. Черната му коса блестеше като кожата на мокър тюлен.

— Къде е сапунът? — попита тя, като изчисти облаче пяна от челюстта му.

— Изпуснах го — каза той със съжаление и потопи ръката ѝ в разпенената вода. — Ще трябва да го намериш.

Тя се изкиска и го плесна. Локви вода се събираха на пода на банята, докато те си играеха. Като склучи ръце около шията му, тя му лепна една мокра целувка.

— Страх ме е, че няма да намеря сапуна — прошепна тя, като тялото ѝ се носеше плавайки над неговото.

— Продължавай да търсиш — насърчи я той гърлено и потърси устата ѝ за нова целувка.

В своите моменти на уединение Дерек признаваше пред себе си, че всичко, което Лили Рейфорд някога бе разправяла за брака, беше истина. Явното му удобство беше зашеметяващо. Жена му беше винаги под ръка, ненатрапливото ѝ присъствие украсяваше дома му, ръката ѝ върху неговата, когато се явяваха в обществени места, бавно изчезващият аромат на парфюма ѝ, който го преследваше, когато бяха разделени... Знаеше, че ще е невъзможно някога да се умори от нея, защото за него тя беше така жизнено необходима, както въздухът, който дишаше. И все пак той се чувстваше измамник при всяка съпружеска целувка на челото ѝ. Сякаш му бяха дали хубав костюм, който не му бе съвсем по мярка. Той изучаваше Сара, като чакаше признаци, че някъде е сбъркал. Не бе толкова глупав да мисли, че се държи както повече съпрузи — каквото и да значеше това. Тя бе първото човешко същество, от което някога бе имал нужда. Бе загубил свободата си по начин, който никога не бе смятал за възможен, свързан много по-силно от нейната любов, отколкото от километри дълги, железни вериги.

Като почувства липсата на Дерек в леглото, Сара се потътри надолу по стълбите рано сутринта и го намери сам в централната игрална зала. Беше зловещо тихо и пусто без обичайната тълпа от управители и служители. Дерек беше на ъгловата маса на Уърти с няколко тестета карти, подредени грижливо по полираната повърхност. Почувствал присъствието ѝ, той хвърли поглед през рамо с неопределено сумтене.

— Какво правиш? — попита Сара с прозявка и се сви в близкия стол.

— Уърти подозира един от дилърите ми в измама. Искан да прегледам картите, които ще използва довечера, за да се уверя — устата на Дерек недоволно се изкриви, когато посочи едно от тънките тестета. — Тези са белязани, ако изобщо някога съм виждал такова нещо.

Сара беше объркана. Бе виждала целите сложни ритуали край масите, церемониалното отваряне на новите кутии с карти.

— Как би могъл някой дилър да бележи картите? Няма никакво време и възможност... Или има?

Дерек взе ново тесте и разбърка картите толкова ловко, че те изглеждаха само едно размазано петно. Протегна й една ръка от тях с лице надолу.

— Кажете ми, коя е дама.

Сара огледа гърбовете на картите.

— Не мога. Всички са еднакви.

— Не, не са. Току-що белязах дамата — Дерек взе картата и й показа мъничка, почти незабележима резка, която бе направил с нокътя на палеца си на ръба на картата. — Има и други начини. Мога съвсем мъничко да ги пречупя. Или да държа парченце стъкло в ръкава си.

— Огледало? — попита тя.

Той кимна, като продължи да си играе с картите.

— Ако едно тесте е белязано професионално, може да го познаеш като разбъркаш картите, или им гледаш гърбовете. Всички черти и белези ще се покажат — картите сякаш оживяха в ръцете му, когато ги разбърка още веднъж. — Така се подрежда тестето... но движението трябва да е гладко. Необходимо е упражнение пред огледало.

Сара гледаше благоговейно. При цялата ловкост на дилърите в клуба, тя никога не бе виждала някой от тях да борави с картите с такава ловкост. Това, заедно с необикновената му памет за числа, правеше от него непобедим партньор.

— Защо никога не играеш? — попита тя. — Никога не съм те виждала дори в случайна игра с лорд Рейфорд или другите ти приятели. Не е ли защото знаеш, че винаги ще победиш?

Дерек сви рамене.

— Това е една от причините — каза той без следа от високомерие. — Другата е, че не ми харесва.

— Не ти харесва?

— Никога не ми е доставяло удоволствие.

— Но как можеш да бъдеш добър в нещо, което не ти харесва?

— Това се казва въпрос — каза той и меко се засмя, като отмести картите. Като я доведе до хазартната маса, той я взе и я вдигна. Тя седна на ръба на масата. Дерек се наведе напред, устата му беше гореща като мек въглен.

— Това не е като твоето писане, мила. Когато седиш зад писалището си, влагаш сърце и ум в работата си и това ти носи удовлетворение. Но картите са само образци. Щом веднъж ги научиш, всичко става автоматично. Не може да ти доставя удоволствие нещо, ако не изисква мъничко от сърцето ти.

Сара галеше черната му коса.

— Имам ли малко от твоето сърце? — след миг вече съжаляваше, че бе задала този въпрос. Бе си обещала да не го насилва, да не иска неща, за които не е готов.

Сара трепна, когато усети, че повдига полите ѝ до кръста. Той се вмъкна по-силно между разтворените ѝ колене. Целуваха се горещо, опипваха се под пречещите дрехи, несръчно късайки копчета от стремителна припряност.

Сара изохка, когато усети горещата му мъжественост да се надига до тялото ѝ.

— Не тук... Някой може да ни види...

— Всички си отидоха — той леко я ухапа по врата.

— Но ние не можем...

— Хайде — настоя той, като придърпа главата ѝ до рамото си, обладавайки я тук, върху игралната маса, като я караше да трепери от безпомощно удоволствие.

Сара бе сама в частните апартаменти над клуба и се оглеждаше в дългото огледало в спалнята. Бе се облякла, за да присъства на вечеря по случай седемнадесетия рожден ден на Хенри, братът на Алекс Рейфорд. При интимни случаи като този Рейфордови се заобикаляха с топла, приятна компания. Сара знаеше, че вечерта ще бъде изпълнена с остроумие и смях. Дерек бе отишъл с Алекс да вземе подаръка на

Хенри — блестящ расов кон от Стоунс Корт, преди момчето да пристигне от Ийтън.

Сара оправи полата на зелената си кадифена рокля. Изрязана и строга в своята простота, роклята бе украсена само с шест златни клипса, които придържаха цепнатата предница на полата. Тя носеше огърлица, която Дерек ѝ бе подарил по случай първия месец от сватбата им — великолепно изделие от диаманти и шлифовани смарагди, които падаха на заплетени вериги върху гърдите ѝ. Като се възхищаваше на проблясващото колие в огледалото, Сара се усмихна и се обърна, за да се види под друг ъгъл.

Внезапно сърцето ѝ замря.

Отражението показваше, че зад нея има някой.

Като се извъртя, Сара се вторачи в златокосата жена, която държеше пистолет, насочен право към нея.

[1] Ето (фр.) — Б.пр. ↑

[2] И тогава (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Лицето на лейди Джойс Ашби бе изкривено от ярост, очите й пламтяха с ненавист.

Сара заговори първа, вслушана с изумление в невъзмутимия си глас.

— Трябва да си дошла през тайните входи.

— Знаех за тях още преди ти някога да си ги видяла — презрително се усмихна Джойс, втренчила поглед в огромното позлатено легло. — Безброй пъти съм била с него в това легло. Прекарвахме великолепни часове. Измисляхме неща, които никой не е правил. Не мърдай!

Тя здраво стискаше пистолета. Сара учестено си поемаше въздух.

— Какво искаш от мен?

— Да поогледам жената, която той си избра за съпруга — Джойс се усмихна саркастично. — Цялата в кадифе и скъпоценности... сякаш това може да измами другите, че си дама от висшето общество.

— Дама като теб?

Джой не обърна внимание на ироничното подхвърляне, като хипнотизирана се бе вторачила в огърлицата, която блестеше върху нежната, бледа кожа на Сара.

— Тези изумруди наподобяват цвета на очите му. Никой друг няма такива очи! — тя прониза Сара с разярен поглед. — Казах ти да не мърдаш!

Сара застина. Тъкмо се бе пресегнала към дългото, украсено с пискюли въженце, което трябваше да удари звънеца на прислугата.

— Сигурно си довольна от себе си — произнесе Джойс, — любуваш се на чудесната си рокля, с неговите пръстени по ръцете си. Въобразяваш си, че притежаваш всичко, за което най-много копнея. Убедена си, че той ти принадлежи. Но бракът ви не означава нищо. Дерек принадлежи на мен. Белязала съм го с дамгата си.

— Той не те желае — прошепна Сара, очите ѝ бяха приковани върху отмъстителното лице на Джойс.

— Ти, малка селска глупачка! Наистина ли мислиш, че притежаваш нещо повече от него, за което ламтят стотици жени? Познавам всяка негова частица толкова добре, както и ти. Къдравите косъмчета по гърдите, уханието на кожата му... Усещах белезите му под пръстите си, движението на мускулите по гърба му. Зная какво е да проникне в теб... как се вмести... бавно и дълбоко... точно преди прекрасния завършек — очите на Джойс бяха полузатворени. — Богато надарен от природата любовник е това копеле, съпругът ти. Никой мъж на земята не познава толкова добре женското тяло. Голям, чувствен звяр, без задръжки и скрупули. Той е съвършеният ми партньор по легло — и прекрасно го знае.

Сара мълниеносно стрелна ръка към връвчицата на звънеца и обезумяло я задърпа, очаквайки да чуе изстрел всеки миг. Ала такъв не последва. Трепереща и пребледняла, Сара впи поглед в Джойс.

— Слугите ще довтасат всеки миг. Предполагам, че ще си тръгнеш, лейди Ашби.

Джойс я изглежда презрително.

— Какво смешно създание си ти — тя хладнокръвно се пресегна и бутна газената лампа от тоалетната масичка.

Сара нададе вик на ужас, щом глобусът се счупи и локвата течност пламна. Тутакси плъзнаха огнени кълба, пламъците жадно заблизаха килима, мебелите, завесите.

— О, Боже!

Лицето на Джойс бе обагрено в златисточервено от зловещата, отмъстително надигаща се светлина.

— Можеш да умреш от задушливия дим и огън — произнесе тя с вулгарен тон — или от куршум. Или... да се подчиниш на заповедта ми.

Дерек и Алекс се намираха на няколко преки от Сейнт Джеймз, когато разбраха, че се е случило нещо ужасно. Камбаните биеха настойчиво. Коли, коне и пешеходци задръстваха улиците. Към небето се извиваха тъмни огнени кълба.

— Пожар — кратко произнесе Алекс, загледан през прозорчето на каретата.

— Къде? — хладна тръпка прониза Дерек и той усети стомаха си свит на топка. Екипажът се придвижваше мъчително бавно, докато кочияшът правеше отчаяни опити да си проправи път през блъсканицата. Шестото му чувство винаги безпогрешно, го предупреждаваше за катастрофа. „Клубът“ — чу се да произнася той гласно.

— Не съм сигурен — гласът на Алекс бе тих, без да издава тревогата, която изпитваше. Но ръката му стискаше завесата на прозорчето с такова напрежение, че шевовете на тъканта се пропукаха.

С приглушени ругатни Дерек блъсна вратичката на каретата и изскочи навън. Превозните средства се движеха така бавно, че по-разумно бе да се върви пеш. Той си проправяше с рамене път през тълпата, която се бе насъбрала да наблюдава пожара.

— Крейвън! — дочу зад себе си гласа на Алекс, който го следваше от разстояние. Той не се спря. Настойчивият камбанен звън изпълваше слуха му, отекуваше в оглушителен грохот. Не можеше да е неговият клуб. Не и след като бе вложил години от живота си в него, работейки, грабейки, страдайки заради него. Бе го построил с пот и кръв, с цялата си душа. Господи, да наблюдаваш как това се стопява, изчезва в дим и пепел...

Дерек зави зад ъгъла и издаде несвързан звук. Хазартният дворец се рушеше. Огнените пламъци се бяха разпрострели навсякъде, небето, въздухът, даже земята като че се тресяха. Дерек се олюля при вида на тази сцена, наблюдавайки как мечтите му се изпепеляват в адския огън.

Онемял, поемайки си тежко въздух и преглъщайки сълзите, той се опитваше да разбере какво се е случило. Постепенно разпозна близки лица в ужасената тълпа. Мосю Лабарж седеше на тротоара, прегърнал в скута си медна тенджерата, която в паниката навярно бе изнесъл от кухнята. Джил стоеше при проститутките — някои крещяха, други плачеха.

Уърти бе наблизил, пламъците се отразяваха в очилата му. Пот се стичаше по челото му. Той се извърна и съзря Дерек. Лицето му конвулсивно потрепваше. Олюля се, гласът му бе неузнаваем, когато промълви:

— Мистър Крейвън... избухна тъй бързо. Нищо не можеше да се направи. Всичко отиде по дяволите...

— Как стана това? — дрезгаво рече Дерек.

Уърти свали очилата си и ги избърса с носната си кърпа. Нужно му бе дълго време, преди да отговори:

— Започна от най-горния етаж. От частните апартаменти.

Двама полицаи се втурнаха покрай него, долетяха откъслечни думи:

— Събаря се съседната сграда... открива се място за огъня...

— Сара — дочу Дерек гласа си сякаш издалеч.

Уърти сведе глава и потрепери.

Дерек се приближи и го сграбчи за нагръдника.

— Къде е тя? Къде е съпругата ми?

— Попитах служителите — Уърти дишаше конвулсивно, мъчително му бе да говори. — Някои твърдят, че била в клуба.

— Къде е сега?

— Сър... — Уърти поклати глава.

Дерек го пусна и отстъпи няколко крачки назад със замаян поглед.

— Трябва да я намеря!

— Всичко стана толкова внезапно — проплака Уърти, опитвайки се да овладее сълзите си. — Тя беше в апартамента, когато пожарът се развихри. Не е могла да се измъкне навън...

В главата на Дерек цареше пълен хаос. Той замаян се полюшна в полукръг. Усети странен бодещ по тялото си, кожата му настръхна.

— Не, аз... Не! Тя е някъде тук... Трябва да я намеря.

— Мистър Крейвън? — Уърти го последва, щом Дерек проправи пътя си през улицата. — Не трябва да ходите там. Мистър Крейвън, почакайте!

Дерек го отблъсна нетърпеливо пое напред с едри крачки.

Обзет от внезапна паника, фактотумът се хвърли подир него, за да го спре.

— Помогнете ми да го спрем! — крещеше той. — Крейвън ще влезе право в огъня!

Дерек изръмжа и го избута настрана, ала други ръце врхлетяха върху него и го повалиха на земята. Той изруга и опита наново да се изправи, но се намери заобиколен от тълпа мъже, твърдо решение да го обуздаят. Разярен, той започна да се бие като див звяр в усилието да се освободи, като издаваше ужасен рев. Дочу отдалеч гласа на Алекс:

— Дерек... За Бога...

— Сара! Сара!

В този миг някой му нанесе силен удар по главата. Дерек изскимтя от болка като животно.

— Моята... жена — простена той. Мозъкът му сякаш изгаряше, мислите му се разпиляха като къщичка от карти. Дерек изхлипа и потъна в мрачна бездна.

Джойс бе повела Сара към подземната винарна, опряла пистолета до главата ѝ. Напуснаха клуба през една от тайните врати. Тя даваше възможност на клиентите лесно да избегнат полицейските хайки в клуба. Като излезе от избата и вдъхна свежия въздух вън, Сара изненадана зърна една карета, която ги очакваше.

— Влизай — просъска Джойс и я смушка с дулото на пистолета. — И не се опитвай да говориш на кочияша. Добре му е платено да си затваря устата и да върши онова, което аз му заповядам.

Вътре те седнаха една срещу друга. Джойс държеше пистолета насочен към Сара и вкусваше от удоволствието да властва върху живота и смъртта на своята пленничка. Екипажът потегли.

Сара притисна треперещите си ръце в скута си.

— Къде отиваме? — попита тя.

— В имението Ашби в провинцията. Старинен средновековен замък.

Тъй като планът ѝ се развиваше точно според намеренията ѝ, Джойс се държеше фамилиарно, бе станала даже разговорлива.

— Много от него се е разрушило с годините, освен централната част и кулата. Никой не го посещава.

— Далеч ли се намира?

— Имаме път около час и половина, може би дори два — Джойс се изсмя подигравателно. — Искаш ли да знаеш защо те водя там? Няма да ти кажа. Пазя го за изненада.

Сара се питаше дали огънят е обхванал целия клуб или по някакво чудо служителите са успели да го спрат. Дерек скоро щеше да се върне от пътуването си с Алекс. Испита остра болка при мисълта за онова, което можеше да го посрещне. Щеше да разбере веднага, че я няма... Би могъл да се нарани в опитите си да я открие сред

развалините... Връхлетя я внезапен ужас като се попита дали няма да го сполети беда, ако си помисли, че е мъртва. Тя възбудено докосна тежката огърлица на шията си, опипвайки гладките изумрудени камъни.

— Дай ми я — Джойс рязко протегна ръка, втренчила неприязнен поглед в Сара.

— Огърлицата?

— Да, свали я — Джойс наблюдаваше как Сара разкопчава блестящата скъпоценност от шията си.

— Селянка с кралска огърлица — изкиска се тя. — Не притежаваш нужната грация, за да я носиш. Дай ми я — тя склучи алчните си пръсти около огърлицата и я свали от шията на Сара. Настани се на седалката до нея и се заигра любовно със смарагдите ѝ диамантите.

— Той ми правеше подаръци... гривна, огърлица, гребенчета обсипани със скъпоценни камъни за косите ми... но нищо по-прекрасно от това — тя подигравателно се усмихна на Сара. — В деня, когато ми подари гребените, ми каза, че си представя как прави любов с мен със скъпоценните камъни, втъкани в косите ми, без нищо друго по тялото ми. Той предпочита русите коси пред тъмните, това известно ли ти е?

Сара пребледня, ала не позволяваше на другата жена да забележи, че думите силно я бяха уж依или. Джойс поднови гаврата си и се впусна в друга тирада, като възхваляваше любовните способности на Дерек, докато гневът и ревността не предизвикаха силен спазъм в стомаха на Сара.

Нежен женски глас долетя до слуха на Дерек, изваждайки го от мрачния му унес. Нещо не беше наред... Мраз цареше около него и сковаваше тялото му, зловеща сянка проникваше през всяка негова пора. Той замаяно се размърда.

— Сара...

— Алекс и аз сме тук при теб, скъпи — прозвуча някак ниско и странно гласът на Лили.

Дерек се пробуди и простена от туптящата болка в главата.

— Господи! — той примига и тромаво приседна, оглеждайки се наоколо. Намираше се в каретата на Рейфорд, спряла пред Суонс Корт. До него седеше Алекс, поставил ръка върху раменете му. Гърдите го боляха. Чувстваше се като пребит.

— Какво се е случило? — изломоти той и потърка очи. Лили стоеше до вратата на каретата, мокрото ѝ от сълзи лице бе осветено от уличните лампи. Очите ѝ бяха подути.

— Влез в къщи, Дерек. Внимателно, нека Алекс ти помогне.

Дерек се подчини, без да мисли, нозете му се огъваха и той залитна, измъквайки се от каретата.

— Къде е тя? — той бе вбесен от начина, по който се споглеждаха. — Проклети да сте и двамата, отговорете ми?

Очите на Алекс изразяваха състрадание. Той тихо отвърна:

— Никъде не я намериха, Дерек. Застигната е била от пожара. Не е възможно да е оцеляла.

Дерек издаде животински рев и се олюля назад. Кошмарът отново го връхлетя. Той целият се затресе.

— Дерек — тихо го повика Лили, очите ѝ го обливаха с топлина. — Ти не си сам. Ще ти помагаме да преодолееш всичко. Ела вътре. Влез да пийнем нещо.

Той я гледаше безизразно.

— Дерек — продължи да го увещава тя, ала той бързо закрочи, докато мракът не го погълна изцяло.

Слисана, Лили го извика и се обърна към Алекс:

— Трябва да го настигнеш — настойчиво произнесе тя. — Алекс, върни го обратно!

Той я обгърна с ръце.

— И тогава какво? Той е зашеметен от удара по главата, не мога да го насиля да остане тук — повдигна брадичката ѝ и се втренчи в очите ѝ.

— Ще се върне — нежно я увери той. — Няма къде другаде да отиде.

Изтощена от безумните си мисли, Сара бе изненадана, когато каретата намали хода си и се закова на място. На моменти ѝ се струваше, че колелата никога няма да спрат да се въртят и с всяка

изминала минута да я отнасят все по-далеч от Лондон. През останалата част от пътуването Джойс бе потънала в мълчание, след като непохватно се бе мъчила да окачи изумрудите на шията си, без да сваля от прицел пистолета си.

Сара внимателно я бе наблюдавала. Джойс Ашби бе обезумяла, или поне бе умствено неуравновесена. Приличаше на жестоко, себично дете в тялото на възрастен. Тя не ценеше живота, освен собствения си, не изпитваше угризения на съвестта за действията си. В ума ѝ не се вместиаха последствията от онова, което вършеше.

Защо не бе възпряна, защо ѝ бе позволено необезпокоявана да ѝ причини подобно зло? Със сигурност лорд Ашби би трябвало да е известен за начина ѝ на живот. Сара се питаше що за човек бе той и защо не бе поел здраво Джойс в ръце.

Кочияшът отвори вратичката на каретата и надникна вътре. Имаше слабо плъхообразно лице с бакенбарди. Безцветните му очи нервно се стрелкаха от пистолета към лицето на Джойс.

— Милейди? — попита той.

— Излизаме — отвърна Джойс. — Стой тук, докато се върна.

Сара проговори бързо, вперила поглед в кочияша.

— Не можеш да допуснеш това. Не ставай глупак. Законът ще ти потърси сметка за всичко, което се случи с мен, а ако не той — съпругът ми!

Мъжът се сепна, ала се отдръпна, без да я поглежда.

— Хайде, излизай — Джойс я смушка с дулото на пистолета.

Сара скочи на земята, нозете ѝ се бяха схванали от дългото пътуване. Тя прониза с поглед кочияша, който се бе качил отпред на капрата. Тъй като той явно не притежаваше съвест, на която да се позове, тя извика заплашително:

— Съпругът ми е Дерек Крейвън и щом открие какво се е случило с мен, няма да те остави, без да си платиш за всичко!

— Дерек няма да направи нищо за теб — саркастично произнесе Джойс и побутна Сара с пистолета. — Хайде, тръгвай.

Пътят бе осветен от фенера на каретата, който Джойс носеше. Те стигнаха до старинния замък, разбита купчина камъни. Прозорците и вратите бяха изпочупени и придаваха на крепостта вид на беззъба животинска паст. Сара бавно влезе в централното фоайе. Мишки и

всякаква друга стган щъкаха във всички посоки, паникьосани от чуждото присъствие.

Раздразнена от нерешителната стъпка на Сара, Джойс размаха пистолета заплашително и я блъсна към разнебитеното стълбище, водещо нагоре към кулата.

— Качвай се! — заповяда ѝ рязко.

Сара бавно пристъпи. Устата ѝ бе пресъхнала от ужас. Обля я ледена пот, страхът проникваше през всичките ѝ пори.

— Защо? — глухо запита тя.

— На горния етаж има стая с решетка на вратата. Възнамерявам да те държа там. Ти ще си моето домашно животинче. От време на време ще идвам да те виждам и да ти разказвам всичко за любимия ти съпруг. Колко ли дълго ще те оплаква? Колко ли време му е нужно, преди да се върне в леглото ми? — Джойс замълча, след което добави съзаклятнически — може и да ти кажа защо ме харесва, а ти на мен — какво толкова намира мъжът ти в теб, че не може да ти устои.

— Отвращаваш ме! — в гневен изблик извика Сара.

— Казваш го сега, но след няколко дни, когато се върна за вода и храна, ще правиш всичко, което поискам от теб.

Нервите на Сара се съпротивляваха, изискваха решително действие. Трябваше да направи нещо сега, преди да стигнат до стаята. Изкачи се още няколко стъпки нагоре и тогава се престори, че се препъва в стълбата. Извърна се бързо и сграбчи Джойс за ръката. Тя просъска яростно, опитвайки се да задържи пистолета. Изпусна фенера и се пресегна към лицето на Сара, издрасквайки го с хищните си нокти. Сара изпищя и се опита да избие пистолета от ръката ѝ. Двете се вкопчиха една в друга и се претърколиха надолу по стъпалата. Болезнен удар по главата зашемети Сара, но тя не пускаше ръката на Джойс.

Изведнъж се разнесе оглушителен гръм. Първата мисъл на Сара бе, че е застреляна. Усетила безсилен удар срещу гърдите си, който постепенно определи като отскачането назад на пистолета. Бавно се помръдна и седна, като придържаше с ръка туптящата си от болка глава. Джойс лежеше на няколко крачки настрани и стенеше. Около рамото ѝ се бе образувало петно от тъмночервена кръв.

— Помогни ми — изхриптя тя.

— Да ти помогна? — удивено повтори Сара и се олюля на крака. По някакъв начин тя съумя да събере разпилените си мисли. Фенерът се претърколи по стъпалата, ала остана непокътнат, тъничкият пламък все още прашеше и осветяваше сцената. Сара го взе и се приближи до Джойс, която държеше кървящото си рамо. „Би трябвало да те оставя тук“, помисли си тя. Не съзнаваше, че бе произнесла думите на глас, докато не дочу хленчещия глас на Джойс.

— Не можеш да ме оставиш да умра...

— Няма да умреш — отвратена и ужасена, Сара отпра парче плат от долната си фуста и го притисна плътно до раната, за да спре кръвоизлива. Джойс извреця като разярена котка, присвитите ѝ очи горяха с демоничен пламък.

— По-тихо, кучко! — просъска тя. — И нито звук повече!

Изведнъж цялото ѝ тяло се изпълни с бушуваща енергия. Чувстваше се достатъчно силна да преодолява каменната стена със слабите си ръце. Излезе при разрушения вход на замъка и зърна кочияша, който все още чакаше, извил любопитно врат.

— Ей, ти! — викна Сара. — Ела тук веднага, инак няма да получиш и шилинг от обещаното! — извърна се към Джойс, сините ѝ очи гневно блестяха. — А ти... върни ми огърлицата.

Както бе предсказал Алекс, Дерек скоро се завърна в Суонс Корт, раздърпан и мръсен, вонящ на овъглено дърво. Лицето му бе нямо и безизразно, с разранени стари белези. Лили бе очаквала завръщането му, изпивайки безмерно количество чай. Хенри, братовчед ѝ, бе излязъл да поскита с приятелите си в Лондон, на лов за приключения, както правеха младите хора. Алекс остана вкъщи, нервно обикаляйки от стая в стая.

Когато икономът въведе Дерек, Лили се втурна и го хвана за ръцете.

— Дерек, къде беше? Добре ли си? Искаш ли нещо да хапнеш? Или поне едно питие?

— Бренди — отсече Дерек и седна на дивана.

Лили изпрати прислужниците за гореща вода, кърпи и бренди. След малко заповедта ѝ беше изпълнена. Дерек бе обезпокояващо пасивен, докато Лили почистваше зацапаните му рани с навлажнена

кърпа. Държеше чашата бренди в ръка, втренчил безизразен поглед в стената.

— Уморен ли си? — попита го тя. — Искаш ли да си полегнеш?

Дерек потърка брадичката си, зелените му очи бяха празни. Изглежда, че изобщо не я чуваше.

Лили внимателно погали кичур от косата му.

— Ще бъда наблизко. Повикай ме, ако желаеш нещо.

— Надявам се, че ще се оправи — прошепна тя на Алекс. — Никога не съм го виждала такъв. Той загуби всичко... клуба... и Сара...

Алекс прочете загриженост в очите ѝ, притегли я плътно до себе си и я замилова. Откакто се бяха оженили, те споделяха приятелство, страст и радост. Случилото се сега брутално им напомняше никога да не гледат на щастието си като веднъж завинаги дадено. Алекс внимателно подхвана жена си.

— Ще го преживее — отвърна той на безмълвния ѝ въпрос. — Както е преживял всичко останало в живота си. Ала никога вече няма да е същият.

Лили се сгуши в ръцете му и се вгледа нещастно във вцепененото тяло на Дерек.

Някой поривисто хлопаше с никеловото чукче на външната врата. Острият, стържещ звук отекна в коридора. Лили и Алекс се спогледаха въпросително и изчакаха иконома да посрещне неканения гостенин. Дочуха дрезгав глас, който спореше на кокни с култивирания, любезен тон на Бъртън.

— Ако Крейвън е тук, трябва, по дяволите, да го видя. Каквото и да стане!

Гласът на мъжа бе непознат на Алекс, но не и на Лили.

— Иво Дженър! — възкликна тя. — Защо, за Бога, е дошъл тук? Освен ако... — тъмните ѝ очи се разшириха. — Алекс, това е човекът, който предизвика пожар в клуба на Крейвън миналата година. Той е само един шут и мошеник... Ала навярно е извършил друга щуротия тази вечер, която надминава всичко... — тя млъкна, понеже усети внезапен полъх край себе си. Дерек беше станал и крачеше към вратата, промъквайки се покрай тях като зловеща пантера.

Алекс го последва мълниеносно, ала Дерек бе сключил пръсти около гърлото на Дженър и го повали на мраморния под. Бълвайки

проклетия, Дженър използва тежките си юмруци и налагаше Дерек от двете му страни. Бе нужна общата сила на Алекс, иконома и Лили да отдръпнат Дерек настрана. Коридорът ехтеше от крясъци. Само Дерек бе спокоен, зает с хладнокръвното убийство на съперника си.

— Спрете! — пронизително изпищя Лили.

С мощната си ръка Алекс обхвана шията на Дерек.

— По дяволите, Крейвън...

— Не съм го сторил аз — шумно запротестира Дженър. — Затова дойдох тук, за да ви кажа, че това не е мое дело!

Притиснат от тежката хватка на Алекс, Дерек накрая бе принуден да спре.

— Ще те убия — просъска Дерек и загледа кръвнишки Дженър.

— Ти, твърдоглаво, умопобъркано копеле! — извика Дженър и стана, олюлявайки се. Придърпа краищата на палтото си, за да ги приглади.

— Не обиждай Дерек с неприлични имена! — разгорещено се намеси Лили. — Всички знаем, че ти си отговорен за пожара!

— Не съм го сторил аз — разгорещено направи опит да се защити Дженър.

— Ти бе причината за пожара в клуба миналата година — обвини го Лили.

— Да, признавам го, но нямам нищо общо с този случай. Дойдох тук, за да направя услуга на Крейвън, проклет да е!

— Каква услуга? — Дерек дрезгаво извиси глас. Алекс трябваше наново да го обуздае.

Като овладя разюзданите си нерви, Дерек приглади рошавата си коса и се изкашля.

— Моят нотариус дойде снощи в клуба ми и ми каза: „Излязох от хазартния дворец малко след като пожарът избухна, и зърнах две жени да бягат навън. Странно — рече той — тъй като не бяха от проститутките на клуба, а дами, облечени във фини рокли. Едната беше блондинка, а другата — тъмнокоса, с наниз от смарагди на шията. Те наеха един екипаж от клуба... и тогава в него избухна пожар, като огъня в пъкъла.“ — Дженър сви рамене и добави овчедушно — та си рекох... че може би черната е мисис Крейвън.

— А аз може би ще намеря гигантско бобено стъбло в градината си утре сутринта — отвърна саркастично Лили. — Ти си звяр, Дженър,

и идваш тук да тормозиш Дерек с опашатите си лъжи!

— Казвам ви истината — негодуващо произнесе Дженър. — Дявол да го вземе, искам да я открия! Из целия Лондон се говори, че аз съм подпалил пожара, дето е убил проклетата Матилда! Т'ва говори лошо за репутацията ми, и за мен самия, пък и... харесвах малката куртизанка — той хвърли негодуващ поглед към Дерек. — Тя заслужава нещо по-добро от т'ва коравосърдечно говедо, мамка му.

— Каза ни вече, каквото имаше да ни съобщиш — промърмори Алекс. — Сега си върви. Уморих се да го държа — той не пускаше Дерек от здравата си хватка, докато Дженър не си тръгна в безопасност, като затръшна външната врата след себе си.

Лили мълчаливо въздъхна:

— Този проклет идиот Дженър! Всяка негова дума е чиста безсмислица.

Дерек втренчи поглед към затворената врата. Едрото му, костеливо тяло бе неподвижно. Рейфордови го изчакваха да изрази гласно мислите си. Напрегнатият му глас едва доловимо се дочу.

— Сара има смарагдена огърлица. Възнамеряваше да си я сложи тази вечер.

Алекс внимателно наблюдаваше Дерек.

— Крейвън... имало ли е някаква причина Сара да напусне клуба през нощта?

— С руса жена? — скептично се обади Лили. — Не си спомням някоя от приятелките на Сара да е руса, освен сестра ми Пенелопе, а тя определено не би могла... — тя млъкна при тихото възклицание на Дерек.

— Какво има?

— Джойс — промърмори той. — Трябва да е била Джойс.

— Лейди Ашби? — Лили прехапа устни и тихо попита: — Дерек, сигурен ли си, че не се опитваш да се самоубедиш в нещо, в което отчаяно искаш да повярваш?

Дерек мълчеше, вгълбен в мислите си. Алекс смръщено прехвърляше различни предположения в главата си.

— Може да се наложи да направиш посещение на дома Ашби — допусна той. — Във всеки случай, това не би ни навредило. Но Крейвън, не възлагай никакви надежди на възможността да открием нещо... — изненадан, той се обърна, тъй като Дерек вече стремглаво

се бе упътил към вратата. Алекс въпросително повдигна рижавите си вежди и погледна Лили.

— Аз ще остана тук — промълви тя и го побутна да върви след Дерек. — Бъди с него и го пази.

След като помогнаха на Джойс да се качи в колата, Сара и кочияшът поеха обратно по дългия път към Лондон. Джойс болезнено се сгърчи и се сви на кълбо, пъшкайки и стенейки, когато колелата на каретата попаднеха в ров или издатина. Безкрайните ѝ оплаквания преляха чашата на търпението на Сара.

— О, за Бога, най-сетне престани — възкликна тя раздражена.

— Аз ще умра — простена Джойс.

— За съжаление, дотам няма да се стигне. Куршумът е преминал гладко през рамото ти, кръвенето е спряло и каквито и болки да изпитваш, те не са достатъчно отмъщение за всичко, което си направила — Сара продължи с нарастващо раздражение. — Първият път, когато срещнах Дерек, бе в нощта, когато ти организира нападение над него. Оттогава не преставаш да ни преследваш и тормозиш.

— Изглежда много се радваш на страданията ми — изхленчи Джойс.

— Трудно ми е да изпитвам съчувствие към жената, която току-що се опита да ме убие! И като си помисля за жестокия, отмъстителен начин, по който съсипа клуба на Дерек...

— Той винаги ще ме мрази за клуба — прошепна със задоволство Джойс. — И поне тази частица от него завинаги ще ми принадлежи.

— Не — категорично отсече Сара. — Аз ще изпълня живота му с толкова щастие, че той няма да бъде в състояние да мрази, когото и да било. Не би ти отделил и мисъл дори. Ще представляваш едно нищо за него.

— Лъжеш се — изсъска Джойс.

Те потънаха в мълчание през останалата част от пътуването. Накрая каретата спря пред дома на Ашби, прекрасна къща с гипсова фасада, оцветена във великолепните нюанси на кехлибареното. Сара нареди на кочияша да ѝ помогне да пренесат Джойс в сградата. Изкачиха се по малко стълбище. Стенейки от болка, Джойс тежко се

облегна върху Сара, впивайки стръвно нокти в рамото и ръката ѝ. Сара мрачно преодоля импулса си да я захвърли надолу по стъпалата. Когато стигнаха до предната врата, ги посрещна изуменият иконом. Сара му заговори кратко и заповеднически:

— Платете на кочияша каквото му е обещано и ни въведете при лорд Ашби. Бързо.

Слисаният иконом втренчи поглед в изцапаната с кръв рокля на Джойс.

— Вървете — подкани го Сара и той изпълни нарежданията ѝ. След като му бе платено, кочияшът се втурна към каретата и бясно подкара конете.

— Какво възнамеряваш да кажеш на лорд Ашби? — изломоти Джойс.

Сара я прозина с хладните си сини очи.

— Истината, милейди.

Джойс издаде слаб вик.

— Той няма да ме накаже. Винаги ме е оставял да правя каквото си искам.

— Не и този път. Уверявам те, че ще отговаряш за това, което стори този път.

— Само се опитай! — заплаши я Джойс.

Икономът ги въведе в близката дневна, великолепно декорирана в червено и черно. Тъй като Сара вече не оказваше подкрепа на Джойс, тя се притисна към ръката на иконома, замаяна и пребледняла.

— Извикай лекар — заповяда Джойс с изтънял гласец, като придържаше рамото си с ръка и приседна в креслото. — Нуждая се от незабавна помощ.

Икономът излезе. От ъгъла на стаята се разнесе тежко буботещ глас:

— Очаквах ви, лейди Ашби. Изглежда, че тая нощ сте извършили някоя пакост.

Джойс хвърли поглед към съпруга си и не отговори. Сара предпазливо се приближи до него. Той се бе настанил в едно кресло до камината с удобно протегнати нозе. Набит, як мъж с тлъста шия, увиснала челюст и влажни изпъкнали очи, той наподобяваше надменна жаба. Сара се почувства като нещастна мушица, попаднала в

територията му. Въпреки финото му облекло и аристократичната титла, той излъчваше нещо алчно и нечистоплътно.

— Обяснете ми какво става — произнесе той, втренчил поглед в Сара и нетърпеливо размаха широката си ръка.

Сара пресрещна очите му и се постара тонът ѝ да звучи потвърдо и категорично:

— Не бих окачествила действията на лейди Ашби като „пакост“, милорд. Тази нощ съпругата ви подпали пожар в клуба на моя съпруг, заплаши живота ми, отвлече ме и се опита да ме заключи във вашия запустял замък, за да ме държи там като „домашно зверче“. Склонна съм да я обвиня в опит за убийство.

Джойс нетърпеливо се намеси:

— Тя лъже, милорд! Тази... тази селяндурка ме нападна без никаква причина...

— Спокойно! — прогърмя гласът на Ашби. Погледът му се обърна към Сара. — Не възнамерявате да се обърнете към властите, нали, мисис Крейвън, в противен случай не бихте довели лейди Ашби при мен. По-добре би било да не излагаме пред властите детайлите на тази презряна ситуация. Още повече, че и съпругът ви има провинения пред жена ми.

— Не приемам...

— О? Тогава какво правите тук сега, не се ли опитвате да го защитите от последствията на бившите му прегрешения? Едва ли бихте оспорили, мисис Крейвън, че съпругът ви никога не би приел лейди Ашби в леглото си от уважение към мен. Макар че... съм съгласен, че лейди Ашби е изключително голямо изкушение.

Сара се вгледа в разярената, изцапана с кръв жена с отвращение.

— Каквито и да са били вкусовете на съпруга ми в миналото, сега той не проявява интерес към никого, освен към мен.

Тънка усмивка прекоси лицето на лорд Ашби. Тежката му челюст се изкриви.

— Не се съмнявам ни най-малко, мисис Крейвън. И ще се считам за ваш дължник — единствено ваш, а не на съпруга ви, ако ми разрешите да се отнеса към жена ми, както намеря за добре.

Двете жени заговориха едновременно.

— Милорд? — изхриптя Джойс.

— Какво възнамерявате да сторите с нея? — попита го Сара.

— Ще я отведа в едно усамотено местенце в Шотландия — отвърна лорд Ашби — далеч от обществото. По-скоро бих бил склонен да я изолирам в относителен комфорт, отколкото да я настаня в приют за душевно болни, където биха я подложили на мъчително лечение — пък и какъв позор ще бъде това за семейството.

— Неее! — издаде Джойс нечовешки вой. — Никъде няма да ме пращате! Не искам да бъда затворена в клетка като животно!

Сара насочи вниманието си към лорд Ашби.

— Чудя се само защо не сте го направили по-рано, милорд.

— Съпругата ми винаги е била източник на забавление за мен, мисис Крейвън. Досега не е причинила зло никому.

— Лицето на мъжа ми — намеси са разгорещено Сара, като си мислеше за разреза.

— Заслужено наказание — заяви лорд Ашби. — В миналото Крейвън сложи рога на доста властни и високо издигнати мъже. За негов късмет никой от тях не се реши на саморазправа.

Той имаше право, колкото и да не ѝ се щеше да го признае.

— Вашият „източник на забавление“ едва не ми коства живота — измърмори Сара под нос.

Ашби нетърпеливо смръщи вежди.

— Мисис Крейвън, не виждам причина да повтаряме нещата отново. Давам ви честната си дума, че проблемът ще бъде разрешен по начина, по който ви го описах. Кракът на лейди Ашби няма да стъпи повече в Англия. Това би трябвало да е достатъчно, за да ви задоволи.

— Да, милорд. Разбира се, че разчитам на думата ви — Сара почтително сведе очи. — А сега ме извинете, трябва да намеря съпруга си.

— Крейвън беше тук заедно с лорд Рейфорд — ѝ съобщи лорд Ашби.

Сара бе зашеметена от новината.

— Тук? Но как...

— Те подозираха, че Джойс има нещо общо с изчезването ви. Отвърнах им, че нямам представа къде може да е. Отидоха си десетина минути, преди вие да се появите.

— И къде отидоха?

— Не ги попитах. Не ме засягаше.

Сара се успокои, че Дерек не бе наранен. Ала трябваше да е силно разстроен, даже обезумял от ужас, без да знае къде се намира тя. Тя прехапа устни от тревога.

— Е, поне подозират, че съществува възможност да съм добре.

— Не бяха много обнадеждени — сухо произнесе Ашби. — Трябва да ви кажа, че съпругът ви изглеждаше доста безразличен по отношение на цялата ситуация.

Сърцето на Сара тревожно заби. Знаеше добре, че не можеше да е безучастен, навярно бе надмогнат от чувства, които не можеше да овладее. Той спотайваше всичко дълбоко в себе си, отричайки тъгата и страховете си пред всекиго, даже пред самия себе си. Навярно трябваше да започне издирванията си първо от клуба. Сигурно призори двамата мъже щяха да поискат да изследват клуба на дневна светлина и да се поразровят из руините...

— Милорд — извика тя възбудено. — Ще помоля някоя от каретите ви да ме отведе до Сейнт Джеймз стрийт.

Ашби кимна.

— Незабавно.

Сара напусна стаята, докато бесните крясъци на Джойс се разнасяха след нея:

— Няма да остана под ключ завинаги... ще се върна отново. Никога не ще бъдеш в безопасност!

Сара изгуби дъх пред гледката на клуба. По-точно, пред мястото, където той се намираше. Крадците и просяците се ровеха в останките, за да открият някоя неповредена вещ. Сара бавно слезе от каретата на Ашби с широко отворени очи и втренчен поглед.

— О, Господи! — прошепна тя и очите ѝ се напълниха със сълзи.

Всички мечти на Дерек, монументът на неговите амбиции, се бяха срутили на земята. Нищо не бе останало, освен мраморните колони и стълбищата, стърчащи подобно скелет на гордо някога животно. Отломки от каменната фасада стърчаха като исполински скали. Трудно бе да оцени степента на загубата. Години наред клубът бе центърът на живота на Дерек. Сара не можеше да си представи как той ще понесе загубата.

Бледорозовата дневна светлина на утрото проникна полека навсякъде. Сара проправи пътя си сред овъглените руини със змиевидна стъпка, мислите ѝ летяха в безпорядък. Дневникът ѝ е изгорял, съобрази тя тъжно. Почти го бе завършила. Дали Уърти бе добре? Имаше ли пострадали от пожара? По земята се търкаляха нажежени въглени, тук-там припламваха малки огнени езичета. Все още се издигаха кълба дим. Сара съзря купчина натрошени и разтопени кристални парчета — всичко, което бе останало от огромния полилей в залата. След като се добра до онова, което бе останало от огромното централно стълбище, сега изложено под открито небе, Сара се спря и изтри лицето си с ръкава. Издаде болезнен стон:

— О, Дерек... Как да ти разкажа за всичко, което...

Лек полъх от вятър разнесе пепел наоколо и тя се закашля. Внезапно я обзе странно чувство, усети леко стягане, като че ли я докосваха невидими ръце. Тя потърка длани и плъзна поглед наоколо със странната мисъл, че Дерек е някъде наблизо.

И наистина го зърна. Той вървеше към нея с преbledняло лице, по-бяло и от разтрошените колони по земята край него. Устните му мълвяха името ѝ беззвучно. Лекият повей на вятъра го обгръщаше и разнасяше струйките дим, стелещи се наоколо. Сара бе потресена от измъчения му вид, страданието така бе изменило любимите черти, че той изглеждаше неузнаваем. Смъдящите му очи бяха болезнено зачервени, сякаш бе врълхлетян от несдържана ярост... ала тя се взря в дълбочината на светлозеленото и със свито сърце проумя, че това не беше гняв... а дълбоко душевно терзание. Той не помръдваше от място, не мигаше дори, сякаш се страхуваше, че тя е видение, което може да изчезне.

— Дерек? — несигурно промълви Сара.

Гърлото му бясно гъргореше, не можеше да издаде ни звук.

— Не ме напускай — прошепна накрая той.

Сара се втурна към него, като се препъваше в полите си от припряност.

— Аз съм добре, скъпи. О, моля те, не ме гледай така! — щом стигна до него, тя го обгърна с ръце и го притисна с всички сили. — Всичко е наред.

Бурна тръпка премина през тялото му. Изведнъж той я прегърна така силно, че тя простена под натиска на силните му ръце. Дланите

му нетърпеливо обходиха снагата ѝ, дъхът му я изгаряше.

— Каза ми, че никогаж няма да ме напуснеш — държеше я здраво, сякаш се страхуваше, че всеки момент може да се откъсне от него.

— Тук съм — успокояваше го тя. — Тук съм, повярвай.

— О, Господи... Сара... Не можех да те намеря...

Тя погали хладните му, влажни страни. Той губеше равновесие и залиташе с цялата си тежест към нея.

— Пил ли си? — промърмори Сара и се отдръпна назад, за да го огледа. Той поклати глава и втренчено я изгледа, сякаш бе привидение.

— Да потърсим място, където да седнем.

Ръцете му я пристягаха все по-силно, докато пристъпваха към мраморното стълбище.

— Хайде, Дерек — подтикваше го тя.

Той вървеше като сомнамбул. Настаниха се на едно стъпало и той се сгуши плътно до нея.

— Обичам те — промълви той, избърсвайки нетърпеливо сълзите, които се стичаха по лицето му. — Не можех да ти го кажа преди. Не можех... — той стисна треперещата си челюст, като се опитваше да овладее горещия порой сълзи, ала се развълнува още по-силно. Отказа се от всяко съпротивление и зарови лице в косите ѝ. — По дяволите! — изплака той.

Сара никога не го бе виждала така съкрушен, никога не си бе представяла, че това е възможно. Милваше косите му и му шепнеше успокоителни думи.

— Обичам те — с дрезгав глас повтори той, като се сгуши още по-плътно до нея. — Бих дал живота си, за да прекарам ден в повече заедно с теб и да ти го казвам непрестанно.

Като се взираше в руините наоколо, Алекс съзря вълнуващата гледка с огромно облекчение.

— Благодаря ти, Боже! — промърмори той и се запъти към каретата си. Нямаше търпение да съобщи на Лили добрата новина. В този миг проумя, че никога не би допуснал съпругата му да се отдалечи от него. Потърка уморените си очи и каза на кочияша:

— Да, Дерек Крейвън намери втория си шанс. Колкото до мен... сега отивам в къщи при жена си. Давай по-живо!

— Точно тъй, милорд — бодро се отзова кочияшът, а Алекс се усмихна.

— Да тръгваме.

Сара шепнеше успокоителни слова и целуваше мъжа си по разрошената коса и по врата. Той я държа в прегръдките си още дълго време, докато треперенето на крайниците му най-сетне се поуспокои.

— Добре ли е Уърти? — попита Сара. — Има ли ранени?

— Всички са живи и здрави.

— Дерек, скъпи, ще построим нов клуб. Отново ще издигнем красив дворец, обещавам ти.

— Не — отсече той с такава решителност, че тя замълча за няколко минути, като продължаваше да го гали по косите. Той вдигна глава и я погледна със зачервените си очи. — Никога вече няма да бъде същото. По-добре е да си спомням клуба такъв, какъвто беше, отколкото да строя имитации. Сега... бих искал нещо по-различно.

— И какво е то? — попита тя и смръщи вежди в нежна загриженост.

— Още не зная — Дерек кратко се изсмя и отново я притисна до себе си. — Не задавай въпроси на мъжа... когато съзреш дамгата на живота, отпечатана върху лицето му.

Без да го е грижа, че някой ще ги види, той обви с длани лицето ѝ и я целуна. Устата му бе нажежена от отчаяна, изпепеляваща страст. Сара потрепери и тихо му заговори, като се опитваше да го обуздае. Не осъзна точния момент, когато той дойде на себе си, ала изведнъж отново кожата му запламтя и устните му нежно и ненаситно зашариха по нейните.

След известно време Дерек престана да я целува, като дишаше хрипливо и дълбоко. Прокара пръсти по влажното ѝ лице, по крехката вдлъбнатинка между ухото и брадичката ѝ.

— Когато ми съобщиха, че си мъртва... — той спря, за да обуздае треперенето и мъчително продължи — си помислих, че съм наказан заради миналото си. Съзнавах, че не си отредена за мен, ала не можех да се сдържа. Ти си онова, което съм желал най-силно в живота си. И през цялото време се страхувах да не те отнемат от мен.

Сара не помръдваше и не издаваше нито звук, така бе поразена от думите му. Те бяха така необичайни за него. Да признае, че се

страхувал... Никога не си бе представяла, че някоя сила на земята може да изтръгне от него подобно признание.

— И поради това се опитвах да се защита — продължи той с дрезгав глас. — Не желях да ти даря последната останала частица от себе си, която не бих могъл да си възвърна обратно. Тогава ти си отиде... и аз осъзнах, че тя вече ти принадлежи. Всичко започна от самото начало. Ала не ти признах нищо. Мисълта за това, че никога нямаше да го узнаеш, ме правеше луд.

— Но аз не съм си отишла. Тук съм, при теб, и ще бъдем заедно до края на живота си.

Той я целуна по бузата, наболата му четина одраска нежната ѝ кожа.

— Не бих понесъл да те загубя — в гласа му прозвуча тих смях. — Ала не ще позволя завинаги да бъда обсебен от мисълта, че те обичам с цялото си същество... с всичко, което притежавам... сърцето... и тялото си... и онова, което отсега нататък бих могъл да ти предложа.

Сара се засмя.

— Наистина ли смяташ, че можеш да се отървеш от мен? Опасявам се, че съм неразделна част от живота ви, мистър Крейвън... независимо колко бивши любовници ще изпратиш подир мен...

Той не сподели развеселеността ѝ.

— Разкажи ми какво се случи.

Тя му обясни всичко, което бе преживяла, а Дерек ставаше все по-напрегнат. Лицето му поаления от гняв и той здраво сви ръцете си в юмруци. Щом Сара завърши описанието на перипетиите си с посещението си в дома на Ашби, Дерек я отблъсна от скута си и се изправи с диво проклятие на уста.

— Какво правиш? — извика раздразнена Сара, ставайки от земята.

— Ще удуша това шибано копеле и мръсната кучка, жена му!

— Не, няма да го направиш — прекъсна го решително Сара. — Лорд Ашби даде честна дума, че ще изпрати Джойс в изгнание далеч оттук и тя няма да навреди никому повече. Няма да ти позволя да продължиш да вилнееш и да се впускаш в скандали, само за да удовлетвориш чувството си за мъст, и освен това... — тя млъкна, тъй като забеляза, че думите ѝ не произвеждаха никакъв ефект върху него.

С женската си проникателност долови, че съществува само един начин да го разубеди и да го изведе от състоянието му. — Освен това — продължи тя с по-тих глас — понесох доста за един-единствен ден. Нуждая се от няколко часа спокойствие. Трябва да си почина.

Това бе самата истина. Тялото я болеше от изтощение.

— Можеш ли засега да забравиш за семейство Ашби и да ме отведеш у дома?

Той бе обезоръжен, загрижеността за Сара надделя над гнева му и той я обви с ръце.

— Отиваме си у дома — повтори той, знаейки, че тя има предвид къща, в която не бяха прекарвали нито една нощ. — Ала не всичко е свършило още.

Сара се облегна на рамото му и зарови лице на гърдите му.

— Сигурна съм, че ще намерим някъде подслон. Ако не, ще се радвам да спим заедно на гола земя.

Дерек ѝ се подчини, подкрепи я внимателно и ѝ зашепна:

— Отиваме си у дома. Ще намерим място, където да си отпочинем.

— И ти ще стоиш до мен?

— Завинаги — прошепна той и я целуна отново.

ЕПИЛОГ

Настойчивият плач на гладно бебе се носеше из огромната къща, докато бавачката прегръщаше детето и се опитваше да успокои воплите му. Чул нарастващата врява, Дерек хукна през няколко стъпала към детската стая. Бавачката се сепна от внезапното му появяване, може би от страх, че ще я обвини за плача на бебето. Тъмното му лице бе непроницаемо.

— Всичко е наред — успокои я той, като посегна към дъщеря си.

Прислужницата предпазливо се оттегли настрана и се зае с малка купчинка не стъгнати бебешки дрешки.

— Лидия е гладна, сър. Мисис Крейвън вероятно закъснява от лекцията си.

Дерек гушна дъщеря си до рамото и ѝ заговори на смесица от бебешки думи и кокни — език, който изглежда само тя разбираше. Постепенно детето се успокои, заслушано в гласа на баща си. Мъничка, с трапчинки ръчичка посегна към брадичката на Дерек, като изследваше дращецата повърхност. Той целуна миниатюрните пръстчета и се усмихна.

— Ама че шумно момиченце си — измърмори той.

Бавачката го гледаше с благоговение и любопитство. Бе нечувано заможен баща да стъпи в детска стая, още по-малко да се занимава с плачещи деца.

— Наистина имате подход към нея, мистър Крейвън.

Внезапно смеещият се глас на Сара долетя откъм вратата.

— Той има подход към всички жени — тя влезе в стаята и вдигна лице към Дерек за целувка, преди да вземе Лидия от него. Като освободи бавачката, тя седна в удобен стол и разкопча корсажа на роклята си. Дългата ѝ коса закриваше бебето на гърдите ѝ. Дерек се изтегна наблизко, като ги гледаше съсредоточено.

Майчинството бе придало ново излъчване на чертите на Сара, докато постиженията в работата ѝ бяха внесли зрелост и увереност. Миналата година бе завършила нов роман, „Негодникът“, който

обещавахе да достигне успеха на „Матилда“. Историята на амбициозен млад човек, който иска да преуспее с честни средства, но е принуден от безчувственото общество да падне до престъпление, бе засегнала струна в чувствителността на публиката. Сара често бе канена да говори на салонни събрания за политически реформи и по социални въпроси.

— Как мина лекцията ти? — попита Дерек, прокарайки нежен пръст по тъмния мъх на главичката на дъщеря си.

— Говорих за причините за престъпността.

— А какво става с болницата? — попита Сара. — Започна ли строителството най-после?

Той сухо се усмихна, но Сара забеляза, че е доволен.

— Започнаха изкопните работи.

Сара с любов бе го зачала, когато разглеждаха архитектурния проект на болничното здание. От години Дерек бе известен като най-големият негодник в Англия, а сега бе хвален повсеместно за своето „преобразяване“.

— Ставаш известен като обществен благодетел — каза му тя доволно — независимо дали ти харесва или не.

— Не ми харесва — отвори той мрачно. — Правя го само защото иначе ще скучая.

От всичките изненади около Дерек — а те изглежда бяха неизчерпаеми — най-голямата беше неговата погълнатост от дъщеря му. Обичаше дъщеря си с открито обожание. Често я пъхваше в гънката на ръката си пред гостите, и я разнасяше пред тях, сякаш бебето беше прекрасно чудо, каквото никой от тях не е виждал дотогава.

— Родете си още няколко деца — посъветва Лили. — Така че вниманието му да се разпреди между тях. Иначе ще я съсипе.

Сара не разбираше напълно причината на поведението му до един неотдавнашен следобед, когато бе застанала с него над люлката да погледат спящата си дъщеря. Дерек бе взел ръката ѝ в своята и я вдигна към устните си.

— Ти си моето сърце — прошепна той. — Ти ми даде повече щастие, отколкото имам право да притежавам. Но тя... — той погледна въпросително към Лидия. — Тя е собствената ми плът и кръв.

Развълнувана от думите му, Сара разбра колко самотен е бил винаги: без родители, без братя и сестри, без никакви близки. Пръстите ѝ се свиха и тя се притисна към него.

— Сега имаш семейство — каза тя нежно.

Погледите им се срещнаха и произведоха електричество. Напълно объркана, Сара силно се изчерви.

Не бяха се любили доста време преди раждането на бебето, и за чест на Дерек, той бе търпелив. Твърде необикновено, като се знаеше големия му физически апетит. Въпреки че докторът бе казал, че е напълно възстановена от последиците на раждането и е готова да поеме отново съпружеските си задължения, Сара бе успявала да държи Дерек настрана с меки откази. Напоследък, обаче, тя получаваше напрегнати погледи, които я предупреждаваха, че няма да спи сама още дълго. Тя се спря пред вратата на спалнята си.

— Дерек — с умолително усмивка промълви тя — може би по-късно...

— Кога?

— Не съм сигурна — отвърна тя, притваряйки вратата.

Дерек заинатено се промъкна край нея и я дозатвори. Посегна към нея и се заколеба, като видя, че тя се вцепенява. Лицето му се опъна.

— Какво има? — попита той. — Физически проблем? Дали е нещо, което аз съм направил, или...

— Не — каза бързо тя. — Нищо подобно.

— Какво тогава?

Не можеше да намери начин да обясни нежеланието си. Бе претърпяла толкова промени... Сега беше майка... Не беше сигурна, че правенето на любов въобще ще бъде същото, и не искаше да се увери в това. Боеше се, че ще го разочарова, както и себе си, и бе полесно да отлага събитието, отколкото да се изправи пред него. Тя неуверено сви рамене.

— Боя се, че няма да бъде същото като преди.

Дерек остана спокоен, проумявайки чутото. Ръката му се спря на тила ѝ с жест, който според Сара бе предназначен да я утеши. Вместо това той я сграбчи и я привлече към себе си. Устата му плътно се притисна към нейната. Тя се сви от изненада, когато той насила пъкна

ръката ѝ между бедрата си. Беше твърд като желязо, подскочи от докосването ѝ.

— Хайде — той притисна по-силно ръката ѝ. — Усещаш ли това? Ти си моя жена, и те желая до болка. Не ме е грижа, дали ще бъде както преди. Ако не легнеш с мен, ще се пръсна.

И това явно бе всичко, което той възнамеряваше да каже по въпроса. Не обърна внимание на мекия ѝ протест. Като сграбчи малкото ѝ тяло до своето, той заръмжа от любов, удоволствие и нетърпение.

— Сара, липсваше ми... да те държа така... — ръцете му благоговейно се плъзгаха по нея, чувстващи закръглеността на гърдите ѝ, по-пълната заобленост на ханша.

Колеблива отначало, Сара лежеше неподвижно под него, ръцете ѝ лежаха на извития му гръб. Той я целуна с кротка алчност, вкусвайки устата ѝ с дълги, дълбоки набези на езика. Тя се размърда от събуждащо се желание, като го притисна към себе си. За нейно неочаквано огорчение няколко капки мляко се процедиха от гърдите ѝ. Като се отблъсна с извиняващо се охкане, тя се опита да му обърне гръб. Дерек бутна надолу раменете ѝ и се наведе над гърдите ѝ. Задиша още по-дълбоко, когато я загледа. Мокрите зърна бяха потъмнорозови от преди, заобиколени с фина мрежичка от вени. Пищният вид на майчинството предизвика вълна на болезнена възбуда у него. Той докосна връхчетата на гърдите ѝ с език, дразнейки и кръжейки, след това склучи устни над напрегнатостта. Леко подръпна с уста.

— О, не трябва да правиш това — изпъшка Сара, като усети парлива болка в гърдата си. — Не е прилично...

— Никога не съм казвал, че съм приличен.

Тя изстена беззвучно, когато той изсмука капки мляко от тялото ѝ. Искачо пулсиране започна ниско вътре в нея. Той остана при гърдата ѝ, ръката му обхващаше сочната закръгленост, и след това се премести към другата. Накрая тя вплете пръсти в тъмната му коса и го дръпна нагоре, като устата ѝ търсеше неговата. Те се преплетоха, търкулнаха се по леглото, ръцете търсеха с нарастващо нетърпение, краката се обвиваха и усукваха около другия.

Накрая, когато той се плъзна дълбоко в нея, и двамата изстенаха и застинаха, като се опитваха да запазят мига на единение. Сара бавно

прекара ръце от раменете му надолу към ханша, като се наслаждаваше на мощната дължина на тялото му. Дерек потрепери от блаженство и се придвижи към нея. Тя се изви отпуснато, и те започнаха в бавен ритъм, плуващи в поток от топлина.

— Беше права — прошепна Дерек, като рисувахе тялото ѝ с ръце, отпечатвайки сладки, горещи целувки по кожата ѝ. — Не е същото като преди... По-хубаво е. Господи, ако само... можеше да трае вечно! — той се вмъкна по-силно, неспособен да сдържи движенията си. Сара сви ръце и притисна юмруци към гърба му, тялото ѝ остро се сви. Той се втренчи в очите ѝ, скърцайки със зъби от усилие да сдържи удоволствието. Тя обви крака около ханша му и го дръпна, за да влезе още по-силно. Изплашен да не я нарани, той се опита да се задържи назад, но тя го поведе със собствената си изискваща страст, докато той позволи на шумната буря да го завладее. Приглушеният му вик последва нейния, и двамата заплуваха във въртящия се прилив на осъществяването, свързани заедно с плът и дух в свършена хармония.

След това замечтано лежаха заедно, като оставиха часовете да плуват край тях и да се преструват, че времето е спряло. Сара се надвеси над гърдите му, проследявайки чертите му с върхчето на пръста си. Неочаквана мисъл мина през ума ѝ, и тя изпитателно се втренчи в него.

Дерек отвърна на погледа ѝ, като лениво гладеше косата ѝ и гърба ѝ.

— Какво има, ангел мой?

— Някога ти ми каза, че не знаеш какво е да се чувстваш щастлив.

— Спомням си.

— А сега?

Дерек дълго я гледа, след това плътно я притисна и я заключи в обятията си.

— Това е — каза той с леко дрезгав глас. — Точно тук и сега.

И тя доволна остана до сърцето му.

Издание:

Лайза Клейпас. Мечтая за теб

ИК „Коала“, София, 1997

Редактор: Сергей Райков

ISBN: 954-530-030-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.